TARPTAUTINIS BESTSELERIS

HARLAN COBEN

Netikėtas smūgis

HARLAN

COBEN

Netikėtas smūgis

HARLAN

COBEN

Netikėtas smūgis

Iš anglų kalbos vertė Vilma Krinevičienė

Jotema

UDK 820(73)-3
Co-05

Harlan Coben
DROP SHOT
A Dell Book, New York, 1996

ISBN 978-9955-13-210-3

DEDIKACIJA

Anai ir Šarlotei
nuo laimingiausio žmogaus pasaulyje

PADĖKOS ŽODIS

Autorius nori padėkoti savo draugams ir koledžo kambario
draugams James Bradbeer (jaunesniajam)
bei Lawrence Vitale, David Pepe iš *Pro Agents Inc.*,
Peter Roisman iš *Advantage International*,
redaktoriui ir draugui Jacob Hoye,
Natalie Ayars, MD, E. W. Count,
AOL rašytojų klubui ir,
žinoma, Dave Bolt

1 skyrius

— Cezaris Romeras, — pasakė Mironas.

Vinas pažiūrėjo į jį.

— Tikriausiai juokauji.

— Pradedu nuo lengviausio.

Stadiono aikštėje žaidėjai keitėsi pusėmis. Mirono klientas, Dveinas Ričvudas, triuškino penkioliktą pagal pajėgumą tenisininką Ivaną Kažkokį-ovą, laimėjęs pirmus du setus šeši-nulis, šeši-du ir trečiajame sete pirmaująs penki-nulis. Įspūdingas dvidešimt vienerių metų pradedančiojo iš Niujorko gatvių (tikrąja žodžio prasme) debiutas JAV atvirosiose varžybose.

— Cezaris Romeras, — pakartojo Mironas. — Nebent nežinai.

Vinas atsiduso.

— Džokeris.

— Frankas Goršinas.

— Ridleris.

Devyniasdešimties sekundžių reklama. Mironas ir Vinas smagiai leido laiką vardydami *Betmeno* aktorius ir jų herojus. Televizinio *Betmeno. Betmeno,* kuriame vaidino Adamas Vestas, Bertas Vordas ir visi tie sproginėjantys, pliaukšiantys balionai. Tikrojo Betmeno.

— Kas vaidino antrąjį? — paklausė Mironas.

— Antrąjį Ridlerį?

Mironas linktelėjo.

Dveinas Ričvudas iš aikštės pasiuntė jiems įžūlų šypsnį. Vaikino akis dengė blizgantys lakūno akiniai su akinamai žaliais rėmeliais. Naujausias *Ray Ban* stilius. Dveinas niekada jų nenusiimdavo. Iš jų galėjai ne tik jį atpažinti, bet ir charakterizuoti. *Ray Ban* buvo labai patenkinti.

Mironas ir Vinas sėdėjo viename iš dviejų žaidėjų boksų, rezervuotų įžymybėms ir žaidėjų palydai. Dažniausiai juose nelikdavo nė vienos laisvos vietos. Vakar vakare, kai žaidė Agasis, boksas lūžte lūžo nuo šeimos narių, draugų, prisiplakėlių, jaunų panelių, populiarių kino žvaigždžių — it kokiame *Aerosmith* grupės vakarėlyje. Tačiau Dveino bokse sėdėjo tik trys žmonės: agentas Mironas, finansų konsultantas Vinas ir Dveino treneris Henris Hobmanas. Vanda, Dveino gyvenimo meilė, pernelyg jaudinosi ir nutarė likti namie.

— Džonas Ostinas, — atsakė Vinas.

Mironas linktelėjo.

— Šelė Vinters.

— Ma Parker.

— Miltonas Berlė.

— Lui Lelija.

— Libereisas.

— Šandelis Didysis.

— Ir?

Vinas suglumo.

— Kas ir?

— Kokį kitą nusikaltėlį vaidino Libereisas?

— Apie ką čia kalbi? Libereisas pasirodė tik tame viename epizode.

Mironas atsilošė ir nusišypsojo.

— Ar tikrai?

Atsisėdęs šalia teisėjo, Dveinas patenkintas užsivertė „Evian" mineralinio vandens butelį. Jis laikė butelį taip, kad televizijos kameros aiškiai matytų rėmėjo pavadinimą. Gudrus vaikis. Žino, kaip įtikti rėmėjui. Mironas neseniai Dveino vardu sudarė paprastą sandėrį su natūralaus vandens gigantu: per JAV atvirąsias varžybas Dveinas gers „Evian" vandenį iš pažymėtų butelių. Mainais kompanija sumokės jam dešimt gabalų. Tokios buvo sutarties sąlygos. Dabar Mironas derėjosi su „Pepsi" dėl sodos vandens reklamavimo sąlygų ir su „Gatorade" — dėl elektrolitų.

Tenisas — jėga!

— Libereisas pasirodė tik tame viename epizode, — pareiškė Vinas.

— Tai tavo galutinis atsakymas?

— Taip. Libereisas vaidino tik tame viename epizode.

Henris Hobmanas neatitraukė įtempto žvilgsnio nuo aikštės įdėmiai stebėdamas abi puses. Gaila, kad niekas nežaidė.

— Henri, gal bandysi spėti?

Henris nekreipė į juos dėmesio. Nieko nauja.

— Libereisas pasirodė tik tame viename epizode, — pakartojo pro nosį Vinas.

Mironas tyliai suzvimbė imituodamas skambučio garsą.

— Deja, atsakymas neteisingas. Kuo mes apdovanosime mūsų žaidėją, Donai? Ką gi, Mironai, Vindzoras gauna mūsų žaidimo namų versiją ir automobilio priežiūros priemonių „Turtle Wax" atsargų metams. Ačiū, kad žaidžiate mūsų žaidimą!

Vinas nepasidavė.

— Libereisas pasirodė tik tame viename epizode.

— Ar čia tavo nauja malda?

— Kol įrodysi priešingai.

Vinas — visas vardas Vindzoras Hornas Lokvudas III — sunėrė pirštus su rūpestingai prižiūrimais nagais. Jis dažnai taip darydavo. Tai jam tiko. Atrodė taip, kaip reikalavo jo vardas. Plakatinis vyrukas, nemariosios WASP* veidas. Visa jo išvaizda — ploni šviesūs plaukai, dailus aristokratiškas veidas, lelijos baltumo oda, pasipūtėliškas Ekseterio akcentas — trenkė arogancija, elitiškumu, stiliaus žurnalų mada, monogramomis išsiuvinėtais nertiniais, perlais ir vardais, pavyzdžiui, Bebsė, sausu martiniu klube, pridvisusiais senais pinigais. Tik, Vino atveju, į rūpestingai besiporuojančias kartas praslydo netinkamų chromosomų. Kartais Vinas būdavo toks, koks atrodė. Tačiau dažniau — žymiai grėsmingesnis.

— Aš laukiu, — tarė jis.

— Pameni, kaip Libereisas vaidino Šandelį Didįjį? — paklausė Mironas.

— Žinoma.

— Bet pamiršai, kad Libereisas taip pat vaidino Šandelio piktąjį brolį dvynį, Harį. Tame pačiame epizode.

Vinas susiraukė.

— Turbūt juokauji.

— Ką?

— Tai nesiskaito. Piktieji broliai dvyniai.

— Kokia taisyklė tai numato?

Vinas piktai atkišo smakrą.

Oras buvo toks drėgnas, kad galėjai dėvėti vien apatinius, ypač tvankiame Flašing Medous stadione. Stadionas, pavadintas Lui Armstrongo garbei, iš tiesų buvo viena milžiniška švieslentė, kurios viduryje tarsi atsitiktinai atsidūrė teniso aikštė. Virš ma-

* WASP- white anglo-saxon protestants — anglosaksų kilmės baltieji amerikiečiai, suformavę Amerikos elitą.

tuoklio, fiksuojančio kiekvieno žaidėjo padavimo stiprumą, kabėjo IBM iškaba. „Citizen" laikrodžiai rodė tikrąjį ir varžybų trukmės laiką. „Visa" užėmė visą reklamos plotą už padavimo linijos. Ten, kur dar buvo laisvos vietos, mirgėjo „Reebok", „Infiniti", „Fuji Film" ir „Clairol" pavadinimai. Taip pat ir „Heineken".

„Heineken", oficialus JAV atvirųjų varžybų alus.

Minia buvo mišri. Pačioje apačioje — geriausiose vietose — sėdėjo pinigingi žmonės. Tačiau jų apranga gerokai skyrėsi. Kai kurie vilkėjo kostiumus su kaklaraiščiais (kaip Vinas), kiti — paprastus bananų respublikos tipo drabužius (kaip Mironas), treti — džinsus, ketvirti — šortus. Mironui labiausiai patiko tie fanai, kurie susirinko apsivilkę teniso apranga — marškinėliais, šortais, kojinaitėmis, teniso bateliais, šiltais bluzonais, galvajuostėmis ir teniso raketėmis. Teniso raketės. Tarsi juos galėtų pakviesti žaisti. Pavyzdžiui, Samprasas, Štefi ar dar kas nors staiga parodytų į tribūnas ir pasakytų: „Ei, tu, su rakete. Man reikia partnerio".

Vino eilė.

— Rodis Makdauelas, — pradėjo jis.

— Knygėdis.

— Vinsentas Praisas.

— Kiaušingalvis.

— Džoana Kolins.

Mironas sutriko.

— Džoana Kolins? Toji, iš „Dinastijos?"

— Jokių užuominų.

Mironas mintyse perkratė epizodus. Aikštėje teisėjas paskelbė: „Laikas". Devyniasdešimties sekundžių reklama pasibaigė. Žaidėjai atsistojo. Mironas nebūtų galėjęs prisiekti, bet jam pasirodė, kad Henris sumirksėjo.

— Pasiduodi?

— Ššš. Jie pradeda žaisti.

— O dar vadiniesi *Betmeno* fanu.

Žaidėjai užėmė vietas aikštėje. Jie irgi buvo tarsi švieslentės, tik mažesnės. Dveinas vilkėjo „Nike“ apranga ir avėjo tos pačios firmos sportiniais bateliais. Ant jo raketės puikavosi „Head“ logotipas, rankoves puošė „McDonald's“ ir „Sony“ emblemos. Jo priešininkas dėvėjo „Reebok“. Emblemos reklamavo „Sharp“ elektroniką ir „Bic“. „Bic“, rašiklių ir skustuvų kompanija. Tarsi kas nors žiūrėdamas varžybas pamatytų emblemą ir nusipirktų rašiklį.

Mironas palinko arčiau Vino.

— Gerai, pasiduodu, — sušnabždėjo jis. — Kokią nusikaltėlę vaidino Džoana Kolins?

Vinas gūžtelėjo pečiais.

— Neprisimenu.

— Ką?

— Žinau, kad ji pasirodė viename epizode. Bet neprisimenu jos veikėjos vardo.

— Taip negalima.

Vinas nusišypsojo parodydamas tobulus baltus dantis.

— Kokios taisyklės tai draudžia?

— Tu privalai žinoti atsakymą.

— Kodėl? — atšovė Vinas. — Argi Petas Sedžekas privalo žinoti atsakymus į visus Laimės rato klausimus? Ar Aleksas Trebekas turi žinoti atsakymus į kiekvieną *Rizikuok!* klausimą?

Tyla.

— Puiki analogija, Vinai. Iš tiesų.

— Ačiū.

— Sirena, — pasigirdo trečias balsas.

Mironas su Vinu apsidairė. Šalia buvo tik Henris.

— Tu ką nors sakei?

Henrio lūpos beveik nejudėjo.

— Sirena, — pakartojo jis neatplėšdamas akių nuo aikštės. — Džoana Kolins *Betmene* vaidino Sireną.

Mironas su Vinu susižvalgė.

— Visažinių niekas nemėgsta, Henri.

Gali būti, kad Henrio lūpos sukrutėjo. Gali būti, kad tai buvo šypsena.

Aikštėje Dveinas pradėjo žaidimą neatmušamu padavimu, kuris beveik išmušė skylę patarnautojo pilve. IBM matuoklis užfiksavo 128 mylias per valandą. Mironas stebėdamasis papurtė galvą. Ivanas Kažkoks-ovas irgi. Dveinas kaupėsi antrajam taškui, kai suskambo Mirono mobilusis.

Jis skubiai nuspaudė mygtuką. Mironas buvo ne vienintelis, kalbąs mobiliuoju tribūnose. Tačiau vienintelis pirmoje eilėje. Jau rengėsi išjungti telefoną, kai staiga jam dingtelėjo, jog tai gali būti Džesika. Jo pulsas padažnėjo.

— Alio.

— Čia ne Džesika. — Skambino Esperansa, jo bendradarbė.

— Aš taip nemaniau.

— Kurgi ne, — tarė ji. — Balsas kaip inkščiančio šunyčio.

Mironas suspaudė telefoną rankoje. Varžybos tęsėsi be trukdžių, bet keletas susiraukusių veidų atsigręžė ieškoti erzinančio triukšmadario.

— Ko nori? — sušnabždėjo jis. — Aš stadione.

— Žinau. Galvą dedu, atrodai kaip pretenzingas mulkis. Varžybų metu kalbi mobiliuoju.

Dabar, kai ji užsiminė...

Susiraukę veidai jau svaidė žaibus. Jų akyse Mironas padarė neatleidžiamą nuodėmę. Tarsi būtų tvirkinęs vaiką. Arba salotų šakute valgęs užkandį.

— Ko nori?

— O, kaip tik matau tave per televizorių. Jėzau, tai tiesa.

— Kas?

— Televizoriuje tikrai atrodai storesnis.

— Ko nori?

— Nieko ypatinga. Tik pamaniau, kad norėsi žinoti, jog susitariau dėl susitikimo su Edžiu Kreinu.

— Juokauji. — Edis Kreinas, vienas geriausių jaunųjų tenisininkų šalyje. Jis dirbo tik su didžiuoju ketvertuku. ICM, „TruPro“, „Advantage International“ ir „ProServ“.

— Rimtai. Po Dveino varžybų susitinki su juo ir jo tėvais prie šešioliktos aikštės.

— Žinai, aš tave myliu.

— Tai daugiau mokėk, — atšovė Esperansa.

Dveinas pasiuntė per aikštę triuškinantį padavimą. Trisdešimt — nulis.

— Dar kas nors? — pasiteiravo Mironas.

— Nieko svarbaus. Valeri Simpson. Ji skambino tris kartus.

— Ko norėjo?

— Nepasakė. Tačiau Ledo karalienės balsas buvo susijaudinęs.

— Nevadink jos taip.

— A, kad ir kaip pavadinčiau.

Mironas išjungė telefoną. Vinas pažiūrėjo į jį.

— Problemos?

Valeri Simpson. Keistas, tačiau liūdnas atvejis. Buvusi teniso žvaigždutė apsireiškė Mirono biure prieš dvi dienas ieškodama kokio nors — bet kokio — agento.

— Ne, nemanau.

Dveinas pirmavo keturiasdešimt — nulis. Trigubas taškas. Badas Kolinsas, specialusis teniso komentatorius, jau laukė šalia praėjimo norėdamas paimti pirmąjį interviu po varžybų. Bado kelnės, visada drąsus spalvų rinkinys, šiandien buvo ypač šlykščios.

Dveinas paėmė iš patarnautojo du kamuoliukus ir prisiartino prie linijos. Vaikinukas buvo retas reiškinys tenise. Juodaodis. Ne iš Indijos ar Afrikos, netgi ne iš Prancūzijos. Dveinas buvo iš Niujorko. Skirtingai nei kiti šių varžybų žaidėjai, jis nesirengė šiai akimirkai visą gyvenimą. Jo nestūmė ambicingi ir šlove trokštantys dalytis tėvai. Jo netreniravo geriausi pasaulio treneriai Floridoje ar Kalifornijoje nuo tada, kai vos dar galėjo išlaikyti raketę. Dveinas buvo gatvės vaikis, penkiolikos pabėgęs iš namų ir kažkaip išgyvenęs vienas pats. Jis išmoko teniso viešose aikštėse, kur leisdavo dienų dienas žaisdamas su bet kuo, kas sugebėdavo išlaikyti raketę.

Jis buvo belaimįs pirmąsias didžiąsias varžybas, kai nuaidėjo šūvis.

Garsas buvo duslus, tarsi būtų šauta už stadiono. Dauguma žmonių nė nemirktelėjo manydami, kad tai fejerverko ar variklio cilindro sprogimas. Bet Mironas ir Vinas per dažnai girdėdavo tą garsą. Jie pašoko dar prieš pasigirstant riksmams. Stadiono viduje minia ėmė šurmuliuoti. Pasigirdo dar daugiau riksmų. Garsių, isteriškų riksmų. Aikštės teisėjas su neišsenkama kantrybe šaukė į mikrofoną laikytis tylos.

Mironas su Vinau užlėkė į viršų metaliniais laiptais, peršoko per baltą grandinę, kurią tvarkos prižiūrėtojai ištempia, kad niekas neįeitų ir neišeitų iš aikštės, kol žaidėjai keičiasi pusėmis, ir išbėgo iš stadiono. Aikštelėje, kuri pernelyg vaizdžiai buvo vadinama Maisto aikšte, jau būriavosi žmonės. Daug ir kantriai triūsdama Maisto aikštė tikėjosi vieną dieną pasiekti gastronominį — bent jau savo brolių prekybos centruose — lygį.

Jie prasiyrė pro minią. Kai kurie žmonės blaškėsi apimti isterijos, tačiau kiti stovėjo nekrustelėdami. Čia juk Niujorkas. Eilės prie gėrimų buvo ilgos. Niekas nenorėjo prarasti savo vietų.

Mergina gulėjo kniūbsčia priešais kioską, prekiaujantį „Mo-

et" šampanu po 7,50 dolerio už taurę. Mironas iškart pažino ją, dar nė nepasilenkęs ir neatvertęs. Bet kai pamatė jos veidą, kai pamatė į jį įsmeigtas negyvas mėlynas akis, jo širdis smuktelėjo. Jis pažvelgė į Viną. Kaip visada šio vyro veide nebuvo jokios išraiškos.

— Štai kaip baigėsi jos sugrįžimas, — pasakė Vinas.

2 skyrius

— Geriau viską pamiršk, — pasakė Vinas.

Jis skubiai įsuko savo jaguarą XJR į Ruzvelto kelią ir nuvažiavo į pietus. Radijo stotis WMXV ties 105,1 FM banga grojo „švelnų" roką. Dainavo Maiklas Boltonas. Plėšė naują senos klasikinės dainos versiją. Patetiška. Tas pat, kas Bėja Artur vaidintų Meriliną Monro.

Gal sąvoka „švelnus rokas" reiškia „labai blogą roką".

— Neprieštarausi, jei įjungsiu kasetę? — paklausė Mironas.

— Prašau.

Vinas įslydo į kitą juostą. Jo vairavimą švelniausiai buvo galima pavadinti kūrybingu. Mironas stengėsi nežiūrėti. Jis įstūmė kasetę. Kaip ir Mironas, Vinas turėjo didelę senų Brodvėjaus miuziklų kolekciją. Robertas Morsė dainavo apie merginą, vardu Rozmari. Bet Mirono mintys sukosi apie merginą, vardu Valeri Simpson.

Valeri negyva. Su kulka krūtinėje. Kažkas nušovė ją Jungtinių Valstijų teniso asociacijos Nacionalinio teniso centro Maisto aikštėje per pirmąjį Amerikos atvirųjų varžybų ratą. Bet niekas nieko nematė. Ar bent jau niekas nenorėjo kalbėti.

— Ta tavo išraiška, — tarė Vinas.

— Kokia išraiška?

— „Aš noriu padėti pasauliui", — pasakė Vinas. — Ji nebuvo tavo klientė.

— Bet ketino būti.

— Didelis skirtumas. Jos likimas — ne tavo rūpestis.

— Šiandien ji tris kartus skambino man, — tarė Mironas. — Kai nepavyko susisiekti, atėjo į teniso centrą. Ir buvo nušauta.

— Liūdna istorija, — pasakė Vinas. — Bet tegu ji tavęs nejaudina.

Spidometro rodyklė virpėjo virš aštuoniasdešimties mylių per valandą.

— Ei, Vinai?

— Taip.

— Kairė kelio pusė. Ji skirta įsiliejančiam srautui.

Vinas pasuko vairą, perkirto dvi juostas ir užlėkė ant rampos. Po minutėlės jaguaras įskriejo į Kinio automobilių aikštelę 52 gatvėje. Jie padavė raktelius Marijui, aikštelės prižiūrėtojui. Manhatane buvo karšta. Kaip gali būti karšta tik mieste. Įkaitęs šaligatvis svilino pėdas netgi per batų padus. Išmetimo dujos strigo drėgmėje ir kabėjo ore kaip vaisiai ant medžio. Kvėpuoti buvo sunku. Prakaituoti — ne. Svarbiausia buvo kuo mažiau prakaituoti einant ir tikėtis, kad kondicionieriai išdžiovins drabužius nesusargdinę plaučių uždegimu.

Mironas su Vinu nuėjo Park Aveniu link aukšto „Lock-Horne Investments & Securities" pastato. Jis priklausė Vino šeimai. Liftas sustojo dvyliktame aukšte. Mironas išlipo. Vinas liko lifte. Jo biuras buvo dviem aukštais aukščiau.

Prieš užsiveriant lifto durims Vinas tarė:

— Aš pažinojau ją.

— Ką?

— Valeri Simpson. Aš nusiunčiau ją pas tave.

— Kodėl nieko nesakei?

— Nebuvo reikalo.

— Jūs buvote artimi?

— Priklauso nuo to, ką manai esant artimu. Ji iš senųjų Filadelfijos pinigų. Kaip ir mano šeima. Mes buvome tų pačių klubų nariai, dalyvavome tų pačių labdaros fondų veikloje ir panašiai. Mūsų šeimos kartais vasarodavo kartu, kai mes buvome vaikai. Bet aš jau seniai nebuvau jos matęs.

— Ji tiesiog netikėtai paskambino tau? — paklausė Mironas.

— Galima sakyti.

— O kaip pasakytum?

— Ar čia tardymas?

— Ne. Ar numanai, kas ją nužudė?

Vinas nė nemirktelėjo.

— Pasikalbėsime vėliau, — pasakė jis. — Pirma turiu pasirūpinti kai kuriais verslo reikalais.

Lifto durys užsivėrė. Mironas akimirką luktelėjo, tarsi tikėtųsi, kad jos vėl atsidarys. Tada perėjo per koridorių ir atidarė duris, ant kurių kabėjo iškaba „MB SportsReps Inc.".

Esperansa pakėlė galvą.

— Jėzau, atrodai siaubingai.

— Girdėjai apie Valeri?

Ji linktelėjo. Jei ir jautėsi kalta išvadinusi Valeri Ledo karaliene prieš jos mirtį, tai to neparodė.

— Tavo švarkas kruvinas.

— Žinau.

— Nedas Tanvelas iš „Nike" laukia konferencijų salėje.

— Tikriausiai teks priimti jį, — pasakė Mironas. — Nėra tikslo niūroti.

Esperansa pažiūrėjo į jį.

— Nesijaudink taip, — tęsė jis. — Man viskas gerai.

— Aš tik deduosi drąsi, — atsiliepė ji.

Panelė Užuojauta.

Kai Mironas atidarė konferencijų salės duris, Nedas Tanvelas pašoko it išsiilgęs šunytis. Jis plačiai nusišypsojo, paspaudė Mironui ranką, paplekšnojo per nugarą. Mironas beveik laukė, kada šis užšoks jam ant kelių ir puls laižyti veidą.

Nedas Tanvelas atrodė trisdešimties, kaip ir Mironas. Jis visas spinduliavo žvalumu lyg koks skubantis Hare Krišna atstovas arba dar blogiau — šeimyninės viktorinos dalyvis. Vilkėjo mėlyną bluzoną, baltus marškinėlius, rusvai žalsvas kelnes, akį rėžiantį kaklaraištį ir, žinoma, avėjo „Nike" teniso batelius. Naujoji Dveino Ričvudo linija. Jo plaukai buvo gelsvi, o po nosimi it pieno dėmės bolavo ūsai.

Pagaliau Nedas apsiramino ir ištiesė Mironui vaizdajuostę.

— Palauk, kol pamatysi tai! — krykštavo jis. — Tau patiks, Mironai. Fantastiška.

— Pažiūrėkim.

— Sakau tau, Mironai, fantastiška. Tiesiog fantastiška. Neįtikėtina. Išėjo geriau, nei tikėjausi. Kur kas geriau nei tai, ką darėme su Kurjeru ir Agasiu. Tau patiks. Fantastiška. Sakau tau, fantastiška.

Pagrindinis žodis: *fantastiška.*

Tanvelas įjungė televizorių ir įkišo vaizdajuostę į grotuvą. Mironas atsisėdo ir pamėgino išstumti iš galvos Valeri Simpson lavono vaizdą. Jam reikėjo susikaupti. Pirmasis Dveino pasirodymas nacionalinėje reklamoje buvo nepaprastai svarbus. Tiesa ta, kad reklama yra pagrindinis veiksnys formuojant sportininko įvaizdį — taip pat ir jo žaidimą ar jo įvaizdį žiniasklaidoje. Reklama išgarsina sportininką. Visi žino Maiklą Džordaną kaip skraidantį Džordaną. Dauguma aistruolių nežino, kad Laris Džonsonas žaidžia Šarlotės „Hornets", bet visi jie žino jo Senelės veikėją. Tinkama reklama sukuria asmenybę. Netinkama gali sužlugdyti.

— Kada ketinate ją paleisti? — pasiteiravo Mironas.

— Per ketvirtfinalį. Rengiamės didelei kampanijai.

Vaizdajuostė atsisuko į pradžią. Dveinas stovėjo ant vieno geriausiai mokamų teniso žaidėjų pasaulyje slenksčio. Ne pagal laimėtų varžybų skaičių, nors tai padėtų. Pagal reklamų sutarčių sumas. Daugelio sporto šakų žymūs sportininkai uždirba daugiau pinigų iš rėmėjų nei iš savo komandų. O tenise dar daugiau. Velniškai daug daugiau. Geriausiųjų žaidėjų dešimtukas iš laimėtų varžybų užsidirba tikriausiai tik penkiolika procentų visų pinigų. Didžiausią dalį jie gauna iš reklamos, parodomųjų varžybų ir specialių pasirodymų — garsiems vardams mokami dideli pinigai vien už tai, kad jie pasirodytų kokiame nors turnyre — nesvarbu, kiek prašytų.

Tenisui reikėjo šviežio kraujo, ir Dveinas Ričvudas buvo labiausiai džiuginanti transfuzija po daugelio metų. Kurjeras ir Samprasas jaudino ne ką labiau nei sausas šunų maistas. Švedų žaidėjai snūduriavo. Agasis buvo bepavargstąs. Makinrojus ir Konoras buvo istorija.

Ir dabar pasirodė Dveinas Ričvudas. Spalvingas, keistas, šiek tiek kontroversiškas, tačiau dar ne nekenčiamas. Jis buvo juodaodis ir iš gatvės, tačiau buvo priimamas kaip „saugus" juodaodis iš „saugios" gatvės, toks vyrukas, prie kurio nesikabinėjo netgi rasistai.

— Tu tik pažiūrėk į tą gražuoliuką, Mironai. Sakau tau, tai... tai tiesiog... — Tanvelas užvertė akis, tarsi ieškotų tinkamo žodžio.

— Fantastiška? — pasiūlė Mironas.

Nedas spragtelėjo pirštais ir bedė į ekraną.

— Palauk, kol pamatysi. Aš susijaudinu vien žiūrėdamas į tai. Velniai rautų, aš susijaudinu vos *pagalvojęs* apie tai. Prisiekiu, tai nepakartojama.

Jis nuspaudė PLAY mygtuką.

Prieš porą dienų šiame kambaryje sėdėjo Valeri Simpson;

atėjo iškart po Mirono susitikimo su Dveinu Ričvudu. Kontrastas buvo stulbinamas. Abu buvo dvidešimtmečiai, tačiau vieno karjera klestėte klestėjo, o kitos jau buvo užgesusi. Dvidešimt ketverių Valeri jau seniai visi vadino „buvusia“ arba „niekada nebuvusia“. Jos elgesys buvo šaltas ir arogantiškas (todėl Esperansa ir pavadino ją Ledo karaliene), o galbūt ji tiesiog buvo susimąsčiusi ar išsiblaškiusi. Taip, Valeri buvo jauna, tačiau ji niekada nebuvo — banaliai kalbant — kupina gyvybingumo. Dabar keista taip sakyti, tačiau atrodė, kad jos negyvose akyse buvo daugiau gyvybės — sustingęs žvilgsnis buvo išraiškingesnis — nei tada, kai ji sėdėjo priešais jį šiame kambaryje.

Kodėl, svarstė Mironas, kažkam prireikė žudyti Valeri Simpson? Kodėl ji taip beviltiškai stengėsi susitikti su juo? Ko ji atėjo į teniso centrą? Pasižiūrėti varžybų? O gal ieškoti Mirono?

— Žiūrėk, Mironai, — vėl pakartojo Tanvelas. — Tai taip fantastiška, kad aš baigiau. Prisiekiu Dievu. Tiesiai į kelnes.

— Gaila, kad nepamačiau to, — pasakė Mironas.

Nedas aimanavo iš malonumo.

Pagaliau reklama prasidėjo. Dveinas su akiniais nuo saulės bėgiojo po teniso aikštę. Daugybė skubių kadrų, ypač į jo sportinius batelius. Daugybė ryškių spalvų. Garsus ritmas, sumišęs su teniso kamuoliuko švilpimu per tinklą. MTV stilius. Atrodytų, jog reklamuojama roko grupė. Paskui pasigirdo Dveino balsas:

— Ateikite į mano aikštę...

Dar keletas stiprių perdavimų, dar keletas skubių kadrų. Tada viskas staiga sustingo. Dveinas dingo. Spalvos išbluko. Tyla. Scena pasikeitė. Ant suolelio sėdėjo rūstaus veido teisėjas. Vėl pasigirdo Dveino balsas:

— ...ir venkite jo aikštės.

Vėl užriaumojo roko muzika. Sugrįžo spalvos. Ekrane pasirodė Dveinas, mušantis kamuoliuką, besišypsantis pro prakaitą.

Jo akiniuose atsispindėjo šviesa. Po žodžiais ATEIKITE Į DVEINO AIKŠTĘ pasirodė „Nike" simbolis.

Ekranas pajuodo.

Nedas Tanvelas sudejavo — iš tiesų sudejavo — iš malonumo.

— Gal cigaretę? — pasiūlė Mironas.

Tanvelo šypsena praplatėjo.

— Ką aš tau sakiau, Mironai? A? Fantastiška, ar ne?

Mironas linktelėjo. Reklama buvo gera. Labai gera. Stilinga, gerai sukurta, su mintimi, bet ne per daug įkyri.

— Man patinka, — atsiliepė jis.

— Sakiau tau. Argi nesakiau? Aš vėl susijaudinau. Štai kaip tai man patinka, prisiekiu Dievu. Tuoj vėl baigsiu. Čia ir dabar. Mums kalbantis.

— Malonu girdėti.

Tanvelas vos neuždusо iš juoko. Jis paplekšnojo Mironui per petį.

— Nedai?

Tanvelo juokas nutilo kaip dainos pabaiga. Jis nusišluostė akis.

— Tu mane žudai, Mironai. Negaliu liautis juokęsis. Išties žudai.

— Taip, aš pokštininkas. Ar girdėjai apie Valeri Simpson nužudymą?

— Žinoma. Pranešė per radiją. Žinai, aš dirbau su ja. — Jis tebesišypsojo, jo akys spindėjo.

— Ji reklamavo „Nike"?

— Aha. Ir galiu pasakyti, kad ji brangiai mums kainavo. Iš pradžių viskas buvo gerai. Jai tebuvo šešiolika, kai pasirašėme su ja sutartį, o ji jau buvo laimėjusi Prancūzijos atvirąsias. Be to, buvo daili, tokia amerikietiška ir visa kita. Ir jau su visais apvalumais, jei supranti, ką noriu pasakyti. Ji nebuvo miela maža mergaitė, kuri paaugusi tampa pabaisa. Kaip Kapriati. Valeri buvo gražutė.

— Tai kas atsitiko?

Nedas Tanvelas gūžtelėjo pečiais.

— Ji patyrė nervinį lūžį. Velniai rautų, apie tai rašė visi laikraščiai.

— Kas jį sukėlė?

— Kad aš žinočiau. Sklido daug kalbų.

— Kokių?

Jis prasižiojo ir vėl užsičiaupė.

— Pamiršau.

— Pamiršai?

— Dauguma žmonių manė, kad ji tiesiog nepakėlė, supranti? Visos tos naštos. Valeri nesugebėjo susidoroti su spaudimu. Dauguma vaikų nesugeba. Jie gauna viską, pasiekia didelių aukštumų, o paskui pokšt — nieko nebelieka. Neįsivaizduoji, ką reiškia viską prarasti, tarsi... a... — Nedas užsikirtęs nutilo. Tada nuleido galvą. — Mėšlas.

Mironas tylėjo.

— Negaliu patikėti, kad pasakiau tai, Mironai. Tuo labiau tau.

— Pamiršk.

— Ne. Žinoma, galiu apsimesti, kad nieko nesakiau, bet...

Mironas numojo ranka.

— Kelio trauma — tai ne nervinis lūžis, Nedai.

— Taip, žinau, bet vis tiek... — Jis vėl nutilo. — Kai tave pasirinko „Celts", irgi buvai „Nike" veidas?

— Ne. „Converse".

— Jie atsisakė tavęs? Iš karto?

— Aš neturiu jokių pretenzijų.

Esperansa atidarė duris nepasibeldusi. Nieko stebėtina. Ji niekada nesibelsdavo. Nedo Tanvelo veide skubiai pražydo šypsena. Tokį žmogų sunku nuliūdinti. Jis įsistebeilijo į merginą. Godžiai. Dauguma vyrų taip žiūrėdavo į ją.

— Ar galiu tave sekundėlei, Mironai?

Nedas pamojo jai.

— Sveika, Esperansa.

Ji atsisuko ir perskrodė vyrą žvilgsniu. Vienas iš daugelio jos talentų.

Mironas atsiprašė ir nusekė paskui ją. Esperansos stalas buvo beveik tuščias, išskyrus dvi fotografijas. Viena buvo jos šuns, žavingos kudlės, vardu Chloja, šunų parodos laimėtojos. Esperansa domėjosi šunų parodomis — negalima sakyti, kad vietiniai lotynų amerikiečiai dominavo šiame sporte, tačiau jai sekėsi gana gerai. Kitoje nuotraukoje buvo pati Esperansa, kovojanti su kita moterimi. Profesionali imtynininkė, štai kas ji. Žavi ir lanksti Esperansa kažkada užsiiminėjo imtynėmis pasivadinusi Mažąja Pokahonta, Indėnų princese. Trejus metus Mažoji Pokahonta buvo žiūrovų numylėtinė Legendinių imtynininkių organizacijoje, trumpiau vadinamoje LIO (kažkas buvo pasiūlęs vadinti jas Gražiosiomis imtynininkėmis, tačiau akronimas sukėlė problemų kompiuterių tinklams). Esperansos Mažoji Pokahonta buvo menkai apsirengusi (tik su odiniu bikiniu) seksuali gražuolė, kuriai kiekvieną savaitę drąsiai kovojant su blogiu ir keršijant priešams gerbėjai džiaugsmingai šūkaudavo ir geidulingai spoksodavo. Kažkas tai pavadino moralumo žaidimu, klasikiniu Gėrio prieš Blogį variantu. Mironui tie savaitiniai vaidinimai labiau priminė filmus apie moterų kalėjimus. Esperansa vaidindavo gražią naivią kalinę, įstrigusią C korpuso kameroje. Jos priešininkė buvo Olga, sadistiška kalėjimo prižiūrėtoja.

— Skambina Dveinas, — pasakė Esperansa.

Mironas pakėlė ragelį.

— Labas, Dveinai. Kas nutiko?

Jo balsas buvo susijaudinęs.

— Važiuok čionai, žmogau. Kuo greičiau.

— Kas yra?

— Pas mane farai. Mala čia visokį šūdą.

— Apie ką?

— Apie tą merginą, kurią šiandien nušovė. Jie mano, kad aš prikišęs rankas.

3 skyrius

— Leisk man pasikalbėti su policijos pareigūnu, — paprašė Mironas.

Ragelyje pasigirdo kitas balsas.

— Čia Žmogžudysčių skyriaus detektyvas Rolandas Dimontė, — nekantriai, kaip įprasta farams, išlojo balsas. — Su kuo, velniai rautų, kalbu?

— Mironas Bolitaras. Esu pono Ričvudo advokatas.

— Advokatas, sakai? Maniau, esi jo agentas.

— Ir tas, ir kitas, — atsiliepė Mironas.

— Tikrai?

— Taip.

— Turi teisinį išsilavinimą?

— Diplomas kabo ant mano kabineto sienos. Bet galiu atnešti, jei nori.

Dimontė kažką burbtelėjo. O gal prunkštelėjo.

— Buvęs sportininkas. Buvęs federalas. O dabar tvirtini esąs dar ir prakeiktas advokatas?

— Aš toks įvairiapusis žmogus, — tarė Mironas.

— Tikrai? Sakyk, Bolitarai, kokia teisės mokykla įsileistų tokį tipą kaip tu?

— Harvardas, — atsakė Mironas.

— Oho, kokie mes mokyti.

— Pats paklausei.

— Ką gi, turi pusvalandį. Jei nespėsi atvažiuoti, vešiuos tavo berniuką į nuovadą. Supratai?

— Buvo smagu paplepėti, Roli.

— Tau liko dvidešimt devynios minutės. Ir nevadink manęs Roliu.

— Nenoriu, kad mano klientas būtų tardomas, kol manęs nėra. Supratai?

Rolandas Dimontė neatsiliepė.

— Supratai? — pakartojo Mironas.

Tyla. Tada:

— Tikriausiai blogas ryšys, Bolitarai. — Dimontė padėjo ragelį.

Koks malonus tipas.

Mironas grąžino telefoną Esperansai.

— Gal atsikratytum už mane Nedo?

— Bus padaryta.

Mironas nusileido liftu į pirmą aukštą ir nuskubėjo į Kinio automobilių stovėjimo aikštelę. Kažkas jam šūktelėjo: „Varyk, O Džei!"* Niujorke netrūksta komikų. Marijus metė Mironui raktelius nepakeldamas galvos nuo laikraščio.

Jo automobilis stovėjo pirmame aukšte. Skirtingai nei Vinas, Mironas nebuvo automobilių žinovas. Automobilis jam tebuvo susisiekimo priemonė, nieko daugiau. Mironas vairavo „Ford Taurus". Pilką fordą. Nepasakytum, kad merginos tirpdavo, kai jis važiuodavo gatve.

Nuvažiavęs apie dvidešimt kvartalų pastebėjo šviesiai mėlyną kadilaką su ryškiai geltonu stogu. Kažkodėl jis patraukė Mirono dėmesį. Gal dėl spalvos. Šviesiai mėlynas su geltonu stogu?

* O. J. Simpsonas — amerikiečių futbolininkas ir aktorius.

Manhatane? Būtų nieko nuostabaus, jei jis riedėtų kokiame nors pensininkų rajone vairuojamas kokio nors Sido, kuris visada pamiršta išjungti kairįjį posūkį. Mironas būtų tai supratęs. Bet Manhatane? Tuo labiau jis prisiminė prabėgęs pro tą patį automobilį pakeliui į garažą.

Ar jis sekamas?

Galimybė, nors ir nedidelė, yra. Mironas važiavo 7-ąja aveniu pačiame Manhatano vidury. Tą patį darė dar apie milijonas kitų automobilių. Tikriausiai tai nieko nereiškia.

Dveinas buvo neseniai išsinuomojęs butą 12-osios gatvės ir 6-osios aveniu kampe. Džono Adamso pastate Grinvič Vilidžo pakraštyje. Mironas pažeisdamas taisykles pasistatė automobilį priešais kinų restoraną Šeštojoje aveniu, praėjo pro durininką ir pasikėlė liftu į 7G butą.

Duris atidaręs vyras turėjo būti detektyvas Rolandas Dimontė. Jis mūvėjo džinsus, vilkėjo raštuotus žalius marškinius ir juodą odinę liemenę. Taip pat avėjo bjauriausius, kokius Mironas kada nors buvo matęs, gyvatės odos batus — sniego baltumo su tamsiai raudonais taškeliais. Jo plaukai buvo riebaluoti. Keletas sruogų buvo prilipę prie kaktos kaip musgaudis. Iš burnos kyšojo dantų krapštukas — tikras krapštukas. Riebiame veide mirksėjo giliai įdubusios akys, tarsi kažkas paskutinę minutę būtų įspraudęs du rudus akmenukus.

Mironas nusišypsojo.

— Labas, Roli.

— Kai ką išsiaiškinkime iš karto, Bolitarai. Aš žinau apie tave viską. Žinau apie tavo šlovingas dienas federalinėje tarnyboje. Žinau, kad dabar mėgsti vaidinti farą. Bet man tai nė velnio nerūpi. Nerūpi ir tai, kad tavo klientas yra vieša persona. Aš dirbu savo darbą. Girdi, ką sakau?

Mironas prisidėjo prie ausies ranką.

— Tikriausiai blogas ryšys.

Rolandas Dimontė sukryžiavo ant krūtinės rankas ir pasiuntė Mironui žudantį žvilgsnį. Gyvatės odos batai buvo su platforma, todėl jis atrodė aukštesnis nei šešios pėdos, bet Mironas vis tiek lenkė jį trim ar keturiais coliais. Praslinko minutė. Rolandas tebedėbsojo. Dar viena minutė. Rolandas sukando dantų krapštuką. Dėbsojo nemirksėdamas.

— Viduje, — tarė Mironas, — aš drebu iš baimės.

— Užsikrušk, Bolitarai.

— Tas krapštukas — puikus akcentas. Šiek tiek standartiška, bet tau tinka.

— Prisikalbėsi, gudrašikni.

— Neprieštarausi, jei įeisiu, kol neprivariau į kelnes? — paklausė Mironas

Dimontė pasitraukė nuo durų. Lėtai. Neatplėšdamas nuo Mirono mirtino žvilgsnio.

Dveinas sėdėjo ant sofos. Jis buvo su akiniais nuo saulės, bet tai nestebino. Kairiąja ranka glostėsi trumpai kirptą barzdą. Vanda, Dveino mergina, stovėjo šalia virtuvės. Ji buvo aukšta, maždaug penkių pėdų dešimties colių. Tikra gražuolė, liekna ir tvirta, bet ne raumeninga. Jos akys šokinėjo kaip paukščiukai nuo šakos ant šakos.

Butas nebuvo labai didelis. Interjeras standartinis, kaip ir visuose nuomojamuose Niujorko butuose. Dveinas ir Vanda įsikėlė į jį vos prieš keletą savaičių. Pagal mėnesinės nuomos sutartį. Nėra reikalo jį gražinti. Su tokiais pinigais, kuriuos Dveinas netrukus ims uždirbti, jie galės gyventi kur panorėję.

— Ar tu ką nors jiems pasakei? — paklausė Mironas.

Dveinas papurtė galvą.

— Dar ne.

— Gal paaiškinsi man, kas čia vyksta?

Dveinas vėl papurtė galvą.

— Aš nežinau.

Kambaryje buvo dar vienas faras. Jaunesnis. Daug jaunesnis. Atrodė, it būtų dvylikos. Tikriausiai ką tik iškeptas detektyvas. Rankose jis laikė bloknotą ir parkerį.

Mironas atsisuko į Rolandą Dimontę. Šis stovėjo įsisprendęs į klubus, kiekviena kūno pora spinduliuodamas savo svarbą.

— Ką visa tai reiškia? — pasiteiravo Mironas.

— Mes tik norime užduoti tavo klientui keletą klausimų.

— Apie ką?

— Apie Valeri Simpson nužudymą.

Mironas pažvelgė į Dveiną.

— Aš nieko nežinau, — pasakė Dveinas.

Dimontė išraiškingai atsisėdo. Vos ne karalius Lyras.

— Tada neprieštarausi, jei užduosime keletą klausimų?

— Ne, — atsiliepė Dveinas, tačiau jo balsas skambėjo neužtikrintai.

— Kur buvai, kai pasigirdo šūviai?

Dveinas dirstelėjo į Mironą. Šis linktelėjo.

— Buvau Stadiono aikštėje.

— Ką darei?

— Žaidžiau tenisą.

— Kas buvo tavo priešininkas?

Mironas linktelėjo.

— Puiku, Roli.

— Užsičiaupk, velniai rautų, Bolitarai.

— Ivanas Restovičius, — atsakė Dveinas.

— Ar tęsėte žaidimą vėliau, kai nuaidėjo šūviai?

— Taip. Tai buvo lemiama partija.

— Ar girdėjai šūvį?

— Taip.

— Ir ką darei?

— Dariau?

— Kai išgirdai šūvį?

Dveinas patraukė pečiais.

— Nieko. Tiesiog stovėjau, kol teisėjas paliepė tęsti.

— Nebuvai išėjęs iš aikštės?

— Ne.

Jaunasis faras krebždeno plunksna nepakeldamas galvos.

— Ką darei vėliau? — klausinėjo Dimontė.

— Kada?

— Po varžybų.

— Daviau interviu.

— Kas ėmė interviu?

— Badas Kolinsas ir Timas Majotė.

Jaunasis faras akimirkai suglumęs pakėlė akis.

— Majotė, — pakartojo Mironas. — M-A-J-O-T-Ė.

Jis linktelėjo ir vėl ėmė rašyti.

— Apie ką kalbėjotės? — ppasiteiravo Rolandas.

— A?

— Per interviu. Ko jie klausinėjo?

Dimontė metė įspėjamą žvilgsnį Mironui. Mironas atsakė kuo nuolankiausiu galvos linktelėjimu ir iškėlė nykščius.

— Daugiau nekartosiu, Bolitarai. Baik tas nesąmones.

— Tiesiog žaviuosi tavo technika.

— Netrukus galėsi žavėtis ja iš kalėjimo kameros.

— Vaje!

Rolandas Dimontė sviedė dar vieną mirtiną žvilgsnį ir nusisuko į Dveiną.

— Ar pažįsti Valeri Simpson?

— Asmeniškai?

— Taip.

Dveinas papurtė galvą.

— Ne.

— Bet buvote susitikę?

— Ne.

— Tai visiškai jos nepažįsti?

— Nepažįstu.

— Niekada nebuvai jos sutikęs?

— Niekada.

Rolandas Dimontė sukryžiavo kojas užsikeldamas batą ant kelio. Jo pirštai glamonėjo — iš tiesų glamonėjo — baltai raudoną gyvatės odą. Tarsi tai būtų mylimas šunelis.

— O jūs, panele?

Vanda sutriko.

— Atsiprašau?

— Ar esate kada nors sutikusi Valeri Simpson?

— Ne. — Jos balsas buvo vos girdimas.

Dimontė vėl nukreipė žvilgsnį į Dveiną.

— Ar iki šios dienos buvai girdėjęs apie Valeri Simpson?

Mironas užvertė akis. Tačiau šį kartą nutylėjo. Nenorėjo pernelyg spausti. Dimontė nebuvo toks kvailas kaip atrodė. Mironas irgi. Dimontė bandė užliūliuoti Dveiną prieš pateikdamas svarbiausią klausimą. Mirono darbas buvo jam trukdyti, išmušti iš ritmo. Bet ne per dažnai.

Mironas Bolitaras, lyno žvaigždė.

Dveinas gūžtelėjo pečiais.

— Taip, girdėjau apie ją.

— Ką būtent?

— Ji buvo viena iš mūsų. Prieš porą metų, man regis.

— Tenisininkė?

— Ne, naktinio klubo šokėja, — įsikišo Mironas. — Šokdavo Las Vegaso klubuose.

Ponas Santūrusis pratrūko.

Niūrus žvilgsnis sugrįžo.

— Bolitarai, tu išties pradedi mane užknisti.

— Ar jau eini prie esmės?

— Aš neskubu klausinėdamas. Nemėgstu skubos.

— Turėtum laikytis tos pačios taisyklės rinkdamasis avalynę, — atrėžė Mironas.

Dimontė išraudo. Nenuleisdamas pikto žvilgsnio nuo Mirono jis tarė:

— Pone Ričvudai, kiek laiko žaidžiate tenisą?

— Šešis mėnesius.

— Ir per tuos šešis mėnesius nė karto nematėte Valeri Simpson?

— Ne, nemačiau.

— Gerai. Dabar pasitikslinkim, ar aš viską teisingai supratau: tu žaidei, kai nuaidėjo šūvis. Baigei varžybas. Paspaudei priešininkui ranką. Manyčiau, kad paprastai pasveikinate savo priešininką?

Dveinas linktelėjo.

— Tada davei interviu.

— Taip.

— Nusiprausei prieš ar po interviu?

Mironas kilstelėjo rankas.

— Pakaks.

— Kas nors nepatinka, Bolitarai?

— Taip. Tavo klausimai daugiau nei idiotiški. Siūlau savo klientui liautis atsakinėti į juos.

— Kodėl? Tavo klientas turi ką slėpti?

— Taip, Roli, tu mums per daug protingas. Žinoma, Dveinas ją nužudė. Keletas milijonų žmonių stebėjo tai per nacionalinę televiziją. Dar keletas tūkstančių stebėjo jį asmeniškai. Bet žaidė ne jis. Iš tiesų tai buvo jo identiškas brolis dvynys, prarastas po gimdymo. Tiesiog tu per daug gudrus, Roli. Mes prisipažįstame.

— Aš to neatmesčiau, — atrėžė Dimontė.

— Ko neatmestum?

— Tos daugiskaitos „mes". Galbūt ir tu su tuo susijęs. Tu ir tas tavo psichopatas draugužis.

Jis turėjo galvoje Viną. Daugelis farų pažinojo Viną. Niekas jo nemėgo. Jausmas buvo abipusis.

— Šaudymo metu mes buvome stadione, — pasakė Mironas. — Tai patvirtins tuzinas liudininkų. Ir jei išties pažinotum Viną, tai žinotum, kad jis niekada nesinaudoja ginklu iš taip arti.

Dimontė pagalvojo. Paskui linktelėjo. Šį kartą pritardamas.

— Ar jau baigėte pono Ričvudo apklausą? — pasiteiravo Mironas.

Staiga Dimontė nusišypsojo. Džiugia, viltinga šypsena, kaip mokinukas, sėdintis prie radijo imtuvo šaltą dieną. Mironui toji šypsena nepatiko.

— Malonėkite pakęsti mane dar akimirką, — tarė apsimestinai saldžiai. Tada atsistojo ir nuėjo prie savo partnerio, Bloknoto. Bloknotas nesiliovė rašęs.

— Tavo klientas teigia nepažinojęs Valeri Simpson.

— Ir ką?

Pagaliau Bloknotas pakėlė akis. Jos buvo tuščios kaip teismo stenografo. Dimontė linktelėjo. Bloknotas padavė jam nedidelę odinę knygelę, įvyniotą į plastiką.

— Tai Valeri kalendorius, — tarė Dimontė. — Paskutinis įrašas padarytas vakar. — Jo šypsena praplatėjo. Jis aukštai iškėlė galvą. Išpūtė krūtinę kaip gaidys prieš užtūpdamas vištą.

— Gerai, gudruoli, — pasakė Mironas. — Kas ten parašyta?

Dimontė ištiesė jam fotokopiją. Vakarykštis įrašas buvo gana paprastas. Visą puslapį užėmė telefono numeris:

D. R. 555-8705. Paskambinti!

555-8705. Dveino telefono numeris. D. R. — Dveinas Ričvudas.

Dimontė aiškiai džiūgavo.

— Norėčiau pasikalbėti su savo klientu, — pasakė Mironas. — Akis į akį.

— Ne.

— Atsiprašau?

— Jums nepavyks išsisukti dabar, kai užmečiau meškerę.

— Aš jo advokatas.

— Man nusispjaut, net jei būtum vyriausiasis Aukščiausiojo Teismo teisėjas. Jei išsivesi jį iš kambario, aš uždėsiu jam antrankius.

— Tu nieko neturi, — pastebėjo Mironas. — Tik jo telefoną Valeri kalendoriuje. Tai nieko nereiškia.

Dimontė linktelėjo.

— Bet kaip viskas atrodytų? Spaudai, pavyzdžiui. Arba gerbėjams. Dveinas Ričvudas, naujausia teniso žvaigždė, vedama į nuovadą su antrankiais. Galvą dedu, sunku būtų pasiaiškinti rėmėjams.

— Tu mums grasini?

Dimontė prisidėjo ranką prie širdies.

— O dangau, ne. Negi aš taip galėčiau, Krinski?

Bloknotas nepakėlė galvos.

— Ne.

— Taigi. Matot?

— Aš paduosiu tavo subinę į teismą už neteisėtą areštą, — pasakė Mironas.

— Ir galbūt netgi laimėsi, Bolitarai. Po kelerių metų, kai teismas iš tiesų išnagrinės bylą. Kokia tau iš to nauda?

Dabar Dimontė nebeatrodė toks kvailas.

Dveinas pašoko ir perėjo per kambarį. Jis nusitraukė akinius, paskui persigalvojo ir vėl juos užsidėjo.

— Klausyk, žmogau, aš nežinau, kodėl mano telefono numeris yra jos kalendoriuje. Aš jos nepažįstu. Niekada nesu kalbėjęs su ja telefonu.

— Tavo telefonas neskelbiamas. Teisingai, pone Ričvudai?

— Taip.

— Be to, tu ką tik įsikėlei. Tavo telefonas veikia — kiek — tik antra savaitė?

— Trečia, — pataisė Vanda. Ji stovėjo apsivijusi rankomis tarsi jai būtų šalta.

— Trečia, — pakartojo Rolandas Dimontė. — Tai iš kur Valeri gavo tavo numerį, Dveinai? Kaip galėjo atsitikti, kad moteris, kurios nepažįsti, turi tavo visiškai naują, neskelbiamą numerį savo kalendoriuje?

— Aš nežinau.

Rolandas nutarė neapsimetinėti ir rodė visišką nepasitikėjimą. Dar visą valandą jis triuškino Dveiną klausimais, bet vaikinas laikėsi savo versijos. Jis niekada nebuvo susitikęs su ja, kartojo Dveinas. Jis jos nepažinojo. Niekada nesikalbėjo. Nė nenutuokia, iš kur ji galėjo gauti jo telefono numerį. Mironas stebėjo tylėdamas. Tamsūs akiniai neleido skaityti Dveino veido, bet jo kūno kalba aiškiai melavo. Vandos irgi.

Piktai atsidusęs Rolandas Dimontė pagaliau atsistojo.

— Krinski?

Bloknotas pakėlė akis.

— Nešdinamės iš čia.

Bloknotas užvertė bloknotą ir nusekė paskui partnerį.

— Aš dar grįšiu, — amtelėjo Dimontė. Tada, bedęs pirštu į orą, pridūrė:

— Girdi mane, Bolitarai?

— Tu sugrįši, — atsiliepė Mironas.

— Gali tuo neabejoti, žąsine.

— Argi neįspėsi mūsų, kad neišvyktume iš miesto? Man taip patinka, kai jūs, farai, tai darote.

Dimontė pirštais pademonstravo ginklą. Nutaikė jį į Mironą ir nuleido nykštį/gaiduką. Paskui jis ir jo partneris dingo už durų.

Keletą minučių visi tylėjo. Mironas jau buvo beprasižiojąs, kai Dveinas pratrūko juoku.

— Tu jam parodei, Mironai. Sumalei į miltus...

— Dveinai, mums reikia...

— Aš pavargęs, Mironai. — Jis apsimetė žiovaująs. — Man išties reikia pamiegoti.

— Mums reikia pasikalbėti apie tai.

— Apie ką?

Mironas pažvairavo į jį.

— Koks keistas sutapimas, a? — tarė Dveinas.

Mironas žvilgtelėjo į Vandą. Ji nusuko akis, vis dar apglėbusi save.

— Dveinai, jei įklimpai į kokią nors bėdą...

— Ei, papasakok man apie reklamą, — pertraukė jį Dveinas. — Kaip pavyko?

— Gerai.

Vaikinas nusišypsojo.

— Kaip aš atrodžiau?

— Per daug gražus. Dabar turėsiu kovoti su pasiūlymais filmuotis kine.

Dveinas juokėsi per garsiai. Pernelyg garsiai. Vanda nesijuokė. Mironas irgi. Tada Dveinas vėl apsimetė žiovaująs, pasirąžė ir atsistojo.

— Man tikrai reikia pailsėti, — tarė jis. — Prieš akis svarbios varžybos. Nenorėčiau, kad šios nesąmonės mane blaškytų.

Jis palydėjo Mironą iki durų. Vanda vis dar nepajudėjo iš savo vietos prie virtuvės durų. Pagaliau ji pažiūrėjo Mironui į akis.

— Viso, Mironai, — tarė Vanda.

Durys užsitrenkė. Mironas nusileido į apačią ir patraukė prie savo automobilio. Už priekinio stiklo valytuvo buvo užkištas baudos kvitas. Ištraukė jį ir užvedė variklį.

Už trijų kvartalų pastebėjo tą patį šviesiai mėlyną kadilaką su skaisčiai geltonu stogu.

4 skyrius

Jupivilis.*

Keturiolikos aukštų „Lock-Horne Investments & Securities" Mironui priminė viduramžių tvirtovę. Viduryje buvo platus tarpas ir stora galinga siena — didžiųjų prodiuserių biurai — sauganti išorinę ribą. Atviras plotas talpino šimtus žmonių, daugiausia vyrų, jaunų vyrų, lengvai aukojamų ir pakeičiamų karių; jie tarsi beribė jūra siūbuodami susiliedavo su vientisu pilku kilimu ir nusėsdavo prie vienodų stalų, vienodų kėdžių, kompiuterių terminalų, telefonų ir faksų aparatų. Kaip ir kariai, jie dėvėjo uniformas — baltus tvarkingai susagstytus marškinius, petnešas, ryškius kaklaraiščius, spaudžiančius miego arteriją, o ant vienodų kėdžių atlošų kabojo švarkai. Čia visada aidėdavo garsus triukšmas, riksmai, skambučiai, kartais pasigirsdavo kažkas panašaus į mirties aimanas. Visi nuolat judėjo. Visi blaškėsi ir panikavo nuolat puolami.

Taip, nes čia buvo viena paskutiniųjų tikro jupizmo citadelių, vieta, kur žmogus galėjo nevaržomai praktikuoti aštuntojo dešimtmečio gobšumo religiją, gobšumo bet kuria kaina, neapsimetinėdamas geresniu. Čia ne vieta veidmainystei. Investicijų rūmai skirti ne pasauliui padėti. Jie nedaro paslaugos žmonijai

* Jaunų sėkmingų verslininkų miestelis.

ir nesistengia, kad visiems būtų geriau. Jų tikslas paprastas ir aiškus — užsidirbti pinigų. Taškas.

Vinas turėjo erdvų kampinį kabinetą su langais į Parko ir 52-ąją gatves. Geriausias vaizdas geriausiam kompanijos prodiuseriui. Mironas pabeldė į duris.

— Įeikite, — šūktelėjo Vinas.

Jis sėdėjo ant grindų lotoso poza. Veidas buvo susikaupęs, o nykščiai ir smiliai brėžė ratus delnuose. Meditacija. Vinas darydavo tai kiekvieną dieną. Paprastai dažniau nei vieną kartą.

Tačiau Vinas daug ką darydavo savaip, todėl jo vidinio susikaupimo akimirkos irgi buvo šiek tiek neįprastos. Pirmiausia jis mėgdavo medituoti atsimerkęs, nors dauguma praktikuojančiųjų užsimerkdavo. Antra, jis neįsivaizduodavo idiliškų krioklių ar miško vaizdelių; vietoj to Vinas mieliau žiūrėdavo vaizdajuostes — savo ir įdomių jaunų damų įvairiuose aistros sūkuriuose.

Mironas susiraukė.

— Gal malonėtum išjungti?

— Liza Goldštain, — pasakė Vinas rodydamas į ekraną, kuriame rangėsi kūnai.

— Aš sužavėtas.

— Nemanau, kad buvai ją sutikęs.

— Sunku pasakyti, — tarė Mironas. — Nes net nežinau, kur jos veidas.

— Miela mergina. Žinai, ji žydė.

— Liza Goldštain? Turbūt juokauji.

Vinas nusišypsojo. Jis ištiesė kojas ir grakščiai atsistojo. Tada išjungė televizorių, ištraukė vaizdajuostę ir įdėjo ją į dėžutę, pažymėtą raidėmis L.G. Paskui įkišo dėžutę į G lentyną ąžuolinėje dokumentų spintoje. Joje buvo daug vaizdajuosčių.

— Ar suvoki, kad esi gerokai pamišęs? — pasiteiravo Mironas.

Vinas užrakino spintą. Daktaras diskretiškumas.

— Visi turi pomėgių.

— Esi puikus golfo žaidėjas. Rytų kovos menų čempionas. Tai yra pomėgiai. O čia — pamišimas. Pomėgiai — pamišimas. Jauti skirtumą?

— Moralizuoji, — tarė Vinas. — Kaip miela.

Mironas neatsiliepė. Šiuo keliu jie buvo ėję ne kartą. Jis niekada niekur nenuvedė.

Vino kabinetas tvoskė senuoju elitu. Plokštėmis apmuštas sienas puošė lapių medžioklės vaizdų paveikslai. Tamsiai raudonos odos krėslai idealiai tiko prie miško žalumo kilimo. Šalia plataus ąžuolinio stalo, dydžiu prilygstančio sieninio aikštei, stovėjo antikvarinis medinis gaublys. Efektą — ir netgi nelabai subtilų — buvo galima apibūdinti dviem žodžiais: įspūdinga ir prabangu.

Mironas atsisėdo į vieną iš odinių krėslų.

— Turi minutę?

— Žinoma. — Vinas atidarė spintelę už stalo, kurioje buvo nedidelis šaldytuvas. Ištraukė šaltų sulčių skardinę ir metė ją draugui. Mironas papurtė skardinę kaip liepė etiketė (*Suplakite! Nepaprastai skanu!*), o Vinas tuo metu susimaišė labai sauso martinio kokteilį.

Mironas pradėjo nuo policininkų apsilankymo pas Dveiną Ričvudą. Veinas abejingai tylėjo, tik kartą šyptelėjo išgirdęs, kaip Dimontė pavadino jį psichopatu. Paskui Mironas papasakojo jam apie melsvą kadilaką. Vinas atsilošė ir sunėrė pirštus. Jis klausėsi nepertraukdamas. Kai Mironas baigė, Vinas atsistojo ir paėmė į rankas golfo lazdą.

— Vadinasi, mūsų draugas ponas Ričvudas kažką slepia.

— Negalime būti tuo tikri.

Vinas skeptiškai išrietė antakį.

— Gal numanai, kas galėtų sieti Dveiną Ričvudą ir Valeri Simpson?

— Ne. Tikėjausi, kad tu turėsi.

— *Moi?*

— Tu ją pažinojai?.

— Ji buvo tik pažįstama.

— Bet tu turi minčių.

— Kas siejo Dveiną ir Valeri? Ne.

— Tai kokių tada?

Vinas neskubėdamas nuėjo į kampą. Ten gulėjo golfo kamuoliukų eilė. Jis ėmė varinėti vieną.

— Tu tikrai ketini šito imtis? Kalbu apie Valeri nužudymą.

— Taip.

— Gali būti, kad tai ne tavo reikalas.

— Gali būti, — sutiko Mironas.

— Arba gali iškasti ką nors nemalonaus. Kažką, ko geriau nerasti.

— Labai gali būti.

Vinas linktelėjo, nužvelgė kilimo liniją.

— Tai nebūtų pirmas kartas.

— Ne, nebūtų. Ar tu prisidėsi?

— Mums iš to jokios naudos.

— Tikriausiai, — pritarė Mironas.

— Jokio finansinio pelno.

— Visiškai jokio.

— Tiesą sakant, tavo kryžiaus žygiai niekada neduoda jokio pelno.

Mironas laukė.

Vinas atsirideno kitą kamuoliuką.

— Liaukis raukęsis, — tarė jis. — Aš sutinku.

— Gerai. Dabar papasakok, ką žinai apie tai.

— Nedaug ką. Tai tik mintis.

— Aš klausausi.

— Tu, žinoma, esi girdėjęs, kad Valeri išgyveno nervinį lūžį, — pasakė Vinas.

— Taip.

— Tai buvo prieš šešerius metus. Jai buvo tik aštuoniolika. Oficialiai buvo skelbiama, kad ji neatlaikė krūvio.

— Oficialiai?

— Tai galėjo būti tiesa. Krūvis buvo išties siaubingas. Ji iškilo meteoro greičiu, tačiau teniso pasaulio reikalavimai buvo dar didesni. Vėliau sekęs jos smukimas — bent jau iki nervinio lūžio — buvo lėtas ir skausmingas. Ne toks, kaip tavasis. Tavo kritimas, jei neprieštarauji dėl šito žodžio, buvo gerokai greitesnis. Kaip giljotinos. Vieną minutę tu buvai pagrindinis „Celtics" žaidėjas. Kitą tavęs jau nebebuvo. Pabaiga. Bet, skirtingai nei Valeri, tu rimtai susižeidei, todėl niekas tavęs nekaltino. Tavęs gailėjosi. Tapai užuojautos objektu. O Valeri nuosmukis, rodės, buvo jos pačios kaltė. Ji buvo nevykėlė, iš jos juokėsi, bet ji tebebuvo tik vaikas. Pasaulio nuomone, nepastovus lemties pirštas užbaigė Mirono Bolitaro karjerą. Tačiau Valeri Simpson dėl visko buvo kalta pati. Visuomenės akimis, jai pritrūko dvasinės stiprybės. Todėl jos kritimas buvo lėtas, kankinantis ir žiaurus.

— Ką tai turi bendra su nužudymu?

— Galbūt nieko. Tačiau Valeri nervinio lūžio aplinkybės atrodo man šiek tiek įtartinos.

— Kodėl?

— Jos žaidimas pablogėjo, tas tiesa. Jos treneris — tas žymus ponas, kuris visada žaidžia su įžymybėmis...

— Pavelas Menansis.

— Kad ir kas būtų. Jis vis dar tikėjo, kad Valeri gali atsigauti ir vėl laimėti. Jis visą laiką tai kartojo.

— Ir dar labiau didino spaudimą.

Vinas sudvejojo.

— Galbūt, — lėtai ištarė jis. — Bet yra dar kai kas. Ar prisimeni Aleksandro Kroso nužudymą?

— Senatoriaus sūnaus?

— Senatoriaus iš Pensilvanijos, — pridūrė Vinas.

— Jį užmiesčio klube nužudė plėšikai. Prieš penkerius ar šešerius metus.

— Šešerius. Ir tai buvo teniso klubas.

— Tu jį pažinojai?

— Žinoma, — atsakė Vinas. — Hornai pažinojo kiekvieną įtakingą Pensilvanijos politiką nuo Viljamo Peno* laikų. Aš užaugau su Aleksandru Krosu. Mes kartu mokėmės Ekseteryje.

— Ką jis turi bendra su Valeri Simpson?

— Aleksandras ir Valeri buvo pora.

— Rimta pora?

— Ganėtinai. Jie rengėsi paskelbti apie savo sužieduotuves, kai Aleksandras buvo nužudytas. Tiesą sakant, tą vakarą.

Mironas skubiai paskaičiavo mintyse. Prieš šešerius metus. Valeri buvo aštuoniolika.

— Leisk man spėti. Valeri patyrė nervinį lūžį iškart po jo nužudymo.

— Būtent.

— Bet aš kai ko nesuprantu. Apie Kroso nužudymą buvo kalbama kiekvieną dieną ištisas savaites. Kodėl niekada negirdėjau minint Valeri vardo?

— Todėl, — atsakė Vinas atsivarydamas dar vieną kamuoliuką, — man tos aplinkybės ir atrodo įtartinos.

Tyla.

— Mums reikia pasikalbėti su Valeri šeima, — prabilo Mironas. — Galbūt ir su senatoriaus.

— Taip.

*Williamas Pennas (1644–1718) — būsimosios Pensilvanijos valstijos įkūrėjas.

— Tu gyveni tame pasaulyje. Esi vienas jų. Jie bus linkę mieliau kalbėtis su tavimi.

Vinas papurtė galvą.

— Jie niekada nesutiks kalbėtis su manimi. Buvimas „vienu jų", kaip tu sakai, yra siaubingas trūkumas. Kalbėdamiesi su tokiu kaip aš jie įjungs visas įmanomas apsaugas. Tačiau kalbėdamiesi su tavimi jie taip nesirūpins dėl savo fasadų. Jie laikys tave nesvarbiu, žemesnio lygio žmogumi. Niekuo.

— Vaje, aš pamalonintas.

Vinas šyptelėjo.

— Toks jau tas pasaulis, mano drauge. Daugelis dalykų keičiasi, bet šie žmonės vis dar mano esą tikrieji, pirmieji amerikiečiai. Tu ir tavo rūšis yra tiesiog samdoma pagalba, atgabenta iš Rusijos ar Rytų Europos, iš kokio nors gulago ar geto.

— Tikiuosi, jie neįžeis mano jausmų, — pasakė Mironas.

— Suorganizuosiu tau susitikimą su Valeri motina rytojaus rytui.

— Manai, ji priims mane?

— Taip, jei aš paprašysiu.

— Jėga.

— Taip, iš tiesų. — Vinas pastatė lazdą į vietą. — O ką siūlai daryti dabar?

Mironas žvilgtelėjo į laikrodį.

— Po valandos Stadiono aikštėje žais vienas Pavelo Menansio globotinių. Norėčiau jį aplankyti.

— O *pour moi?*

— Praėjusią savaitę Valeri praleido „Plaza" viešbutyje, — tarė Mironas. — Norėčiau, kad apsižvalgytum ten, gal kas nors ką nors prisimena. Patikrink jos telefonų skambučius.

— Patikrinti, ar ji iš tiesų skambino Dveinui Ričvudui?

— Taip.

— O jei skambino?

— Tada teks ir tuo pasidomėti, — atsakė Mironas.

5 skyrius

Jungtinių Amerikos Valstijų teniso asociacijos Nacionalinis teniso centras yra jaukiai prisišliejęs prie patraukliausių Kvynso taškų: Šijos stadiono (Niujorko „Metsų" buveinė), Flašing Medous parko (1964–1965 m. pasaulinės mugės buveinė) ir La Gardijos oro uosto (chm, atidėtų reisų buveinė).

Žaidėjai skųsdavosi virš galvos skraidančiais lėktuvais dėl labai paprastos priežasties — Stadiono aikštėje triukšmas prilygo kosminių bandymų stoties keliamam triukšmui. Tada meras Deividas Dinkinsas, ne toks žmogus, kuris leistų siaubingai neteisybei tęstis nebaudžiamai, tučtuojau ėmėsi veiksmų. Pasinaudojęs visa savo politine galia, buvęs Niujorko meras — kuris dėl stebėtino ir beveik keisto sutapimo taip pat buvo didžiulis teniso aistruolis — privertė triukšmaujantį pakilimo taką per Atvirąsias varžybas nutraukti veiklą. Teniso milijonieriai buvo dėkingi. Demonstruodamas abipusę pagarbą ir susižavėjimą meras Deividas Dinkinsas atsidėkojo jiems kasdien lankydamasis dviejų savaičių trukmės varžybose, išskyrus — dar vienas keistas sutapimas — rinkimų metus.

Vakarinėms varžyboms buvo naudojamos tik dvi aikštės — Stadiono ir šalia esanti Centrinės tribūnos. Dienos varžybos, Mirono nuomone, buvo žymiai įdomesnės. Tuo pačiu metu vykdavo penkiolika ar šešiolika mačų. Galėdavai neskubėdamas vaikštinėti po aikštes, kokioje nors atokioje aikštėje pažiūrėti puikų penkių setų mačą, atrasti kylantį žaidėją, malonioje dienos šviesoje stebėti vienetų, dvejetų ir mišrių dvejetų varžybas. Vakare paprastai sėdė-

davai vienoje vietoje ir stebėdavai varžybas lempų šviesoje. Per dvi pirmąsias Atvirųjų dienas tokios varžybos paprastai atsijodavo geriausius ir negailestingai nukirsdindavo pralaimėjusius.

Mironas paliko automobilį Šijos stadiono aikštelėje, perėjo pėsčiųjų tilteliu ir pasuko 7-ojo traukinio link. Kažkas buvo pastatęs boksą su radiolokaciniu matuokliu, kur žiūrovai galėjo išmatuoti savo padavimo greitį. Verslas klestėjo. Spekuliantai bilietais sukte sukosi. Kaip ir vyrukai, pardavinėjantys JAV atvirųjų varžybų marškinėlių kopijas. Marškinėlių kopijos kainavo penkis dolerius, o už vartų, viduje, buvo prašoma dvidešimt penkių. Neblogas bizniukas. Kas, kad po pirmo skalbimo kopijas galės vilkėti tik lėlė Barbė. Visvien.

Pavelas Menansis sėdėjo vieno iš žaidėjų bokse, tame pačiame, kuriame anksčiau buvo sėdėję Mironas su Vinu. Buvo be penkiolikos minučių septynios. Paskutinės dienos varžybos jau baigtos. Pirmosios vakaro varžybos, kuriose žais naujausia Pavelo globotinė, keturiolikmetė Dženeta Kofman, prasidės tik po pusvalandžio. Aplinkui šurmuliavo žmonės: vieni traukė išėjimo link, kiti — į vidų. Mironas pastebėjo bilietų kontrolierių iš dieninės pamainos.

— Kaip gyvuojate, pone Bolitarai? — pasiteiravo kontrolierius.

— Puikiai, Bilai. Aš trumpam, noriu tik pasisveikinti su draugu.

— Jokių problemų, praeikite.

Mironas ėmė leistis laiptais. Staiga priešais jį išdygo vyrukas su mėlynu bluzonu ir lakūno akiniais. Jis buvo gana stambus — šešių pėdų, keturių colių, maždaug dviejų šimtų dvidešimties svarų — beveik Mirono sudėjimo. Tvarkingai sušukuoti plaukai atidengė malonų, tačiau nepermaldaujamą veidą. Vyrukas atkišo krūtinę užstodamas Mironui kelią.

Jo balsas sakė: „Kuo galėčiau padėti, pone?", tačiau intonacija kalbėjo priešingai: *Varyk iš čia, mulki.*

Mironas nužvelgė jį.

— Ar kas nors tau yra sakęs, kad esi panašus į Džeką Lordą?*

Jokios reakcijos.

— Juk žinai Džeką Lordą? Iš *Havajai 5-O*?

— Paprašysiu jus išeiti, pone.

— Tai ne įžeidimas. Dauguma žmonių mano, kad Džekas Lordas labai patrauklus.

— Pone, paskutinį kartą paprašysiu mandagiai.

Mironas tyrinėjo jo veidą.

— Netgi tavo mina tokia pat rūsti kaip jo. Pameni ją? — Mironas nutaisė jam miną, jei kartais jis nebūtų matęs filmo.

Vyruko veidas persikreipė.

— Gerai, vyruti, dink iš čia.

— Aš tik norėjau trumpai šnektelėti su ponu Menansiu.

— Deja, šiuo metu tai neįmanoma.

— Ką gi, gerai. — Mironas prakalbo šiek tiek garsiau. — Tiesiog pasakyk ponui Menansiui, kad Dveino Ričvudo agentas norėjo aptarti su juo kai ką svarbaus. Bet jei jam neįdomu, eisiu kitur.

Pavelo Menansio galva atsisuko, tarsi ją kas būtų truktelėjęs už virvutės. Jo šypsena užsižiebė lyg žiebtuvėlis. Atsistojo primerktomis akimis, spinduliuodamas tą užsieninį žavesį, kuriam kai kurios moterys negali atsispirti, o kitas pykina vien jau jį pamačius. Pavelas buvo rumunas, vienas pirmųjų Blogiečių, buvęs Ilės Nastasio, „Nasčio", dvejeto partneris. Jis artėjo prie penkiasdešimties, o jo veidas buvo toks įdegęs, kad priminė išdirbtą odą. Kai šypsodavosi, oda beveik girdimai girgždėdavo.

* Jackas Lordas — amerikiečių televizijos, kino ir teatro aktorius.

— Prašau man atleisti, — tarė jis. Jo balsas buvo lygus ir švelnus — iš dalies rumuniškas, iš dalies amerikietiškas, iš dalies Rikardo Montalbano, aptarinėjančio Korinto odą.* — Jūs Mironas Bolitaras, ar ne?

— Taip.

Jis galvos mostu atleido Džeką Lordą. Didysis Džekas nebuvo labai patenkintas, tačiau pasitraukė iš kelio. Jo kūnas pasislinko į šoną it metaliniai vartai, praleisdami tik Mironą. Pavelas Menansis ištiesė ranką. Mironui pasirodė, kad jis nori, jog Mironas ją pabučiuotų, bet viskas baigėsi trumpu rankos paspaudimu.

— Prašom, — tarė Pavelas. — Sėskitės čia. Šalia manęs.

Sėdėjusysis toje vietoje skubiai pasitraukė. Mironas atsisėdo. Pavelas irgi.

— Prašau man atleisti už mano apsaugininko uolumą, bet jūs turbūt suprantate. Žmonės nori autografų. Tėvai nori aptarti savo vaikų žaidimą. Tačiau čia — jis išskėtė rankas — čia ne vieta.

— Suprantu, — pasakė Mironas.

— Esu šį tą girdėjęs apie jus, pone Bolitarai.

— Prašau, vadinkite mane Mironu.

Pavelas išsišiepė parodydamas rūkaliaus dantis, beje, netinkamai prižiūrimus.

— Tik jei mane vadinsite Pavelu.

— Sutarta.

— Puiku. Jūs atradote Dveiną Ričvudą, tiesa?

— Kažkas jį man parodė.

— Bet jūs pirmasis pastebėjote jo galimybes, — spyrėsi Pavelas. — Jis niekada nežaidė jaunių grupėje, niekada nesimokė koledže. Todėl jo ir nepastebėjo didžiosios agentūros, argi aš neteisus?

* Ricardo Montalban Merino — Meksikos televizijos, kino ir teatro aktorius, septintajame dešimtmetyje reklamavęs *Chrysler Cordoba*, kurio interjeras buvo iš Korinto odos.

— Ko gero, teisus.

— Tai dabar turite favoritą. Varžotės su didžiaisiais vaikinais, taip?

Mironas žinojo, kad Pavelas Menansis dirbo su „TruPro", viena didžiausių šalies sporto agentūrų. Bendradarbiaudamas su „TruPro" dar netampi nedorėliu, tačiau pavojingai priartėji prie ribos. Pavelas uždirbdavo jai milijonus atvesdamas daugybę jaunų talentų. Jis medžiodavo gabius aštuonerių ar dešimties metų vaikus suteikdamas agentūrai plačias galimybes rinktis. „TruPro" niekada nebuvo garbinga agentūra, — nors tai prieštarauja jos pavadinimui, — tačiau pernai ją visiškai užvaldė mafija, kuriai vadovavo broliai Eikai iš Niujorko. Broliai vadovavo visoms populiariausioms mafijos veiklos sferoms: narkotikų, prostitucijos, reketo, lošimų. Tikri meilučiai, tie broliai Eikai.

— Jūsų Dveinas Ričvudas, — atsakė Pavelas, — šiandien puikiai sužaidė. Labai puikiai. Jo galimybės beribės. Sutinkate?

— Jis daug dirba, — tarė Mironas.

— Neabejoju. Sakykit, Mironai, kas *dabartinis* Dveino treneris? — Jis sakė dabartinis, bet nuskambėjo labiau kaip *buvęs*.

— Henris Hobmanas.

— Ak. — Pavelas gyvai linktelėjo, tarsi šis atsakymas būtų paaiškinęs kažką labai sudėtingą. Jis, žinoma, jau žinojo, kas treniruoja Dveiną. Pavelas tikriausiai pažinojo visus teniso žaidėjų trenerius. — Henris Hobmanas — puikus žmogus. Kompetentingas treneris. — Jis sakė *kompetentingas*, bet nuskambėjo labiau kaip *niekam tikęs*. — Bet, manau, galėčiau jam padėti, Mironai.

— Atėjau pasikalbėti ne apie Dveiną, — pasakė Mironas.

Pavelo veidu nuslinko šešėlis.

— O?

— Noriu pasikalbėti apie kitą klientą. Tiksliau, turėčiau sakyti, kažkada buvusį potencialų klientą.

— Ir kas jis būtų?

— Valeri Simpson.

Mironas laukė reakcijos. Ir sulaukė. Pavelas užsidengė veidą rankomis.

— O Dieve!

Boksas prisipildė pernelyg garsių užuojautos šūksnių. Guodžiančios rankos užgulė Pavelo pečius. Bet Pavelas jas atstūmė. Labai narsu.

— Prieš keletą dienų Valeri atėjo pas mane, — tęsė Mironas. — Ji ketino sugrįžti.

Pavelas giliai įkvėpė. Neva bandydamas susitvardyti. Kai galėjo tęsti, ištarė:

— Vargšas vaikas. Negaliu tuo patikėti. Tiesiog negaliu... — Jis nutilo. Vėl susijaudinęs. Paskui: — Žinot, aš buvau jos treneris. Kai ji buvo šlovės viršūnėje.

Mironas linktelėjo.

— Būti šitaip nušautai. Kaip šuniui. — Jis dramatiškai papurtė galvą.

— Kada paskutinį kartą matėte Valeri?

— Prieš keletą metų.

— Ar matėte ją po to nervinio lūžio?

— Ne. Nemačiau jos nuo tada, kai atsigulė į ligoninę.

— Kalbėjotės? Gal telefonu?

Pavelas vėl papurtė galvą. Tada nuleido ją.

— Už tai, kas jai atsitiko, kaltinu save. Turėjau geriau ja rūpintis.

— Ką norite pasakyti?

— Kai treniruoji tokį jauną žmogų, esi atsakingas už jo gyvenimą ne tik aikštėje. Ji buvo vaikas. Vaikas, augantis dėmesio centre. Žiniasklaida, jie juk laukiniai, ar ne? Jie nesupranta, ko pridaro, kad tik parduotų savo laikraščius. Bandžiau pridengti ją nuo

kai kurių smūgių. Bandžiau apsaugoti ją, neleisti, kad tai ėstų ją iš vidaus. Bet man nepavyko.

Jo balsas skambėjo nuoširdžiai, bet Mironas žinojo, kad tai nieko nereiškia. Žmonės stulbinamai meluoja. Kuo nuoširdžiau jie kalba — kuo dažniau žiūri tau į akis — tuo jie didesni sociopatai.

— Gal nutuokiate, kas būtų norėjęs jos mirties?

Atrodė, klausimas jį sutrikdė.

— Kodėl klausiate šito, Mironai?

— Bandau kai ką išsiaiškinti.

— Ką? Jei tai ne paslaptis?

— Tai gana asmeniška.

Kurį laiką jis tyrinėjo Mironą. Nuo Pavelo Menansio stipriai trenkė tabaku. Mironas buvo priverstas kvėpuoti per burną.

— Pasakysiu jums tą patį, ką pasakiau policijai, — tarė Pavelas. — Mano nuomone, Valeri paveikė ne tik įprastas teniso krūvis.

Mironas linktelėjo skatindamas jį tęsti.

Menansis atvertė delnus į dangų, tarsi prašytų dieviškos pagalbos.

— Galbūt aš klystu. Galbūt noriu tuo tikėti, kad — kaip yra sakoma? — nuslopinčiau savo kaltę. Nebežinau. Mano stovykloje treniruojasi daugybė jaunų žmonių, tačiau nesu patyręs nieko panašaus į tai, kas atsitiko Valeri. Ne, Mironai, jos problema buvo ne tik didžiulis teniso krūvis.

— Tai kas dar?

— Aš juk ne gydytojas. Negaliu tiksliai pasakyti. Bet tikriausiai prisimenate, kad Valeri buvo grasinama.

Mironas laukė, kad jis paaiškintų daugiau. Nesulaukęs paragino:

— Grasinama? — Bandymas iškvosti — vienas stipriųjų Mirono ginklų.

— Ji buvo persekiojama, — tarė treneris spragtelėdamas pirštais. — Štai kaip tai dabar vadinama. Valeri buvo persekiojama.

— Kas ją persekiojo?

— Labai šlykštus tipas, Mironai. Siaubingas žmogus. Po šitiek metų vis dar prisimenu jo vardą. Rodžeris Kvinsis. Pamišęs žvėris. Jis rašydavo jai meilės laiškus. Nuolat skambindavo. Slampinėdavo aplink jos namus, viešbutį, aikštelę, kurioje ji žaisdavo.

— Kada tai buvo?

— Kai ji žaidė turnyre, žinoma. Viskas prasidėjo — nežinau — pusmetį prieš jai susergant.

— Ar bandėte jį sustabdyti?

— Aišku. Mes kreipėmės į policiją. Jie nieko negalėjo padaryti. Bandėme gauti teismo orderį, bet tas Kvinsis niekada jai iš tiesų negrasino. Tik sakydavo: „Aš tave myliu, noriu būti su tavimi." Ir panašiai. Mes darėme ką galėjome. Keisdavome viešbučius, registruodavomės svetimais vardais. Bet nepamirškite, kad Valeri buvo dar tik vaikas. Ji tapo paranojiška. Krūvis ir taip jau buvo milžiniškas. O dabar dar turėjo visą laiką dairytis per petį. Tas Rodžeris Kvinsis, jis buvo tikras pamišėlis. Išties. Tai jį turėjo nušauti.

Mironas linktelėjo, akimirką patylėjo.

— Kaip Aleksandras Krosas reagavo į Rodžerį Kvinsį?

Klausimas apstulbino Pavelą it netikėtas kairysis kablys. Lenoksas Luisas prieš Franką Bruną. Kurį laiką jis dvejojo bandydamas atgauti pagrindą po kojomis. Iš tunelio išėjo žaidėjai. Pasigirdo pirmieji plojimai. Per tą laiką, it suskaičiavus iki aštuonių, Pavelas atsigavo.

— Kodėl to klausiate? — pasiteiravo jis.

— Argi Aleksandras Krosas ir Valeri Simpson nebuvo pora?

— Galima sakyti, taip.

— Rimta?

— Ji dažnai išvykdavo. Keliaudavo. Bet jie atrodė susižavėję vienas kitu.

— Kaip suprantu, jų santykiai užsimezgė tuo pačiu metu, kai Kvinsis persekiojo Valeri?

— Regis, laikotarpis sutapo, taip.

— Tad kyla natūralus klausimas, — tęsė Mironas. — Kaip reagavo Valeri vaikinas?

— Galbūt natūralus, — atsiliepė Pavelas. — Bet, sutikite, kartu ir keistas. Aleksandras Krosas jau keleri metai kaip miręs. Kaip jo reakcija susijusi su tuo, kas atsitiko Valeri šiandien?

— Visų pirma jie abu buvo nužudyti.

— Jūs manote, kad yra kažkoks ryšys?

— Aš nieko nemanau, — atsakė Mironas. — Bet nesuprantu, kodėl nenorite atsakyti į mano klausimą.

— Nei noriu, nei nenoriu, — paprieštaravo Pavelas. — Tiesiog noriu pasielgti teisingai. Jūs knaisiojatės ten, kur jums nepriklauso. Lendate į asmeninius reikalus. Reikalus, kurie negali turėti nieko bendra su tuo, kas vyksta šiandien. Jaučiuosi, tarsi išduočiau pasitikėjimą. Suprantate?

— Ne.

Pavelas žvilgtelėjo į Džeką Lordą. Šio burna sukrutėjo. Džekas vėl atsistojo. Jo krūtinė išsipūtė.

— Tuoj prasidės varžybos, — tarė Pavelas. — Nenorėčiau pasirodyti nemandagus, bet turiu paprašyti jūsų išeiti.

— Užkliudžiau jautrų nervą, ar ne?

— Taip. Valeri man buvo labai brangi.

— Ne tai turėjau galvoje.

— Prašau išeiti. Privalau susikaupti varžyboms.

Mironas nejudėjo. Džekas Lordas uždėjo jam ant peties didelę leteną.

— Girdėjai, ką pasakė, — iškošė jis. — Judinkis.

— Paleisk petį, — pasakė Mironas.

Džekas papurtė galvą.

— Daugiau jokių žaidimų, drauguži. Laikas tau nešdintis.

— Jei nepatrauksi rankos, — ramiai paaiškino Mironas, — aš sužalosiu tave. Gali būti, kad stipriai.

Pagaliau Didysis Džekas nusišypsojo iš po tamsių akinių. Jo ranka dar tvirčiau suspaudė Mirono petį. Mironas skubiai ištiesė dešinę ranką, sugriebė vyro nykštį, išnėrė sąnarį ir nulenkė nykštį į priešingą pusę. Džekas parklupo ant vieno kelio.

Mironas pasilenkė prie Džeko ausies.

— Nenoriu kelti sąmyšio, todėl paleisiu tave, — sušnabždėjo jis. — Šypsokis. Jei pamėginsi cyptelėti, nukentėsi. Smarkiai. Linktelėk, jei supratai.

Šis išbalęs linktelėjo.

Mironas paleido jo nykštį.

— Iki pasimatymo, Pavelai.

Pavelas neatsakė.

Mironas praėjo pro Džeką. Šis, kaip ir buvo liepta, šypsojosi.

— Pakliuvai, a? — tarstelėjo Mironas.

6 skyrius

Persekiotojas.

Negi viskas taip paprasta? Negi kažkoks pamišėlis paleido kulką į Valeri Simpson, nes taip jam liepė „balsas"? Bet tai neapaiškina jos ryšio su Dveinu Ričvudu. O gal nėra jokio ryšio? Arba tas ryšys neturi nieko bendra su nužudymu ir, dar svarbiau, yra ne Mirono reikalas.

Mironas įsuko į Hobart Gepo kelią. Jis buvo visai netoli savo namų Livingstone, Naujajame Džersyje. Melsvasis kadilakas su skaisčiai geltonu stogu pagaliau išsuko ir nuvažiavo JFK bulvaru. Kad ir kas jį vairavo, matyt, suprato, kad Mironas važiuoja namo,

todėl nebėra reikalo jo sekti. Bet jei tas kadilakas sukiosis aplinkui ir rytoj, Mironui teks juo pasirūpinti — išsiaiškinti, kas iš tiesų jį seka.

Dabar jam reikia pagalvoti apie Valeri persekiotoją.

Jei merginą nužudė Rodžeris Kvinsis, tada kodėl Pavelas taip sunerimo, kai Mironas paminėjo Aleksandrą Krosą? O gal viskas yra taip, kaip sakė Pavelas — jis nenori prarasti pasitikėjimo? Geriau pagalvojus, juk Pavelui yra daug naudingiau tylėti. Senatorius Krosas nepaprastai įtakingas žmogus. Skleisti kalbas apie jo nužudytą sūnų nebūtų pats protingiausias poelgis. Gali būti, kad tai nieko nereiškia. Arba gali būti, kad reiškia labai daug. Arba nedaug.

Panašios mintys ir padarė Mironą puikiu detektyvu.

Jis pastatė automobilį kieme. Jo mamos automobilis buvo garaže. Tėčio automobilio niekur nesimatė. Jis atsirakino duris savo raktu.

— Mironai?

Mironas. Dieve, na ir vardas. Turėtų būti jau pripratęs prie jo, bet kartais siaubas jį užplūsdavo iš naujo. Nereikėjo nė pravardės. Paskutinės sekundės sprendimas, tvirtino tėvai. Mamai ligoninėje šovė mintis. Bet pavadinti sūnų Mironu Bolitaru? Argi tai gražu? Ar etiška?

Vaikystėje Mironas stengdavosi pasivadinti kitais vardais: Maiku, Mikiu, netgi Mieluoju Džei už jo įžymiuosius šuolius. Gal ir gerai, kad Mielasis Džei neprilipo. Bet visgi.

Perspėjimas tėvams, renkantiems vaikams vardus: prašytume atidžiau.

— Mironai? Ar čia tu? — šūktelėjo jo motina.

— Taip, mama.

— Aš poilsio kambaryje. — Motina buvo su sportine apranga ir žiūrėjo kažkokią mankštos vaizdajuostę. Ji atsistojo ant vienos kojos — gervės padėtis. Iš ekrano suokė pažįstamas balsas:

— Dabar lėtai ženkite į kairę...

Deivido Karadaino taiči mankšta. Nuostabu.

— Labas, mama.

— Tu vėluoji, — atsiliepė ji.

— Nežinojau, kad įvesta komendanto valanda.

— Sakei, kad grįši septintą. Dabar po devintos.

— Ir ką?

— Aš nerimavau. Per žinias mačiau tą merginą, kurią nušovė per varžybas. Iš kur man žinoti, kad nenušovė tavęs?

Mironas užgniaužė atodūsį.

— Ar per žinias sakė, kad aš nušautas? Ar sakė ką nors apie neatpažintus kūnus? O gal jie kalbėjo tik apie vieną merginą, vardu Valeri Simpson?

— Jie galėjo meluoti.

— Atsiprašau?

— Taip dažnai būna. Policija meluoja reporteriams, iki kol praneša artimiausiems giminaičiams.

— Betgi tu visą dieną buvai namuose.

— O ką, policija turi mano telefono numerį?

— Bet jie galėjo... — Jis nutilo. Kokia prasmė? — Kitą kartą, kai ką nors nužudys trijų mylių spinduliu aplink mane, būtinai paskambinsiu tau.

— Puiku. — Ji išjungė vaizdajuostę. Tada kampe pasidėjo pagalvę ir atsistojo ant galvos.

— Mama?

— Ką?

— Ką tu darai?

— O į ką panašu? Stoviu ant galvos. Geras pratimas. Priverčia kraują tekėti. Tada aš geriau atrodau. Žinai, kas stovėdavo ant galvos kiekvieną dieną?

Mironas papurtė galvą.

— Deividas Ben Gurionas.*

— Ir visi žino, koks jis buvo gražuolis, — tarė Mironas.

— Šmaikštuolis.

Motina buvo grynas paradoksas. Paskutiniuosius dvidešimt metų ji buvo praktikuojanti advokatė. Ji buvo pirmoji karta, gimusi Jungtinėse Valstijose; jos tėvai buvo iš Minsko ar iš kažkur panašiai, ir jie, kiek žinojo Mironas, gyveno laikydamiesi griežtų taisyklių bei tradicijų. Šeštajame dešimtmetyje motina tapo radikale, degino liemenėles ir eksperimentavo su įvairiais protą jaukiančiais narkotikais (todėl ir pavadino sūnų Mironu). Ji negamino valgyti. Niekada. Nė nenutuokė, kur laikomas dulkių siurblys. Nežinojo, kaip atrodo lygintuvas, net nesirūpino, turi jį ar ne. Teisme jos kryžminės apklausos tapo legendinėmis. Ji sutriuškindavo pagrindinius liudytojus.

Ji buvo protinga, bauginamai gudri ir labai šiuolaikiška.

Bet visa tai išgaruodavo, kai kalba pakrypdavo apie jos sūnų. Ji visiškai dekompensuodavosi. Tapdavo tik motina. Kaip ir jos motina. Tik dar blogesnė.

— Tavo tėvas tuoj parveš kinų maisto. Užsakiau, kad užtektų ir tau.

— Aš nealkanas, ačiū.

— Šonkauliukai, Mironai. Viščiukas su sezamu. — Reikšminga pauzė. — Krevetės omarų padaže.

— Aš išties nealkanas.

— Krevetės omarų padaže, — pakartojo ji.

— Mama...

— Iš „Fong's Dragon“ restorano.

— Ačiū, ne.

— Ką? Tu juk mėgsti krevetes omarų padaže. Kraustaisi dėl jų iš proto.

* Pirmasis Izraelio ministras pirmininkas.

— Na, gal paragausiu. — Taip paprasčiau.

Ji tebestovėjo ant galvos. Paskui pradėjo švilpauti. Lyg niekur nieko.

— Taigi, — prakalbo ji iš visų jėgų dėdamasi abejinga, — kaip gyvuoja Džesika?

— Nesikišk, mama.

— Kas kišasi? Aš uždaviau paprastą klausimą.

— O aš paprastai atsakiau. Nesikišk.

— Gerai. Bet neatbėk verkdamas pas mane, jei reikalai pakryps į blogąją pusę.

Tarsi jis taip darytų.

— Kodėl ji taip ilgai negrįžta? Ką ji ten veikia?

— Ačiū, kad nesikiši.

— Aš susirūpinusi, — tarė mama. — Tikiuosi, ji ko nors nesumąstė.

— Nesikišk.

— Tai viskas, ką gali pasakyti? Nesikišk? Tu ką, papūga? Beje, kur ji?

Mironas prasižiojo, prisivertęs užsičiaupė ir piktai nukulniavo į rūsį. Į savo namus. Jam buvo beveik trisdešimt dveji, ir jis vis dar tebegyveno su tėvais. Per paskutinius keletą mėnesių mažai čia buvo. Daugumą naktų praleido Džesikos bute mieste. Jie netgi svarstė apie gyvenimą kartu, tačiau nusprendė neskubėti. Visiškai neskubėti. Bet lengviau pasakyti nei padaryti. Širdis nežino, ką reiškia neskubėti. Bent jau Mirono. Kaip visada, mama pataikė į atvirą nervą. Džesika buvo Europoje, bet jis nežinojo kur. Jau antra savaitė nesulaukia iš jos žinios. Jis ilgėjosi jos. Ir taip pat nerimavo.

Suskambo durų skambutis.

— Tavo tėvas, — šūktelėjo mama. — Tikriausiai vėl pamiršo savo raktą. Sakau tau, tas vyras jau sensta.

Po kelių akimirkų Mironas išgirdo atidarant rūsio duris. Pasirodė motinos pėdos. Paskui ir ji pati. Pamojo jam.

— Kas yra?

— Pas tave jauna dama, — tarė ji. Tada pašnibždomis pridūrė: — Ji juodaodė.

— Vaje! — Mironas prisidėjo prie širdies ranką. — Tikiuosi, kaimynai neiškvies policijos.

— Ne tai turėjau galvoje, šmaikštuoli, ir tu žinai. Mūsų rajone jau gyvena juodaodžių šeimų. Pavyzdžiui, Vilsonai. Mieli žmonės. Jie įsikūrę Koventrio alėjoje. Senajame Dečmano name.

— Žinau, mama.

— Aš tik apibūdinau ją tau. Kaip pasakyčiau, kad ji šviesiaplaukė. Arba gražiai šypsosi. Arba su kiškio lūpa.

— Aha.

— Arba kad šlubuoja. Ar kad aukšta. Stora. Arba...

— Man regis, aš supratau, mama. Ar paklausei, kuo ji vardu?

Ji papurtė galvą.

— Nenorėjau kištis ne į savo reikalus.

Kurgi.

Mironas užlipo laiptais. Tai buvo Vanda, Dveino mergina. Mironas kažkodėl nenustebo. Ji nervingai šyptelėjo ir paskubomis kilstelėjo ranką.

— Atsiprašau, kad trukdau jus namuose, — pasakė moteris.

— Nieko tokio. Prašau užeiti.

Jie nusileido į rūsį. Mironas buvo padalijęs jį į du kambarius. Vienu, maža svetaine, jis beveik niekada nesinaudojo. Todėl kambarys buvo tvarkingas ir švarus. Vidinis, kuriame jis gyveno, priminė studentų bendrabučio kambarį po didelių išgertuvių.

Vandos akys lakstė į šalis kaip tada, kai jų bute lankėsi Dimontė.

— Jūs čia gyvenate?

— Tik nuo šešiolikos.

— Manau, tai labai miela. Gyventi su tėvais.

Balsas iš viršaus:

— Jei tik žinotumėt.

— Uždaryk duris, mama.

Trinkt.

— Prašau sėstis, — tarė Mironas.

Vanda nedrąsiai žvalgėsi, bet pagaliau atsisėdo ant kėdės. Ji nesiliaudama grąžė rankas.

— Jaučiuosi šiek tiek kvailai, — sutrikusi pasakė ji.

Mironas drąsindamas nusišypsojo jai Filo Donahju šypsena. *Skambintojau, ar girdite mane?*

— Jūs patinkate Dveinui, — tarė ji. — Labai.

— Jausmas abipusis.

— Kiti agentai, jie visą laiką skambina Dveinui. Iš didžiųjų agentūrų. Ir vis tvirtina, kad jūs per menkas atstovauti Dveinui. Sako, jie padėtų jam užsidirbti gerokai daugiau pinigų.

— Gali būti, kad jie teisūs, — atsiliepė Mironas.

Ji papurtė galvą.

— Dveinas taip nemano. Aš irgi.

— Malonu tai girdėti.

— Žinote, kodėl Dveinas atsisako susitikti su kitais agentais?

— Nes nenori matyti, kaip aš raudu?

Ji nusišypsojo. Lengvabūdiškumo meistras vėl kerta. Senjoras Savęs menkintojas.

— Ne, — tarė ji. — Dveinas pasitiki jumis.

— Džiaugiuosi.

— Nes jums rūpi ne tik pinigai.

— Labai miela tai girdėti, Vanda, bet Dveinas uždirba man daug pinigų. Negaliu to neigti.

— Žinau, — tarė ji. — Nenoriu pasirodyti naivi, bet jums

pirmiausia rūpi jis. Tik tada pinigai. Jūs žiūrite į Dveiną Ričvudą kaip į žmogų. Rūpinatės juo.

Mironas nieko neatsakė.

— Dveinas neturi daug artimų žmonių, — tęsė mergina. — Neturi šeimos. Jis nuo penkiolikos metų gyveno gatvėje ir vertėsi kuo papuolė. Ne visą laiką buvo angelas. Yra padaręs tokių dalykų, kuriuos mielai pamirštų. Bet jis niekada nieko nenuskriaudė, nepadarė nieko bloga. Jo gyvenime nebuvo žmogaus, kuriuo galėtų pasikliauti. Turėjo pats rūpintis savimi.

Tyla.

— Ar Dveinas žino, kad tu čia? — paklausė Mironas.

— Ne.

— Kur jis?

— Nežinau. Jis kažkur išėjo. Kartais taip daro.

Vėl tyla.

— Taigi, kaip sakiau, Dveinas nieko daugiau neturi. Jis pasitiki jumis. Pasitiki ir Vinu, bet tik todėl, kad jis jūsų geriausias draugas.

— Vanda, tai, ką sakai, yra labai miela, bet vargu ar mane galima vadinti altruistu. Man gerai mokama už tai, ką darau.

— Bet jūs rūpinatės.

— Henris Hobmanas irgi rūpinasi.

— Galbūt. Bet jo vagonas prikabintas prie Dveino garvežio. Dveinas yra jo bilietas atgal pas didžiuosius.

— Daugelis tą patį pasakytų apie mane, — paprieštaravo Mironas. — Išskyrus tą dalį apie „atgal", nes niekada nedirbau didiesiems. Dveinas yra mano vienintelis teniso žaidėjas. Tiesą sakant, Dveinas yra mano vienintelis žaidėjas, žaidžiąs JAV atvirosiose varžybose.

Ji minutėlę patylėjo, paskui linktelėjo.

— Galbūt visa tai tiesa, — prabilo ji. — Bet šiandien, kai atsi-

tiko bėda, Dveinas kreipėsi į jus. Ir šįvakar, kai man iškilo bėda, aš irgi atėjau pas jus. Tai svarbiausia.

Atsidarė rūsio durys.

— Vaikai, gal norėtumėt ko nors atsigerti?

— Ar turi limonado, mama?

Vanda nusijuokė.

— Paklausyk, šmaikštuoli, gal tavo viešnia alkana.

— Ne, ačiū, ponia Bolitar, — atsišaukė Vanda.

— Ar tikrai, mieloji? Gal kavos? Ar kokakolos?

— Ne, ačiū, tikrai nieko.

— Gal daniškų sausainių? Ką tik parnešiau šviežių. Mirono mėgstamiausi.

— Mama...

— Gerai, gerai, supratau.

Kurgi. Ponia subtilioji. Rūsio durys užsivėrė.

— Ji miela, — tarė Vanda.

— Taip, žavinga. — Mironas palinko į priekį. — Kodėl tau nepapasakojus, ko atėjai čia?

Ji vėl ėmė grąžyti rankas.

— Man neramu dėl Dveino.

— Jei dėl Dimontės vizito, nekreipk į tai dėmesio. Vaidinti šiknių yra jo darbo dalis.

— Ne dėl jo, — pasakė ji. — Dveinas nieko nenuskriaustų. Žinau tai. Tačiau kažkas neduoda jam ramybės. Jis visą laiką įsitempęs. Vaikštinėja po butą. Užsiplieskia dėl menkiausios smulkmenos...

— Dabar jam įtemptas metas. Gali būti, kad tai tik nervai.

Ji papurtė galvą.

— Dveinas dievina krūvį. Jam patinka varžytis, jūs tai žinote. Bet per paskutinias dieną ar dvi jis pasikeitė. Kažkas jį išties neramina.

— Gal nutuoki, kas?

— Ne.

Mironas pažiūrėjo į ją.

— Leisk paklausti tiesiai: ar Valeri Simpson skambino Dveinui?

Ji minutėlę galvojo.

— Nežinau.

— Ar Dveinas pažinojo ją?

— Irgi nežinau. Bet pažįstu Dveiną. Mes kartu jau treji metai, nuo tada, kai mums sukako aštuoniolika. Kai susipažinome, jis dar gyveno gatvėje. Mano tėvas pašiurpo tai sužinojęs. Jis chiropraktikas. Gerai uždirba ir iš visų jėgų stengiasi apsaugoti mus nuo blogos įtakos. O aš imu susitikinėti su gatvės vaiku, benamiu.

Ji susijuokė prisiminusi. Mironas sėdėjo ir laukė.

— Niekas nesitikėjo, kad tai tęsis, — pasakojo ji. — Aš mečiau koledžą ir susiradau darbą, kad jis galėtų toliau žaisti tenisą. Dabar jis padeda man mokytis Niujorko universitete. Mes mylime vienas kitą. Mylėjome vienas kitą dar prieš prasidedant visai tai teniso karštligei ir mylėsime vienas kitą dar ilgai po to, kai jis visiems laikams padės raketę. Bet tai pirmas kartas, kai jis atsitvėrė nuo manęs.

— Ir tu manai, kad Valeri Simpson kažkaip su tuo susijusi?

Ji kurį laiką dvejojo.

— Taip.

— Kaip?

— Visiškai nenumanau.

— Ko nori iš manęs?

Vanda atsistojo ir ėmė vaikštinėti po mažą kambarėlį.

— Girdėjau, kaip kalbėjosi tie policininkai. Jie sakė, kad jūs dirbote vyriausybei. Jūs ir Vinas. Kažką slapta su FTB — vėliau, kai išsigydėte kelio traumą. Tai tiesa?

— Taip.

— Pamaniau, kad galbūt galėtumėt — net nežinau — pasidomėti tuo?

— Nori, kad išsiaiškinčiau tiesą apie Dveiną?

— Jis kažką slepia, Mironai. Tai turi išaiškėti.

— Tau gali nepatikti tai, ką išsiaiškinsiu, — atsakė atkartodamas ankstesnius Vino žodžius.

— Mane labiau gąsdina tai, kas vyksta dabar. — Vanda pakėlė į jį akis. — Ar padėsite jam?

Mironas linktelėjo.

— Pasistengsiu.

7 skyrius

Skambėjo telefonas.

Mironas neatsimerkdamas ištiesė ranką, sugraibė ragelį ir sukvarkė:

— Alio?

— Ar čia „Išsinuomok eržilą" karštoji linija?

Jos balsas trenkė it elektros šokas.

— Džese?

— Kad tave kur, — susizgribo Džesika. — Tu miegojai, ar ne?

— Miegojau? — Mironas praplėšęs akis pažiūrėjo į laikrodį. — Keturios trylika ryto? Kapitonas vidurnaktis? Turbūt juokauji.

— Atleisk. Pamiršau apie laiko skirtumą.

Jis atsisėdo.

— Kur tu?

— Graikijoje, — atsakė ji. — Pasiilgau tavęs.

— Tu tiesiog nepadoriai nusiteikusi.

— Irgi tiesa.

— Kapitonas vidurnaktis noriai tau padės, — pasakė jis.

— Mano bebaimis didvyris. Tikriausiai tu nė neturi tokių minčių.

— Kapitonas vidurnaktis gyvena skaisčiai.

— Ar tai dalis jo įvaizdžio?

— Kaip tik tai.

— Man liūdna, — tarė ji. — Taip toli be tavęs.

Jam suspaudė širdį.

— Tai grįžk namo.

— Grįžtu.

— Kada?

— Greitai. — Džesika Kulver, mis detalioji.— Papasakok man, kas vyksta, — paprašė ji.

— Girdėjai apie nužudymą per Atvirąsias?

— Aišku. Viešbutyje rodo CNN.

Mironas papasakojo jai apie Valeri Simpson. Kai baigė, jos pirmi žodžiai buvo:

— Tau nereikėjo laužyti tam kvailiui nykščio.

— Bet tai buvo labai vyriška, — pasiteisino Mironas.

— Neabejoju, mane tikrai sujaudintų.

— Reikėjo ten būti.

— Reikėjo. Tai dabar ieškosi žudiko?

— Bandysiu.

— Dėl Valeri? Ar dėl Vandos ir Dveino?

— Dėl jų visų. Bet labiausiai dėl Valeri. Būtum ją mačiusi, Džese. Ji taip stengėsi atrodyti pikta ir nemaloni. Tokia jauna mergina neturėtų taip stipriai stengtis.

— Ar turi planą?

— Aišku. Pirma, rytoj rytą ketinu aplankyti Valeri motiną. Filadelfijoje.

— O toliau?

— Na, mano planas taip toli dar neišvystytas. Bet aš dirbu.

— Prašau, būk atsargus.

— Kapitonas vidurnaktis visada atsargus.

— Aš nerimauju ne tik dėl kapitono vidurnakčio, bet ir dėl jo kito „aš".

— Ir kas tai galėtų būti?

— Mano mylimas Keksiukas.

Mironas plačiai nusišiepė į ragelį.

— Ei, Džese, ar žinojai, kad Džoana Kolins vaidino „Betmene?"

— Žinoma, — atsiliepė Džesika. — Ji vaidino Sireną.

— Ką tu sakai? Gerai, tad ką tada vaidino Libereisas?

8 skyrius

Likusią nakties dalį Mironas sapnavo Džesiką, nors rytą kaip paprastai tegalėjo prisiminti tik nereikšmingas nuotrupas. Džesika vėl buvo jo gyvenime, tačiau jam tai buvo naujas dalykas. Per daug naujas. Reikia neskubėti, žengti pamažu. Jis bijojo vėl būti sutryptas jos kulniuko, bijojo, kad jo širdis neatsimuštų į meilės duris.

Meilės durys. Jėzau! Lyg dainuotų kokią prastą liaudies dainą.

Jis važiavo į pietus įžymiuoju Naujojo Džersio mokamu greitkeliu. Melsvas kadilakas su skaisčiai geltonu stogu važiavo iš paskos už keturių automobilių. Kaip tik ši kelio atkarpa Naujajam Džersiui pelnė daugiausia pašaipų. Jis pravažiavo pro Niuarko oro uostą. Gana bjaurus. Bet kuris oro uostas nėra bjaurus? Paskui pravažiavo pro didžiausią greitkelio monstrą — tiksliau, milžinišką pramoninę jėgainę tarp 12-ojo ir 13-ojo išsukimų, kuri labai priminė futuristinį košmarą filmo „Terminatorius" pradžioje. Iš

jos angų sklido tiršti dūmai. Netgi ryškioje saulės šviesoje vieta atrodė tamsi, metalinė, grėsminga, bloga lemianti.

Per radiją roko grupė „The Motels" nesiliovė kartojusi genialią eilutę: *Take the L out of lover, ant it's over.** Prasminga. Paraidžiui, bet vis tiek prasminga. „The Motels". Kas jiems atsitiko?

Mironas išsitraukė mobilųjį telefoną ir surinko numerį. Atsiliepė pažįstamas balsas.

— Šerifas Kurteris klauso.

— Sveikas, Džekai, čia Mironas.

— Atleiskite. Jūs tikriausiai ne ten paskambinot. Viso.

— Puiku, — pagyrė Mironas. — Matyt, tie vakariniai komedijos kursai pagaliau ima atsimokėti.

— Ko nori, Mironai?

— Negi draugas negali tiesiog paskambinti ir pasakyti „labas"?

— Tai čia tik draugiškas skambutis?

— Taip.

— Kaip man palengvėjo.

— Palauk. Bus dar geriau. Po poros valandų būsiu tavo užkampyje.

— Raminkis, o širdie.

— Pamaniau, galėtume susitikti papietauti. Aš moku.

— Ak. Vinas su tavimi?

— Ne.

— Tada gerai. Tas vyrukas man kelia šiurpą.

— Tu netgi jo nepažįsti.

— Ir nenoriu pažinti. O ko nori tu, Mironai? Gal nustebsi, bet man pinigus moka už darbą.

— Ar tebeturi draugų Filadelfijos policijoje?

* Lover — ital. mylimasis; over — baigta.

— Aišku.

— Ar gali paprašyti, kad kas nors atsiųstų tau žmogžudystės bylą?

— Nesenos žmogžudystės?

— A... kaip čia pasakius.

— Kelerių metų senumo?

— Šešerių, — atsakė Mironas.

— Turbūt juokauji, a?

— Dar blogiau. Auka buvo Aleksandras Krosas.

— Senatoriaus sūnus?

— Taip.

— Kuriems velniams tau to reikia?

— Papasakosiu, kai atvažiuosiu.

— Kai kas norės žinoti kam.

— Sugalvok ką nors.

Džeikas triauškė kažką, kas traškėjo it medžio žievė.

— Ką gi, gerai. Kelintą būsi?

— Tikriausiai apie pirmą. Aš tau paskambinsiu.

— Liksi man skolingas, Mironai. Didžiai skolingas.

— Negi neminėjau, kad mokėsiu už pietus?

Džeikas padėjo ragelį.

Mironas pasuko 6-ojo išsukimo link. Mokestis buvo beveik keturi doleriai. Jis gundėsi sumokėti ir už kadilaką, bet keturi doleriai būtų per daug brangus gestas. Mironas ištiesė patarnautojui pinigus.

— Aš tik norėjau pasinaudoti keliu, o ne pirkti jį, — pasakė Mironas.

Nė menkiausios šypsenos. Skundiesi kelių mokesčiais. Vienas ženklų, kad daraisi toks, kaip tavo tėvas. Nespėsi apsidairyti, kaip sugausi save rėkiant ant ko nors, kad įjungė termostatą.

Iš viso kelionė į turtingiausią Filadelfijos priemiestį truko

dvi valandas. Gledvynas alsavo senaisiais pinigais. Plimut Rokas irgi. Kraujo ryšiai čia buvo tokie pats svarbūs kaip kredito linijos. Namas, kuriame užaugo Valeri Simpson, buvo pretenzingas, bet su aplaidumo ženklais. Veja nebuvo kruopščiai prižiūrima. Krūmokšniai šiek tiek per daug išsikeroję. Dažai vietomis atšokę. Gebenė palei sieną atrodė truputį per tanki.

Visgi valda buvo didžiulė. Mironas pasistatė automobilį taip toli, kad beveik tikėjosi vietinio autobuso paslaugos. Kai jis pasiekė pagrindines duris, pro jas išėjo detektyvai Dimontė ir Krinskis. Kad ir kaip būtų buvę skaudu, Dimontė neapsidžiaugė jį pamatęs. Jis įsirėmė rankomis į klubus. Toks reikšmingas, nekantrus.

— Kokį velnią čia veiki? — piktai iškapojo jis.

— Ar žinai, kas atsitiko „The Motels"? — pasiteiravo Mironas.

— Kam tokiems?

Mironas papurtė galvą.

— Kaip greitai viskas užsimiršta.

— Kad tave kur, Bolitarai, aš klausiu tavęs. Ko tau čia reikia?

— Vakar naktį palikai pas mane savo apatinius, — tarė Mironas. — Trumpikes. Trisdešimt aštunto dydžio. Su zuikučiais.

Dimontė išraudo. Dauguma farų yra homofobai. Jei nori juos suerzinti, spustelėk tą mygtuką.

— Tu čia nevaidink kietuolio ir nesikišk į mano bylą, subingalvi. Tu ir tavo draugužis psichopatas.

Krinskiui tai pasirodė juokinga. Psichopatas. Senis Rolis neieško žodžio kišenėje.

— Nors nesvarbu, — tęsė Dimontė. — Byla beveik baigta.

— Ir aš galėsiu kalbėti apie tave būtuoju laiku.

— Apsidžiaugsi sužinojęs, kad tavo klientas jau nebėra pagrindinis įtariamasis.

Mironas linktelėjo.

— Dabar tai Rodžeris Kvinsis, persekiotojas.

Dimontei tai nepatiko.

— Prakeikimas, iš kur žinai apie tai?

— Aš viską matantis, viską žinantis.

— Tai nereiškia, kad tavo bernelis visiškai švarus. Jis vis dar kažką slepia. Tu tai žinai. Aš irgi. Krinskis žino.

Krinskis nežymiai linktelėjo. Ponas talkininkas.

— Šiuo metu mes tiesiog manome, kad tavo bernelis krušo ją. Paslapčiomis, supranti.

— Turi įrodymų?

— Man jų nereikia. Man nusispjaut. Man reikia jos žudiko, o ne to, kas ką krušo.

— Kaip poetiška, Roli.

— Eik velniop, neturiu laiko tavo juokeliams.

Jiems prasilenkiant Mironas trumpai pamojavo.

— Buvo malonu pasišnekučiuoti, Krinski.

Krinskis linktelėjo.

Mironas nuspaudė durų skambutį. Šis dramatiškai suskambo. Kaip orkestras. Gal Čaikovskis? O gal ir ne. Prie durų priėjo maždaug trisdešimties vyriškis. Su rožiniais susagstomais marškiniais, prasegtais ties apykakle. Ralfas Lorenas. Ant smakro didelė duobutė. Plaukai tokie juodi, kad beveik mėlyni, kaip Supermeno.

Jis pažiūrėjo į Mironą, tarsi šis būtų valkata, besišlapinantis ant laiptų.

— Taip?

— Aš pas ponią Van Slaik. — Valeri motina buvo ištekėjusi antrą kartą.

— Dabar netinkamas metas, — tarė vyriškis.

— Aš susitaręs.

— Tikriausiai neišgirdote manęs, — pasakė pasipūtėliškas, toks panašus į Vino, balsas. — Dabar netinkamas metas.

— Prašau pranešti poniai Van Slaik, kad atvyko Mironas Bolitaras, — neatlyžo Mironas. — Ji manęs laukia. Vindzoras Lokvudas kalbėjosi su ja vakar vakare.

— Ponia Van Slaik šiandien nieko nepriima. Vakar buvo nužudyta jos duktė.

— Aš tai žinau.

— Tada suprasite...

— Kenetai?

Moters balsas.

— Viskas gerai, Helena, — atsiliepė vyras. — Aš susitvarkysiu.

— Kas ten, Kenetai?

— Niekas.

— Mironas Bolitaras, — garsiai pasakė Mironas.

Kenetas sviedė šiam piktą žvilgsnį. Mironas atsispyrė pagundai parodyti šiam liežuvį. Nors nebuvo lengva.

Ji išėjo į fojė. Juodai apsirengusi. Akys paraudusios. Tai buvo patraukli moteris, nors Mironas mintyse spėjo, kad prieš dvidešimt keturias valandas ji buvo kur kas patrauklesnė. Bebaigianti penktą dešimtį. Plaukai šviesūs, dažyti. Dailiai sušukuoti. Ne per daug nubalinti.

— Prašom įeiti, pone Bolitarai.

— Nemanau, kad tai gera mintis, Helena, — pasakė Kenetas.

— Viskas gerai, Kenetai.

— Tau reikia pailsėti.

Ji paėmė Mironą už rankos.

— Prašau atleisti mano vyrui, pone Bolitarai. Jis tiesiog stengiasi apsaugoti mane.

Vyrui? Ji pasakė vyrui?

— Prašau eiti paskui mane.

Moteris nusivedė jį į kambarį, didelį kaip Akropolis. Virš židinio kabėjo didžiulis vyro su ilgomis žandenomis ir nukarusiais

ūsais portretas. Koks baisus. Kambaryje degė pustuzinis tų lempų, kurios primena žvakes. Baldai, nors seni ir skoningi, atrodė šiek tiek per daug apšiurę. Sidabrinio arbatos servizo nesimatė, bet kur nors turėjo būti. Mironas atsisėdo į antikvarinę kėdę, kuri buvo tokia pat patogi kaip dirbtinis plautis. Kenetas nenuleido akių nuo Mirono. Saugojo, kad šis nenugvelbtų kokios peleninės ar dar ko nors.

Helena atsisėdo ant sofos priešais jį. Kenetas atsistojo už jos ir uždėjo rankas jai ant pečių. Būtų išėjusi puiki nuotrauka. Labai karališka. Į kambarį įkurnėjo maža mergaitė, ne vyresnė nei trejų ar ketverių.

— Čia Kesė, — tarė Helena Van Slaik. — Valeri sesutė.

Mironas plačiai nusišypsojo ir palinko į mergytę.

— Sveika, Kese.

Mažylė paleido gerklę, lyg kas būtų jai įdūręs.

Helena Van Slaik nuramino dukrą, ir Kesė, kiek pakūkčiojusi, nutilo. Kartkartėmis ji žvilgtelėdavo į Mironą iš po sugniaužtų kumštelių. Gal ji irgi baiminosi dėl peleninių saugumo?

— Vindzoras sakė, kad jūs sporto agentas, — tarė Helena Van Slaik.

— Taip.

— Jūs ketinote atstovauti mano dukrai?

— Mes kalbėjomės apie tokią galimybę.

— Nesuprantu, kodėl šis pokalbis negali palaukti, Helena, — įsiterpė Kenetas.

Moteris nekreipė į jį dėmesio.

— Kodėl norėjote susitikti su manimi, pone Bolitarai?

— Norėjau užduoti keletą klausimų.

— Kokių klausimų? — paklausė Kenetas, neslėpdamas įtarumo.

Helena rankos mostu nutildė jį.

— Tęskite, pone Bolitarai.

— Kaip suprantu, prieš maždaug šešerius metus Valeri gydėsi ligoninėje?

— Ką tai turi bendra su visu kitu? — vėl neišlaikė Kenetas.

— Kenetai, prašau palikti mus vienus.

— Bet, Helena...

— Prašau. Eik pasivaikščioti su Kese.

— Tu tikra?

— Taip.

Jis prieštaravo, tačiau moteris buvo nepalenkiama. Helena užmerkė akis parodydama, kad ginčas baigtas. Kenetas nenoromis paėmė dukrą už rankos. Kai jie buvo pakankamai toli, moteris tarė:

— Jis šiek tiek per daug globėjiškas.

— Tai suprantama, — atsiliepė Mironas. — Šiomis aplinkybėmis.

— Kodėl klausiate apie Valeri gydymą?

— Bandau susieti kai kuriuos palaidus galus.

Ji kurį laiką tyrinėjo Bolitaro veidą.

— Jūs bandote rasti mano dukters žudiką, ar ne?

— Taip.

— Ar galiu paklausti kodėl?

— Yra keletas priežasčių.

— Man pakaks vienos.

— Valeri bandė susisiekti su manimi prieš jos nužudymą, — paaiškino Mironas. — Ji tris kartus skambino į mano biurą.

— Vargu ar tai įpareigoja jus.

Mironas neatsakė.

Helena Van Slaik giliai įkvėpė.

— Ir jūs manote, kad jos nužudymas susijęs su jos nerviniu išsekimu?

— Nežinau.

— Policija beveik neabejoja, kad Valeri nužudė tas persekiotojas.

— O jūs kaip manote?

Helena nė nemirktelėjo.

— Nežinau. Rodžeris Kvinsis neatrodė pavojingas. Bet, matyt, jie visi atrodo nepavojingi, iki kol atsitinka kas nors panašaus. Jis rašydavo jai meilės laiškus. Jie buvo gana mieli, nors ir kvailoki.

— Ar tebeturite juos?

— Ką tik atidaviau policijai.

— Ar prisimenate, kas juose rašoma?

— Juose buvo nuo beveik normalių įsimylėjėlio žodžių iki akivaizdžios manijos. Kartais jis tiesiog kviesdavo ją į pasimatymą. Kitą kartą rašydavo apie amžiną meilę ir kaip jiems lemta būti kartu amžinai.

— Kaip reagavo Valeri?

— Kartais jie gąsdindavo dukrą. Kartais pralinksmindavo. Bet dažniausiai ji nekreipdavo dėmesio. Mes visi taip darėme. Niekas nežiūrėjo į tai rimtai.

— O Pavelas? Ar jis nerimavo?

— Ne per daugiausia.

— Ar jis pasamdė Valeri asmens sargybinį?

— Ne. Jis buvo griežtai nusistatęs prieš tai. Manė, kad asmens sargybinis gali išgąsdinti Valeri.

Mironas nutilo. Valeri nereikėjo asmens sargybinio nuo persekiotojo, tačiau Pavelui jo reikia apsisaugoti nuo įkyrių tėvų ir autografų medžiotojų. Keista.

— Norėčiau pasikalbėti apie Valeri nervinį lūžį, jei neprieštarausite.

Helena Van Slaik nežymiai įsitempė.

— Būtų geriau tai pamiršti, pone Bolitarai.

— Kodėl?

— Tai sukėlė mums daug skausmo. Jūs nė neįsivaizduojate kiek. Mano dukra patyrė dvasinį sukrėtimą. Jai buvo tik aštuoniolika. Graži. Talentinga. Profesionali sportininkė. Labai perspektyvi. Ir ji palūžo. Mums visiems buvo labai sunku. Kaip įmanydami stengėmės jai padėti, saugojome, kad tai nepatektų į laikraščius ir į viešumą. Stengėmės viską nuslėpti.

Moteris nutilo ir užsimerkė.

— Ponia Van Slaik.

— Viskas gerai, — atsiliepė ji.

Tyla.

— Jūs sakėte, kad stengėtės viską nuslėpti, — priminė Mironas.

Akys atsimerkė. Ji nusišypsojo ir pasitaisė sijoną.

— Taip. Aš nenorėjau, kad šis epizodas sugadintų jai gyvenimą. Žinot, kaip žmonės kalba. Jie būtų badę į ją pirštais ir šnabždėję̨si visą likusį gyvenimą. Aš to nenorėjau. Taip, man buvo gėda. Tuo metu buvau jaunesnė, pone Bolitarai. Bijojau, kad jos lūžis atsilieps Brentmenų šeimos vardui.

— Brentmenų?

— Mano mergautinė pavardė. Šis namas yra žinomas kaip Brentmenų dvaras. Mano pirmojo vyro pavardė buvo Simpsonas. Klaida. Karjeristas. Kenetas — mano antrasis vyras. Žinau, liežuviai plaka apie mūsų amžių skirtumą, bet Van Slaikai yra sena šeima. Jo proprosenelis ir mano prosenelis buvo partneriai.

Gera priežastis santuokai.

— Ar seniai jūs ir Kenetas esate susituokę?

— Balandį buvo šešeri metai.

— Suprantu. Tai jūs susituokėte maždaug tuo metu, kai Valeri gydėsi ligoninėje?

Ji prisimerkė ir prakalbo atsargiau.

— Ką norite pasakyti, pone Bolitarai?

— Nieko, — atsiliepė Mironas. — Nieko nenoriu pasakyti. Iš tiesų. — Na, gal šį tą. — Papasakokite man apie Aleksandrą Krosą.

Ji vėl sustingo, beveik nevalingai.

— O ką apie jį pasakoti? — Dabar jos balse skambėjo susierzinimas.

— Jiedu su Valeri buvo rimta pora?

— Pone Bolitarai, — balsas buvo kupinas nekantrumo, — Vindzoras Lokvudas yra senas šeimos draugas. Todėl ir sutikau priimti jus. Anksčiau jūs minėjote, kad norite rasti mano dukters žudiką.

— Taip ir yra.

— Tada prašau paaiškinti man, kaip Aleksandras Krosas ir Valeri nervinis lūžis — ar mano pačios santuoka — yra susiję su jūsų užduotimi?

— Aš darau prielaidas, ponia Van Slaik. Manau, kad tai nebuvo atsitiktinis nužudymas, kad asmuo, šovęs į jūsų dukrą, nebuvo nepažįstamasis. Vadinasi, turiu žinoti apie jos gyvenimą. Visą gyvenimą. Aš klausinėju ne savo smalsumui patenkinti. Man reikia žinoti, kas galėjo bijoti Valeri, nekęsti jos arba trokšti jos mirties. Taigi turiu knaisiotis po visus jos gyvenimo nemalonumus.

Ji akimirką per ilgai žvelgė jam į akis, tada nusisuko.

— O ką jūs žinote apie mano dukters gyvenimą, pone Bolitarai?

— Nedaug, — atsakė Mironas. — Valeri tapo teniso žvaigžde per Prancūzijos atvirąsias, kai jai tebuvo šešiolika. Į ją buvo dedamos didžiulės viltys, bet netrukus jos žaidimas suprastėjo. Paskui reikalai dar labiau pablogėjo. Ją ėmė persekioti įkyrus gerbėjas Rodžeris Kvinsis. Ji draugavo su žymaus politiko sūnumi, kuris vėliau buvo nužudytas. Tada ji patyrė nervinį lūžį. Dabar man reikia likusių šios dėlionės gabaliukų.

— Labai sunku apie tai kalbėti.

— Aš suprantu, — švelniai tarė Mironas. Dabar jis norėjo turėti ne Filo Donahju, o Alano Aldos šypseną. Atidengiančią daugiau dantų, su ašaromis akyse.

— Daugiau nieko negaliu jums papasakoti, pone Bolitarai. Nežinau, kodėl kas nors būtų norėjęs ją nužudyti.

— Gal galėtumėte papasakoti apie paskutiniuosius keletą mėnesių, — paprašė Mironas. — Kaip Valeri jautėsi? Gal atsitiko kas nors neįprasta?

Helena žaidė su perlų vėriniu ant kaklo, sukiojo jį aplink pirštus, kol ant kaklo liko raudona dėmė.

— Pagaliau ji ėmė jaustis geriau, — vos girdimai ištarė motina. — Manau, padėjo tenisas. Ji ištisus metus nebuvo paėmusi į rankas raketės. O paskui pradėjo žaisti. Iš pradžių po truputį. Savo malonumui.

Tą akimirką fasadas subyrėjo. Helena Van Slaik neišlaikė. Jos veidu pasruvo ašaros. Mironas paėmė moters ranką. Jos virpančios rankos paspaudimas buvo stiprus.

— Man labai gaila, — pasakė Mironas.

Ji papurtė galvą stumdama iš savęs žodžius.

— Valeri ėmė žaisti kasdien. Tai teikė jai stiprybės. Fizinės, emocinės. Atrodė, kad pagaliau ji ima viską pamiršti. O tada... — Moteris vėl nutilo, ir jos akys staiga tapo tuščios. — Tas niekšas.

Gali būti, kad ji kalbėjo apie nežinomą žudiką. Tačiau Mironui pasirodė, kad jos pyktis yra konkretus.

— Kas? — paklausė Mironas.

— Helena?

Grįžo Kenetas. Jis skubiai perėjo per kambarį ir apkabino žmoną. Mironui pasirodė, kad ji atšlijo nuo vyro, bet jis nebuvo tikras.

Kenetas atsigręžė į Mironą.

— Matot, ką padarėt, — sušnypštė jis. — Nešdinkitės.

— Ponia Van Slaik?

Ji linktelėjo.

— Prašau, pone Bolitarai, išeikite. Taip bus geriausia.

— Jūs įsitikinusi?

— Nešdinkitės! — subliovė Kenetas. — Tučtuojau! Kol dar neišmečiau!

Mironas nužvelgė jį. Čia ne vieta ir ne laikas.

— Atleiskite už sutrukdymą, ponia Van Slaik. Mano nuoširdžiausia užuojauta.

Mironas išėjo.

9 skyrius

Kai Mironas įžengė į nedidelę policijos nuovadą, Džeiko smakras buvo išteptas kažkuo raudonu ir lipniu. Galėjo būti nuo spurgos džemo. Bet galėjo būti nuo kokio nors mažo fermos gyvūnėlio. Niekad nežinai, ko tikėtis iš Džeiko.

Džeikas Kurteris Restone, Naujajame Džersyje, buvo išrinktas šerifu prieš dvejus metus. Daugumą žmonių nuvylė rinkimų rezultatai, nes Džeikas buvo juodaodis beveik išimtinai baltųjų bendruomenėje. Bet ne patį Kurterį. Restonas buvo koledžo miestelis. Koledžo miesteliuose pilna liberalių intelektualų, norinčių pakelti juodaodžių dvasią. Džeikas manė jau pakankamai prisikentėjęs dėl savo odos spalvos, todėl dabar turįs atsigriebti. Baltieji jaučia kaltę, sakė jis Mironui. Todėl balsavo už jį.

Ką tik į penktą dešimtį įkopęs Džeikas buvo dirbęs policininku daugelyje vietų — Niujorke, Filadelfijoje, Bostone ir kitur. Pavargęs vaikytis miesto padugnes, jis persikėlė į ramius priemiesčius vaikytis priemiesčio padugnių. Mironas su Džeiku susipažino prieš metus, kai tyrė Ketės Kulver, Džesikos sesers ir Restono universiteto studentės, dingimą.

— Sveikas, Mironai.

— Džeikai.

Džeikas kaip visada atrodė susiglamžęs. Visas. Plaukai. Drabužiai. Netgi jo stalas atrodė netvarkingai, lyg medvilniniai marškiniai, laikomi skalbinių stalčiaus dugne. Ant jo galėjai rasti įvairiausių gėrybių. Picos dėžę. Greitojo maisto krepšelį. Ledų indelį. Nebaigtą valgyti sumuštinį. Ir, žinoma, dietinio gėrimo skardinę. Džeikas svėrė beveik du šimtus septyniasdešimt penkis svarus. Jis niekada neprisitaikydavo kelnių. Jos būdavo arba per ankštos per pilvą, arba per plačios per juosmenį. Jis vis taisydavosi jas ieškodamas tos vienintelės padėties, kurioje kelnės tinkamai prigultų. Paieškai reikėjo visos komandos geriausių mokslininkų ir labai galingo mikroskopo.

— Eime, prigriebsime porą mėsainių, — tarė Džeikas šluostydamasis veidą drėgna servetėle. — Mirštu iš bado.

Mironas paėmė dietinio gėrimo skardinę ir nusišypsojo.

— Skanus kokteilis pusryčiams. Dar vienas pietums. O tada — padori vakarienė.

— Šlamštas. Aš išbandžiau. Tas mėšlas neveikia.

— Kiek laiko jį geri?

— Beveik visą dieną. Nieko, ničnieko. Nenukrito nė svaras.

— Turėtum kreiptis į teismą.

— Be to, to šūdo skonis kaip panaudoto parako.

— Gavai Aleksandro Kroso bylą?

— Taip, štai ji. Eime.

Mironas išsekė paskui Džeiką į gatvę. Jie stabtelėjo prie užkandinės labai garsiu pavadinimu: „Karališkojo dvaro užeiga". Tikra skylė. Net jei ją ir suremontuotų, ji pasiektų švaraus greitkelio tualeto lygį.

Džeikas nusišypsojo.

— Gražu, ar ne?

— Mano arterijos jau kemšasi nuo kvapo, — atsakė Mironas.

— Dėl Dievo, žmogau, nekvėpuok.

Šalia jų staliuko stovėjo muzikinis aparatas. Įrašai buvo seni. Populiariausias, pasak nedidelio skelbimo, buvo Eltono Džono *Crocodile Rock*.

Padavėja visiškai atitiko aplinką. Irzli penkiasdešimtmetė su raudono atspalvio plaukais, kokio gamtoje tikrai nerastum.

— Sveika, Mile, — pasisveikino Džeikas.

Praeidama ji be žodžių numetė ant stalo meniu.

— Tokia jau toji Milė, — pasakė Džeikas.

— Šauni moteris, — tarė Mironas. — Ar galiu pažiūrėti bylą?

— Pirma užsisakykime.

Mironas paėmė meniu. Vinilinis. Ir lipnus. Labai lipnus. Lyg kas būtų ant jo išpylęs klevų sirupą. Už užlankstytų kampų buvo sukietėjusių kiaušinienės gabaliukų. Mirono apetitas sparčiai nyko.

Milė sugrįžo po trijų sekundžių ir atsiduso.

— Ko?

— Man didelį sūrainį, — pasakė Džeikas. — Su dviguba porcija keptų bulvyčių vietoje kopūstų salotų. Ir dietinės kolos.

Milė pažvelgė į Mironą. Nekantriai.

Mironas nusišypsojo jai.

— Ar turite vegetarišką meniu?

— Ką?

— Baik išsidirbinėti, — tarstelėjo Džeikas.

— Pakepinto sūrio, — pasakė Mironas.

— Bulvyčių?

— Ne.

— Atsigerti?

— Dietinės kolos. Kaip ir kalorijas skaičiuojančiam mano draugui.

Milė nužvelgė Mironą nuo galvos iki kojų.

— Tu gana dailus.

Mironas kukliai šyptelėjo. Neva *ai, ką jau čia.*

— Ir atrodai matytas.

— Toks jau mano veidas, — atsakė Mironas. — Dailus, bet matytas.

— Gal susitikinėjai su viena iš mano dukterų? Glorija? Ji dirba naktinėje pamainoje.

— Nemanau.

Ji vėl nužvelgė Mironą.

— Tu vedęs?

— Su kai kuo susitikinėju.

— Ne to klausiau, — atrėžė ji. — Ar vedęs?

— Ne.

— Tada gerai. — Ji nusisuko ir nuėjo.

— Apie ką ji čia?

Džeikas patraukė pečiais.

— Tikiuosi, ji neatsives Glorijos.

— Kodėl?

— Ji mano baltoji versija, — atsakė Džeikas. — Tik su tankesne barzda.

— Skamba gundomai.

— Tu vis dar su Džesika Kulver?

— Lyg ir.

Džeikas papurtė galvą.

— Žmogau, ji ypatinga. Gyvenime nesu matęs tokios gražios.

Mironas pabandė sutramdyti šypseną.

— Nesiginčiju.

— Ir ji apvyniojo tave aplink savo mažąjį pirštelį.

— Nesiginčiju.

— Yra daug blogesnių vietų, kur gali apvynioti vyrą.

— Nesiginčiju.

Milė grįžo su dviem dietinės kolos buteliais. Šį kartą ji beveik išspaudė šypsnį Mironui.

— Toks gražus vyras kaip tu neturėtų būti vienas, — tarė ji.

— Aš ieškomas keliose valstijose, — pasakė Mironas.

Atrodo, Milės tai neišgąsdino. Ji truktelėjo pečiais ir nuėjo. Mironas atsisuko į Džeiką.

— Gerai, — tarė jis. — Kur byla?

Džeikas atvertė ją. Jis ištiesė Mironui nuotrauką su gražiu, sveikos išvaizdos vyru. Įdegusiu, su sportiniais bateliais. Mironas buvo matęs šią nuotrauką laikraštyje po žmogžudystės.

— Susipažink su Aleksandru Krosu, — pradėjo Džeikas. — Nužudymo metu — dvidešimt ketverių. Vortono diplomantas. Pensilvanijos senatoriaus Bredlio Kroso sūnus. Prieš šešerius metus, liepos dvidešimt ketvirtosios vakarą, jis buvo teniso klube „Old Ouks" Veine. Garbusis senatorius irgi buvo ten. Tai labai prabangi vieta — įmantrus maistas, uždari ir atviri kortai, kieta aikštė, minkšta aikštė, apšviesta, neapšviesta ir visa kita. Yra netgi žolės aikštė.

— Supratau.

— Kas buvo toliau, nelabai aišku, bet mes turime, ką turime. Aleksandras Krosas su trimis draugais vaikštinėjo po teritoriją.

— Vakare? Per vakarėlį?

— O ką, negalima?

— Bet neįprasta.

Džeikas gūžtelėjo.

— Kad ir kaip būtų, jie išgirdo triukšmą, sklindantį iš vakarinio klubo galo. Ir nuėjo patikrinti. Susidūrė su dviem įtartinos išvaizdos jaunuoliais.

— Įtartinos išvaizdos?

— Tie jaunuoliai buvo — kaip mes dabar vadinami? — afroamerikiečiai.

— A, — tarstelėjo Mironas. — Turbūt nesuklysiu sakydamas, kad „Old Ouks" neturėjo daug afroamerikiečių narių?

— Nė vieno. Jis išskirtinai baltųjų.

— Tai mudu niekada negalėsime tapti jo nariais.

— Labai gaila, — pasakė Džeikas. — Galvą dedu, mums būtų patikęs tas vakarėlis.

— Tai kas įvyko vėliau?

— Pasak liudytojų, baltieji prisiartino prie juodųjų. Vienas juodaodžių vaikinų — kaip vėliau nustatyta, Erolas Sveidas — išsitraukė spyruoklinį peilį.

Mironas susiraukė.

— Spyruoklinį peilį?

— Taip, žinau. Banalu. Jokios vaizduotės. Kad ir kaip būtų, incidentas tęsėsi. Aleksandras Krosas buvo subadytas. Tie du vaikinai pabėgo. Po kelių valandų policija aptiko juos šiaurės Filadelfijoje, netoli nuo ten, kur jie gyveno. Sulaikymo metu vienas nusikaltėlių išsitraukė ginklą. Toks Kertis Jeleris. Šešiolikos metų. Policininkas jį nušovė. Kaip suprantu, ten buvo ir Jelerio motina. Ji laikė sūnų glėbyje, kai jis mirė.

— Ji matė, kaip jis buvo nušautas?

Džeikas truktelėjo pečiais.

— Čia nieko neparašyta.

— O kas atsitiko Erolui Sveidui?

— Jis paspruko. Prasidėjo nacionalinė žmogaus medžioklė. Vaikino nuotrauka buvo išspausdinta visuose laikraščiuose, išsiuntinėta į visas policijos nuovadas. Tam reikalui buvo skirtos didelės pajėgos — juk auka — JAV senatoriaus sūnus, ir visa kita. Bet čia ir prasideda visas įdomumas.

Mironas paragavo dietinės kolos. Išvadėjusi.

— Jie taip ir nerado Erolo Sveido, — pasakė Džeikas.

Mirono širdis smuktelėjo.

— Nerado?

Džeikas papurtė galvą.

— Nori pasakyti, kad Erolas Sveidas paspruko?

— Taip jau yra.

— Kiek jam buvo metų?

— Tuo metu devyniolika.

Mironas minutėlę galvojo.

— Dabar jam būtų dvidešimt penkeri.

— Oho. Koks matematikas.

Mironas nenusišypsojo. Milė atnešė maistą. Ji dar kažką pasakė, bet Mironas negirdėjo. Dvidešimt penkeri. Jis negalėjo atsikratyti vienos minties. Nors ir kvailos. Nedovanotinos. Netgi rasistinės. Bet mintis įkyriai lindo. Dvidešimt penkerių metų. Dveinas tvirtina esąs dvidešimt vienerių. Bet kas iš tiesų žino?

Bet ne. Negali būti.

Mironas nugėrė dar gurkšnį išsikvėpusio gėrimo.

— Ką žinai apie Erolą Sveidą? — paklausė jis.

— Tikras chuliganas. Jau tris kartus sėdėjęs kalėjime. Pirmą kartą už automobilio vagystę. Jam tada buvo dvylika. Vėliau už įvairius nusikaltimus. Apiplėšimai, užpuolimai, automobilių vagystės, ginkluoti apiplėšimai, narkotikai. Buvo labai įžūlios gatvės gaujos narys. Spėk, kaip vadinosi toji gauja?

Mironas patraukė pečiais.

— Džousė ir katytės?

— Panašiai. „Dėmės“. Trumpinys nuo „Kraujo dėmių“. Jie visada dėvėdavo marškinėlius, sumirkytus aukos krauju. Tarsi tai būtų koks skautų ženklelis.

— Žavu.

— Erolas Sveidas ir Kertis Jeleris buvo pusbroliai. Sveidas gyveno su Jeleriais nuo tada, kai prieš mėnesį buvo išleistas iš kalėjimo. Taip, kas dar. Sveidas buvo išmestas iš mokyklos. Tai bent naujiena. Vartojo kokainą. Irgi nieko nauja. Žodžiu, tikras idiotas.

— Ir kaip jam taip ilgai pavyksta nepakliūti policijai?

Džeikas atsikando mėsainio. Didelį kąsnį. Pusė mėsainio dingo jo burnoje.

— Nepavyksta, — sumurmėjo jis.

— Nesupratau?

— Negali būti, kad jis taip ilgai niekur neįkliūva. Tai neįmanoma.

— Minutėlę. Ar aš kažką praleidau?

— Oficialiai policija vis dar ieško jo, — tarė Džeikas. — Tačiau neoficialiai įsitikinę, kad jis negyvas. Tas vaikis buvo silpnaprotis. Jis nesugebėdavo abiem rankomis rasti savo subinės, o ką jau kalbėti apie slėpimąsi nuo nacionalinės paieškos.

— Tai kas atsitiko?

— Kalbama, kad senatoriui pasitarnavo mafija. Jie nudobė vaikinuką.

— Senatorius Krosas pasiuntė smogikus jo ieškoti?

— O ką, tai tave stebina? Jis juk politikas. Tai beveik tas pats kas vaikų tvirkintojas.

— Argi tavęs *neišrinko* šerifu?

Džeikas linktelėjo.

— Taigi.

Mironas išdrįso atsikąsti savo sumuštinio. Skonis buvo kaip kempinės.

— Gal turi Erolo Sveido išvaizdos aprašymą? — pasiteiravo jis beveik tikėdamasis neigiamo atsakymo.

— Turiu geriau. Turiu Sveido nuotrauką. — Džeikas nukratė nuo rankų trupinius ir, kad būtų tikriau, nusivalė jas į marškinius. Tada pasikniso aplanke ir ištraukė fotografiją. Padavė ją Mironui. Mironas pasistengė nuslėpti nekantrumą.

Tai nebuvo Dveinas.

Net nepanašus. Net po plastinės operacijos. Visų pirma Ero-

las Sveidas buvo daug šviesesnės odos. Sveido galva buvo kaip akmens luitas, visiškai ne tokia, kaip Dveino. Akys per daug nutolusios viena nuo kitos. Viskas skyrėsi. Jo ūgis buvo nurodytas šešios pėdos keturi coliai, vadinasi, trimis coliais aukštesnis už Dveiną. Ūgio juk nesuklastosi.

Mironas beveik atsiduso iš palengvėjimo.

— Ar toje byloje minima Valeri Simpson? — paklausė jis.

Džeiko akys sužibo.

— Kas?

— Girdėjai.

— Jergutėliau, Mironai, tai juk ne ta pati Valeri Simpson, kuri buvo nužudyta vakar?

— Sutapimas, bet taip. Ar jos vardas yra byloje?

Džeikas ištiesė Mironui bylą.

— Nežinau, velniai rautų. Padėk man paieškoti.

Jie pervertė lapus. Valeri vardas buvo paminėtas tik viename jų. Vakarėlio svečių sąraše. Kartu su šimtu kitų. Mironas užsirašė žmogžudystės liudytojo pavardes ir adresus — tris Aleksandro Kroso draugus. Daugiau byloje nieko įdomaus nebuvo.

— Taigi, — tarė Džeikas, — ką gražioji negyvėlė Valeri Simpson turi su tuo bendra?

— Nežinau.

— Jėzau Kristau. — Džeikas papurtė galvą. — Vis dar tampai mane už grandinės?

— Nieko aš netampau.

— Ką pavyko išsiaiškinti?

— Beveik nieko.

— Tą patį sakei ir apie Ketę Kulver.

— Bet čia ne tavo byla, Džeikai.

— Galbūt galėčiau padėti.

— Aš išties nieko nežinau. Prieš keletą dienų Valeri Simpson

apsireiškė mano biure. Ji norėjo sugrįžti, bet vietoj to ją kažkas nužudė. Noriu sužinoti kas, daugiau nieko.

— Tu sumautas melagis.

Mironas gūžtelėjo pečiais.

— Per televiziją kažką kalbėjo apie persekiotoją, — tarė Džeikas.

— Gali būti, kad tai jo darbas. Tikriausiai tai jis.

Tyla.

— Tu kažką nutyli, — pasakė Džeikas. — Kaip ir su Kete Kulver.

— Tai konfidencialu.

— Tai nepasakysi man?

— Ne. Konfidencialu.

— Vėl kažką saugai?

— Konfidencialu, — atsiliepė Mironas. — Nieko negaliu atskleisti. Griežčiausia paslaptis.

— Puiku, tebūnie, — sutiko Džeikas. — Kaip tavo sumuštinis?

Mironas linktelėjo.

— Galbūt aplinka nėra labai maloni, bet užtat maistas dvokia.

Džeikas nusijuokė.

— Ei, ar turi bilietų į Atvirąsias?

— Aha.

— Tai gal parūpinsi man porą?

— Kuriai dienai?

— Paskutiniam šeštadieniui.

Vyrų ir moterų finalinės varžybos.

— Sunki diena, — tarė Mironas.

— Bet ne tokiam svarbiam agentui kaip tu.

— Tada būsime atsiskaitę?

— Aha.

— Paliksiu juos kasoje.

— Pasirūpink, kad vietos būtų geros.

— Su kuo eisi?

— Su sūnumi, Džerardu.

Mironas koledže žaisdavo krepšinį su Džerardu. Džerardas tikras bulius. Be jokio subtilumo žaidime.

— Jis tebedirba Niujorko žmogžudysčių skyriuje?

— Aha.

— Gal jis galėtų padaryti man nedidelę paslaugą?

— Šūdas. Kokią?

— Faras, tiriantis Valeri nužudymą, yra visiškas mulkis.

— O tu nori žinoti, ką jie turi.

— Aha.

— Gerai. Paprašysiu Džerardo, kad tau paskambintų.

10 skyrius

— Pranešimų?

Esperansa linktelėjo.

— Apie milijoną.

Mironas peržiūrėjo krūvelę.

— Yra žinių iš Edžio Kreino?

— Tu vakarieniauji su juo ir jo tėvais.

Mironas pakėlė galvą.

— Kada?

— Šįvakar. Septynios trisdešimt. „La Reserve". Aš jau užsakiau staliuką. Nepamiršk paminėti Vino vardo.

Vino vardą žinojo daugelis geriausių Niujorko restoranų.

— Tu, žinoma, žinai, kad esi genijus.

Ji linktelėjo.

— Taip.

— Noriu, kad eitum kartu.

— Negaliu. Paskaitos. — Esperansa vakarais lankė teisės mokyklą.

— Ar Edį vis dar treniruoja Pavelas Menansis? — paklausė Mironas.

— Taip, o ką?

— Vakar per Atvirąsias mudu kalbėjomės.

— Apie ką?

— Jis treniravo Valeri.

— Ir jūs kalbėjotės apie tai?

Mironas linktelėjo.

— Spėju, apipynei jį savo įprastiniu žavesiu?

— Panašiai.

— Tada jokių šansų su Edžiu, — tarė ji.

— Nebūtinai. Jei Edis iš tiesų būtų artimas su Pavelu, tai „TruPro" jau būtų pasirašę su juo sutartį. Gal tarp jų yra kažkokia trintis.

— Vos nepamiršau. — Esperansa paėmė pluoštą dokumentų. — Ką tik atsiuntė faksu. Nori, kad nedelsiant pasirašytum.

Kontraktas dėl daug žadančio beisbolo žaidėjo Sendžio Repou. Metėjo. „The Houston Astros" priėmė jį į komandą. Mironas peržvelgė kontraktą. Žodinė sutartis buvo baigta vakar rytą, bet Mironas tučtuojau pastebėjo keletą naujų paragrafų. Prirašytų priešpaskutiniame puslapyje.

— Gudruoliai, — tarstelėjo jis.

— Kas?

— „The Astros". Sujunk mane su Bobu Vosonu. — Vyriausiasis „The Astros" vadybininkas.

Esperansa pakėlė ragelį.

— Rytoj po pietų susitinki su „Burger City".

— Tuo pačiu metu, kada žaidžia Dveinas?

Ji linktelėjo.

— Gal galėtum nueiti vietoj manęs? — paklausė Mironas.

— Jie nesikalbės su administratore, — tarė ji.

— Tu bendradarbė, — pataisė Mironas. — Vertinama bendradarbė.

— Vis tiek ne pagrindinis asmuo. Ne Mironas Bolitaras.

— Taip, bet kur jį rasti?

Esperansa pavartė akis ir ėmė rinkti numerį. Tyčia nežiūrėdama į jį.

— Tu tikrai manai, kad aš pasirengusi?

Ją buvo sunku perprasti. Mironas nesuvokė, ar ji kalba sarkastiškai, ar jaučiasi neužtikrinta. Galbūt ir tai, ir tai.

— Jie norės Dveino savo naujajam reklaminiam filmukui, — tarė jis. — Bet Dveinas nori palaukti nacionalinės televizijos pasiūlymo. Pasistenk prastumti ką nors kitą.

— Gerai.

Mironas nuėjo į savo kabinetą. Namai. Pro langą matyti Manhatano dangoraižiai. Ne kampinis kabinetas kaip Vino, bet ir ne skurdus. Ant vienos sienos — kadrai iš filmų. Įvairiausi. Nuo Bogio ir Bakal iki Vudžio ir Dianos.* Ant kitos — Brodvėjaus plakatai. Daugiausia reklamuojantys miuziklus. Įvairiausi. Nuo Rodžerso ir Hamerštaino iki Endriu Loido Veberio. Paskutinė siena buvo nuklijuota jo klientais. Žaidėjų nuotraukomis. Jis pažiūrėjo į Dveiną, išsilenkusį padavimo judesy.

— Kas vyksta, Dveinai? — garsiai ištarė Mironas. — Ką tu slepi?

Nuotrauka neatsakė. Nuotraukos retai kalba.

Suburzgė telefonas. Garsiakalbyje pasigirdo Esperansos balsas.

— Bobas Vosonas laukia.

* Holivudo aktoriai Humphrey Bogart, Lauren Bacall, Woody Allen ir Diane Keaton.

— Gerai.

— Galiu paprašyti jį palaukti. Kol baigsi kalbėtis su siena.

— Ne, kalbėsiu dabar. — Kokia protinga. Jis įjungė garsiakalbį. — Bobai?

— Velniai rautų, Bolitarai, išjunk garsiakalbį. Tu nesi toks velniškai svarbus.

Mironas pakėlė ragelį.

— Dabar geriau?

— Taip, puiku. Ko nori?

— Gavau kontraktą.

— Valio. Tai dabar daryk štai ką. Pirmas žingsnis: pasirašyk ten, kur padėtas x. Juk žinai kaip, ar ne? Po x išspausdinau tavo pavardę, jei kartais nemokėtum jos parašyti. Ir rašyk parkeriu, Mironai. Mėlynu arba juodu rašalu, prašyčiau. Ne kreidelėmis. Antras žingsnis: įdėk kontraktą į adresuotą voką. Sudrėkink pakraštį. Pagauni mano mintį?

Gerasis senasis Bobas. Juokingas kaip girtas antinas.

— Yra viena problema, — pasakė Mironas.

— Kas?

— Problema.

— Klausyk, Bolitarai, jei bandai išspausti iš manęs daugiau tešlos, tai gali išsikrušti iš užpakalio.

— Trisdešimt septintas punktas. Paragrafas C.

— Ir ką?

Mironas garsiai perskaitė.

— „Žaidėjas sutinka neužsiiminėti sportu, keliančiu pavojų jo sveikatai ar saugumui, įskaitant, bet neapsiribojant, profesionalų boksą, imtynes, motociklų sportą, mopedų sportą, ralį, parašiutizmą, skraidykles, medžioklę ir taip toliau.“

— Na, ir ką? Tai punktas apie draudžiamas veiklas. Pasiskolinom jį iš Nacionalinės krepšinio asociacijos.

— NKA kontraktas nedraudžia medžioklės.

— Ką?

— Prašau, Bobai, apsimeskime, kad aš neturiu skaitymo sutrikimų. Tu įrašei žodį *medžioklė*. Lyg tarp kitko.

— Kas čia tokio? Tavo bernelis medžioja. Prieš dvejus metus jis susižeidė medžiodamas ir praleido pusę metų. Mes norime pasirūpinti, kad tai daugiau nepasikartotų.

— Tada jums teks kompensuoti jam tai, — pasakė Mironas.

— Ką? Netampyk manęs už kiaušų, Bolitarai. Nori, kad mes sumokėtume jam, jei jis susižeis, taip?

— Taip.

— Todėl mes ir nenorime, kad jis medžiotų. Kas bus, jei jis nusišaus? Arba koks kitas mulkis palaikys jį briedžiu ir nušaus? Ar įsivaizduoji, kiek tai mums kainuos?

— Tavo rūpestis tiesiog jaudinantis, — tarė Mironas.

— O, prašyčiau man atleisti. Tūkstantis atsiprašymų. Tikriausiai turėčiau daugiau rūpintis ir mažiau mokėti.

— Geras pastebėjimas. Pamiršk mano paskutinį teiginį.

— Pamiršta. Ar jau galiu eiti?

— Mano klientui patinka medžioti. Tai jam daug reiškia.

— O jo kairė ranka daug reiškia mums.

— Todėl siūlau sąžiningą kompromisą.

— Kokį?

— Premija. Jei Sendis nemedžios, jūs sutinkate kiekvienų metų pabaigoje sumokėti jam dvidešimt tūkstančių dolerių.

Juokas.

— Tu išsikraustei iš proto.

— Tada išbraukite tą punktą. Jis nestandartinis, ir mes jo nenorime.

Tyla.

— Penki tūkstančiai. Ir nė cento daugiau.

— Penkiolika.

— Eik velniop, Mironai. Aštuoni.

— Penkiolika, — nenusileido Mironas.

— Man regis, tu pamiršti, kaip tai žaidžiama, — pasakė Bobas. — Aš sakau šiek tiek didesnį skaičių. Tu sakai šiek tiek mažesnį. Tada mes susitinkame kažkur vidury.

— Penkiolika, Bobai. Sutik arba atsisakyk.

Vinas atidarė duris ir įėjo į vidų. Jis tylomis atsisėdo, užsimetė koją ant kojos ir ėmė apžiūrinėti savo kruopščiai prižiūrimus nagus.

— Dešimt, — ištarė Bobas.

— Penkiolika.

Derybos tęsėsi. Vinas atsistojo, apžiūrėjo save veidrodyje už durų. Po penkių minučių, kai Mironas padėjo ragelį, jis tebesitvarkė savo plaukus. Nors visos sruogos buvo savo vietose, Vino tai netrikdė.

— Koks galutinis skaičius? — pasiteiravo jis.

— Trylika tūkstančių penki šimtai.

Vinas linktelėjo ir nusišypsojo savo atvaizdui.

— Žinai, apie ką galvojau?

— Apie ką?

— Tikriausiai velniškai sunku būti bjauriam.

— Aha. Kaip manai, ar gali atsiplėšti minutėlei?

Vinas atsiduso.

— Nebus lengva.

— Būk drąsus.

— Ką gi, visada galiu pasižiūrėti dar kartą, vėliau.

— Teisingai. Turėsi ko laukti.

Dar kartą pasiglostęs plaukus, Vinas nusisuko ir atsisėdo.

— Kas naujo?

— Melsvasis kadilakas tebepersekioja mane.

Vinas, rodės, apsidžiaugė.

— Nori, kad išsiaiškinčiau, kas jie?

— Panašiai, — atsiliepė Mironas.

— Puiku.

— Bet nenoriu, kad užpultum juos be manęs.

— Tu nepasitiki mano sprendimais?

— Tiesiog nedaryk to, gerai?

Vinas gūžtelėjo.

— Kaip pavyko tavo vizitas į Van Slaikų dvarą?

— Susipažinau su Kenetu. Mudu iškart susidraugavome.

— Įsivaizduoju.

— Tu jį pažįsti? — paklausė Mironas.

— O, taip.

— Ar jis išties toks didelis šiknius kaip aš manau?

Vinas plačiai išskėtė rankas.

— Nepaprastai.

— Ką nors apie jį žinai?

— Nieko reikšminga.

— Gali jį patikrinti?

— Žinoma. Ką dar sužinojai?

Mironas papasakojo jam apie susitikimus su Van Slaikais ir Džeiku.

— Jau įdomiau, — pasakė Vinas, kai jis baigė.

— Taip.

— Tai kas toliau? — paklausė Vinas.

— Noriu pulti iš kelių pusių.

— Iš kokių?

— Pirmiausia pasikalbėti su Valeri psichiatru.

— Kuris užmėtys tave įvairiausiais terminais, tokiais kaip „daktaro — paciento konfidencialumas“ ir panašiais, — tarė Vinas, abejingai numodamas ranka. — Laiko švaistymas. Kas dar?

— Kerčio Jelerio motina buvo sūnaus nužudymo liudininkė. Ji taip pat Erolo Sveido teta. Gal ji turi kokių minčių?

— Pavyzdžiui?

— Gal ji žino, kas atsitiko Erolui.

— Ir tu — ką — tikiesi, kad ji tau pasakys?

— Niekada negali žinoti.

Vinas nusivaipė.

— Tai iš esmės tavo planas yra bejėgiškai blaškytis?

— Nesiginčiju. Taip pat reikės pasikalbėti su senatoriumi Krosu. Kaip manai, ar galėsi tai suorganizuoti?

— Galiu pamėginti, — atsakė Vinas. — Bet iš jo irgi ne ką sužinosi.

— Drauguži, tu šiandien trykšti optimizmu.

— Tik sakau, kaip yra.

— Ar sužinojai ką nors viešbutyje?

— Tiesą sakant, taip. — Vinas atsilošė ir sunėrė pirštus. — Per paskutines tris dienas Valeri skambino tik keturis kartus. Visus kartus į tavo biurą.

— Vieną kartą, kad susitartų dėl susitikimo, — tarė Mironas. — Kitus tris mirties dieną.

Vinas skubiai švilptelėjo.

— Labai įspūdinga. Iš pradžių nustatai, kad Kenetas šiknius, o dabar tai.

— Taip, kartais net pats savęs išsigąstu. Dar kas nors?

— Viešbučio durininkas gana gerai prisiminė Valeri, — tęsė Vinas. — Gavęs dvidešimt dolerių, jis prisiminė, kad Valeri dažnai trumpam išeidavo. Jam tai pasirodė keista, nes paprastai svečiai išeina kelioms valandoms, o ne trumpoms minutėms.

Mironas pajuto kylantį jaudulį.

— Ji naudojosi taksofonu.

Vinas linktelėjo.

— Paskambinau Lizai į Niujorko telefonų kompaniją. Beje, dabar tu skolingas jai du bilietus į Atvirąsias.

Nuostabu.

— Ką ji sužinojo?

— Dieną prieš Valeri nužudymą iš telefono būdelės, esančios 5-osios ir 59-osios gatvių kampe, buvo du kartus skambinta tokiam Dveinui Ričvudui.

Mironas pasijuto it skęstų.

— Šūdas.

— Tikrai.

— Ji ne tik skambino Dveinui, — tarė Mironas, — bet ir pasistengė, kad niekas apie tai nežinotų.

— Taip.

Tyla.

— Tau teks pasikalbėti su juo, — pasakė Vinas.

— Žinau.

— Bet palauk, kol baigsis turnyras, — pridūrė Vinas. — Nėra reikalo jo blaškyti, kai vyksta Atvirosios ir didžiulė „Nike" kampanija.

Mironas papurtė galvą.

— Aš pasikalbėsiu su Dveinu rytoj. Po varžybų.

11 skyrius

Fransua, „La Reserve" metrdotelis, tūpčiojo aplink jų stalą kaip grifas, laukiantis mirties — arba blogiau, kaip Niujorko metrdotelis, laukiantis labai didelių arbatpinigių. Sužinojęs, kad Mironas — artimas Vindzoro Horno Lokvudo III draugas, Fransua glaustėsi aplink jį kaip šuo aplinkui žmogų, turintį kišenėje žalios mėsos gabalą.

Užkandžiams jis rekomendavo plonai pjaustytos lašišos gabalėlių ir šefo ypatingąjį patiekalą iš šviežios menkės filė. Mironas sutiko su abiem pasiūlymais. Iki šiol žodžio neištarusi tylioji ponia Krein irgi. Ponas Kreinas užsisakė svogūnų sriubos ir kepenėlių. Mironas nutarė artimiausiu metu su juo nesibučiuoti. Edis užsisakė sraigių ir omarų uodegėlių. Vaikis sparčiai mokėsi.

— Ar galėčiau rekomenduoti vyną, pone Bolitarai?

— Prašom.

Aštuoniasdešimt penki doleriai išmesti į balą.

Ponas Kreinas paragavo gurkšnelį. Pritariamai linktelėjo. Jis dar nė karto nenusišypsojo, beveik neištarė jokios mandagios frazės. Mirono laimei, Edis buvo puikus vaikinas. Protingas. Mandagus. Vienas malonumas kalbėtis. Bet vos tik ponas Kreinas krenkštelėdavo — kaip dabar — Edis nutildavo.

— Prisimenu, kaip žaidėte krepšinį su „Duke“ komanda, pone Bolitarai, — pradėjo Kreinas.

— Prašau vadinti mane Mironu.

— Puiku. — Užuot pasiūlęs tą patį, Kreinas suraukė antakius. Jo antakiai labiausiai krito į akis — neįprastai tankūs, pikti ir nuolat banguojantys virš akių. Jie atrodė it maži šeškai, besirausiantys jo kaktoje. — Jūs buvote „Duke“ kapitonas? — vėl prakalbo jis.

— Trejus metus, — atsakė Mironas.

— Ir laimėjote du nacionalinius koledžų sporto asociacijos čempionatus?

— Taip, su komanda.

— Keletą kartų mačiau jus žaidžiant. Buvote gana geras.

— Ačiū.

Jis palinko į priekį. Antakiai, rodės, dar labiau suvešėjo.

— Jei neapsirinku, — tęsė Kreinas, — „Celtics“ paėmė jus pirmajame raunde.

Mironas linktelėjo.

— Kiek laiko jiems žaidėte? Neilgai, kiek pamenu.

— Per parengiamąsias varžybas susižeidžiau kelį.

— Ir daugiau niekada nežaidėte? — pasiteiravo Edis. Jo akys buvo jaunos ir didelės.

— Niekada, — ramiai atsiliepė Mironas. Geriau asmeninis pavyzdys nei pamokslavimas. Kaip bendraklasio laidotuvės, kuris mirė, nes vairavo išgėręs.

— Tai kuo užsiėmėte? — paklausė ponas Kreinas. — Po traumos?

Interviu. Dalis proceso. Sunkiau, kai esi buvęs sportininkas. Žmonės natūraliai daro prielaidą, jog esi kvailas.

— Kurį laiką gydžiausi, — pasakė Mironas. — Nepaisydamas gydytojų prognozių tikėjausi pasveikti ir sugrįžti. O kai susitaikiau su realybe, įstojau į teisės mokyklą.

— Kur?

— Harvarde.

— Labai įspūdinga.

Mironas apsimetė susikuklinęs. Vos nepradėjo plazdenti blakstienomis.

— Ar rašėte straipsnius į teisės leidinius?

— Ne.

— Ar turite verslo administravimo magistro laipsnį?

— Ne.

— Ką veikėte baigęs studijas?

— Tapau agentu.

Ponas Kreinas susiraukė.

— Kiek laiko mokėtės?

— Penkerius metus.

— Kodėl taip ilgai?

— Tuo pačiu metu dirbau.

— Ką dirbote?

— Dirbau vyriausybei. — Gražu ir miglota. Mironas tikėjosi, kad Kreinas nesigilins.

— Mat kaip. — Kreinas vėl susiraukė. Atrodė, kad jis visas raukėsi. Burna, kakta, netgi ausys. — Kodėl ėmėtės atstovauti sportininkams?

— Nes tikėjau, kad man tai patiks. Ir kad sugebėsiu.

— Jūsų agentūra maža.

— Tiesa.

— Jūs neturite ryšių su didesnėmis agentūromis.

— Tiesa.

— Jūs neturite tokios įtakos kaip ICM, „TruPro“ ar „Advantage“.

— Tiesa.

— Jūs neturite daug perspektyvių teniso žaidėjų.

— Tiesa.

Kreinas nepritariamai dėbtelėjo.

— Tai sakykit, pone Bolitarai, kodėl turėtume pasirinkti jus?

— Aš organizuoju smagius vakarėlius.

Ponas Kreinas nė nešyptelėjo. Užtat Edis nusišypsojo, paskui susitvardė ir pridengė burną ranka.

— Ar tai turėtų būti juokinga? — tarė Kreinas.

— Leiskite kai ko paklausti, pone Kreinai. Jūs gyvenate Floridoje, tiesa?

— Sent Pitersburge.

— Kaip atvykote į Niujorką?

— Lėktuvu.

— Ne, aš klausiu, kas sumokėjo už bilietus?

Kreinai atsargiai susižvalgė.

— „TruPro“ nupirko jums bilietus, tiesa?

Ponas Kreinas abejodamas linktelėjo.

— Jie atsiuntė į oro uostą limuziną? — tęsė Mironas.

Vėl linktelėjimas.

— Jūsų švarkas, ponia. Jis naujas?

— Taip. — Tai buvo pirmas kartas, kai ponia Krein prakalbo.

— Ar jį nupirko viena didžiųjų agentūrų?

— Taip.

— Didžiosios agentūros pakvietė žmonas arba bendradarbes, kad lydėtų jus po miestą, aprodytų įžymybes, padėtų apsipirkti?

— Taip.

— Ką norite pasakyti? — įsiterpė Kreinas.

— Tai ne mano stilius, — tarė Mironas.

— Koks stilius?

— Bučiuoti subines. Nelabai moku bučiuoti klientams užpakalius. O dar labiau nemoku bučiuoti užpakalius jų tėvams. Edi?

— Taip?

— Ar didžiosios agentūros žada pakviesti ką nors iš šeimos per kiekvienas varžybas?

Edis linktelėjo.

— Aš to nedarysiu, — pasakė Mironas. — Jei jums manęs prireiks, aš jūsų paslaugoms dvidešimt keturias valandas per parą septynias dienas per savaitę. Bet aš nestovėsiu šalia dvidešimt keturias valandas per parą septynias dienas per savaitę. Jei nori, kad per kiekvienas varžybas laikyčiau tave už rankos, nes taip elgiamasi su Agasiu ar Čangu, eik į kurią nors iš didžiųjų agentūrų. Jie tai sugeba geriau. Jei tau reikia, kad kas nors atlikinėtų tavo pavedimus ar tau skalbtų, į mane nesikreipk.

Kreinai vėl susižvalgė.

— Ką gi, — tarė ponas Kreinas. — Išklausėme jus, pone Bolitarai. Regis, jūs pateisinate savo reputaciją.

— Jūs klausėte, koks skirtumas tarp manęs ir kitų.

— Klausiau.

Mironas sutelkė dėmesį į Edį.

— Mano agentūra maža ir paprasta. Aš visada derėsiuosi už tave — dėl turnyrų garantijų, pasirodymų, parodomųjų varžybų, reklamos sutarčių ir panašiai. Bet nepasirašysiu nieko, ko tu nenori. Sutartys liks nepatvirtintos, kol tu jų neperžiūrėsi, neišsiaiškinsi ir pats nepatvirtinsi. Supranti?

Edis linktelėjo.

— Kaip pastebėjo tavo tėvas, aš neturiu verslo vadybos magistro diplomo. Bet aš turiu konsultantą. Jo vardas Vinas Lokvudas. Jis vienas geriausių šalies finansinių konsultantų. Vino teorija panaši į manąją: jis nori, kad suprastum ir patvirtintum bet kokią jo daromą investiciją. Jis primygtinai reikalaus susitikti su juo mažiausiai penkis kartus per metus, galbūt daugiau, kad galėtum sudaryti tvirtus, ilgalaikius finansinius ir mokesčių planus. Dauguma sportininkų apsigauna — blogai investuoja, pasitiki ne tais žmonėmis ir panašiai. Šiuo atveju taip neatsitiks, nes *tu* — ne tik aš, ne tik Vinas ir tavo tėvai — bet *tu* — to neleisi.

Fransua sugrįžo su užkandžiais. Jis plačiai šypsojosi, kol padavėjai nešė maistą. Tada ėmė nekantriai nurodinėti jiems prancūziškai, tarsi šie nežinotų, kaip padėti lėkštę priešais žmogų be jo įsakinėjimų.

— Ar tai viskas? — pasiteiravo Fransua.

— Manyčiau.

Fransua palenkė galvą.

— Jei galėčiau dar kaip nors praskaidrinti jūsų vakarienę, pone Bolitarai, prašau klausti be jokių dvejonių.

Mironas pažiūrėjo į lašišą.

— Gal atneštumėte pomidorų padažo?

Fransua veidas neteko spalvos.

— Atleiskite?

— Tai pokštas, Fransua.

— Ir labai juokingas, pone Bolitarai.

Fransua nuėjo. Dar vienas Mirono pokštininko pokštas.

— O ta jauna dama, kuri užsakė šią vakarienę? — paklausė ponas Kreinas. — Panelė Dias. Kokios jos pareigos jūsų agentūroje?

— Esperansa mano bendradarbė. Mano dešinioji ranka.

— Koks jos išsilavinimas?

— Šiuo metu ji mokosi teisės mokykloje. Vakarais. Todėl negalėjo prie mūsų prisidėti. Ji taip pat buvo profesionali imtynininkė.

Tai sužadino Edžio smalsumą.

— Tikrai? Kuri?

— Mažoji Pokahonta.

— Indėnų princesė? Ji ir Didžioji mamulė būdavo komandos čempionės.

— Tiesa.

— Žmogau, ji karšta!

— Aha.

Ponia Krein lėtai kramtė lašišą. Ponas Kreinas kurį laiką nekreipė dėmesio į svogūnų sriubą.

— Sakykite, — pratarė ponas Kreinas, — kokią strategiją naudotumėte Edžio karjeroje?

— Priklauso nuo situacijos, — tarė Mironas. — Tvirtos formulės nėra. Dėl jūsų sūnaus yra du prieštaringi faktoriai. Vienas, Edžiui tik septyniolika. Jis dar vaikas. Tenisas neturėtų užimti tiek vietos jo gyvenime, kad jis imtų jo nekęsti. Jis turi rasti laiko pasilinksminti, daryti tai, ką daro kiti septyniolikmečiai. Antras, būtų naivu galvoti, kad tenisas jam bus tik žaidimas. Ar kad jis bus „normalus“ vaikas. Kalba sukasi apie pinigus. Didelius pinigus. Jei Edis pasielgs teisingai, jei paaukos šį tą dabar ir dirbs su Vinu, užsitikrins finansiškai aprūpintą gyvenimą. Tai delikatus balan-

sas — priklauso nuo to, keliuose turnyruose ir parodomosiose varžybose žais, kiek turės pasirodymų, kiek reklamos sutarčių.

Kreino antakiai linktelėjo. Atrodė, kad jie pritaria.

Mironas vėl atsisuko į Edį.

— Visada norisi kuo greičiau uždirbti daugiau pinigų, nes niekad nežinai, kas gali atsitikti. Aš esu to įrodymas. Bet nenoriu, kad išsunktum iš savęs paskutinį prakaitą. Kartais sunkiausias dalykas pasaulyje yra atsisakyti stulbinamų pinigų. Bet galiausiai viską spręsi tu, ne aš. Tai tavo pinigai. Jei nori žaisti kiekviename turnyre ir kiekvienose parodomosiose varžybose, ne mano valia tave sustabdyti. Bet negali to daryti, Edi. Niekas negali. Tu geras vaikis. Turi galvą ant pečių. Buvai teisingai išauklėtas. Bet jei bandysi per daug save lenkti, lūši. Esu ne kartą tai matęs.

Noriu, kad tu uždirbtum daug pinigų. Bet visų uždirbti neįmanoma. Nenoriu, kad taptum pinigų mašina. Noriu, kad patirtum gyvenimo malonumų. Noriu, kad mėgautumeisi tuo, ką duoda pinigai. Noriu, kad suvoktum, kaip tau pasisekė.

Kreinai susikaupę klausėsi.

— Tokia mano teorija, Edi, kad ir ko ji būtų verta. Su didžiosiomis agentūromis gali uždirbti daugiau. To neneigiu. Tačiau tolimoje ateityje, turėdamas ilgą ir sveiką karjerą, rūpestingai planuodamas, manau, būsi turtingesnis ir geriau gyvensi su MB „SportsReps".

Mironas pažiūrėjo į poną Kreiną.

— Ką dar norėtumėte sužinoti?

Kreinas gurkštelėjo vyno, patyrinėjo jo spalvą ir pastatė taurę ant stalo. Jo antakiai vėl sušoko mambo.

— Jūs mums buvote puikiai rekomenduotas, pone Bolitarai. Tiksliau, Edžiui.

— O? — nusistebėjo Mironas. — Kas mane rekomendavo?

Edis nudelbė akis. Ponia Krein palietė jo ranką. Atsakė ponas Kreinas.

— Valeri Simpson.

Mironas nustebo.

— Valeri rekomendavo mane?

— Ji manė, kad jūs būsite geras Edžiui.

— Ji taip sakė?

— Taip.

Mironas pažvelgė į Edį. Šis neverkė, tačiau atrodė, kad tuoj pravirks.

— Ką dar ji sakė, Edi?

Jis truktelėjo pečiais.

— Ji manė, kad jūs sąžiningas. Kad tinkamai elgtumėtės su manimi.

— Iš kur pažįsti Valeri?

— Jie susipažino Pavelo stovykloje Floridoje, — atsakė Kreinas. — Jai buvo šešiolika, kai Edis atvyko. Jam tebuvo devyneri. Valeri kurį laiką rūpinosi juo.

— Jie buvo gana artimi, — pridūrė ponia Krein. — Kokia tragedija.

— Ar ji sakė dar ką nors, Edi?

Vaikinas vėl truktelėjo pečiais. Pagaliau pakėlė akis. Mironas ir nepaleido jo žvilgsnio.

— Tai svarbu, — pasakė Mironas.

— Ji liepė man nedirbti su „TruPro“, — atsakė jis.

— Kodėl?

— Ji nepasakė.

— Manau, — vėl įsikišo Kreinas, — ji kaltino juos dėl savo nuosmukio.

— O kaip manai tu, Edi? — pasiteiravo Mironas.

Vėl truktelėjimas pečiais.

— Gali būti. Aš nežinau.

— Bet tu taip nemanai.

Tyla.

— Pakaks apie tai. Valeri nužudymas labai paveikė Edį, — pasakė ponia Krein.

Pokalbis pamažu pakrypo vėl prie reikalų. Bet dabar Edis tylėjo. Kartkartėmis jis pražiodavo burną, paskui vėl užčiaupdavo. Kai jie atsistojo eiti, vaikinas pasilenkė prie Mirono ir sušnabždėjo:

— Kodėl tiek daug klausinėjate apie Valeri?

Mironas nusprendė pasakyti tiesą.

— Bandau išsiaiškinti, kas ją nužudė.

Jis išplėtė akis. Apsidairė. Jo tėvai atsisveikino su Fransua. Metrdotelis pabučiavo poniai Krein ranką.

— Tikėjausi, kad galėsi padėti, — tarė Mironas.

— Aš? — nustebo Edis. — Aš nieko nežinau.

— Ji buvo tavo draugė. Jūs buvote artimi.

— Edi?

Pono Kreino balsas.

— Turiu eiti, pone Bolitarai. Ačiū už viską.

— Taip, dėkojame, — pridūrė Kreinas. — Turime susitikti dar su keliomis agentūromis, bet mes jums paskambinsime.

Jiems išėjus Fransua atnešė sąskaitą.

— Šis kaklaraištis jums labai tinka, pone Bolitarai.

Tas žmogus moka bučiuoti subines.

— Turėjote tapti agentu, Fransua.

— Dėkoju, sere.

Mironas padavė jam „Visa“ kortelę ir ėmė laukti. Įsijungė mobilųjį. Žinutė nuo Vino. Mironas paskambino jam.

— Kur esi? — pasiteiravo Mironas.

— Dvidešimt šeštojoje, netoli Aštuntosios, — atsakė Vinas. — Kadilake buvo du džentelmenai — vartoju šį terminą absoliučiai bendriausia prasme. Jie atsekė tave iki „La Reserve“, kurį laiką sėdėjo automobilyje ir maždaug prieš pusvalandį nuvažiavo. Jie ką tik įžengė į gana įtartinos reputacijos barą.

— Įtartinos reputacijos?

— Jis vadinasi „Bebrų medžioklė“. Negi dar neaišku?

— Nepaleisk jų iš akių. Aš atvažiuoju.

12 skyrius

Vinas laukė kitoje gatvės pusėje priešais barą „Bebrų medžioklė“. Kvartalas buvo tylus, tik iš baro sklido silpnas muzikos ritmas. Didelė neono iškaba skelbė: PUSNUOGĖS ŠOKĖJOS!

— Jų du, — pasakė Vinas. — Vairuotojas baltasis, maždaug šešių pėdų trijų colių. Riebus, bet galingo stoto. Tau turėtų patikti jo apsauga.

— Ką tai reiškia?

— Pamatysi. Jis su juoduku. Šešių pėdų. Ant dešiniojo skruosto didelis randas. Sakyčiau, gana liesas ir kaulėtas.

Mironas apsižvalgė po gatvę.

— Kur jie pasistatė automobilį?

— Aikštelėje 48-ojoje aveniu.

— Kodėl ne gatvėje? Daugybė vietų.

— Man regis, mūsų žmogus ganėtinai prisirišęs prie savo žaviosios karietos. — Vinas šyptelėjo. — Galvą guldau, jei jai kas nors atsitiktų, jis labai nusimintų.

— Ar sunku bus į ją įsilaužti?

Vinas apsimetė įsižeidęs.

— Apsimesiu, kad tu šito neklausei.

— Puiku, eik, patikrink automobilį. Aš eisiu į vidų.

Vinas atidavė pagarbą.

— Supratau, vykdau.

Jiedu išsiskyrė. Vinas pasuko į aikštelę, Mironas — į barą. Jis būtų mieliau apsikeitęs vaidmenimis su Vinu, ypač kai tiedu

vyrai pažinojo Mironą, bet jie turėjo išnaudoti savo sugebėjimus. Vinas buvo geresnis įsilaužėlis; jis puikiai tvarkėsi su bet kokiais mechaniniais įrenginiais. Mironui geriau sekėsi — kaip čia pavadinti — tai.

Dėl viso pikto jis įėjo į barą nuleidęs galvą. Be reikalo. Niekas nekreipė į jį dėmesio. Bare nebuvo papildomo mokesčio už aptarnavimą. Mironas apsidairė. Į galvą šovė du žodžiai: pigi skylė. Interjero tema — pirmasis Amerikos alus. Sienos išpuoštos neoninėmis alaus iškabomis. Baras ir stalai išmarginti dėmėmis nuo alaus butelių. Už baro stovėjo butelių iš visos šalies piramidės.

Žinoma, buvo ir pusnuogės šokėjos. Jos tingiai siūbavo ant nedidelių tarsi butaforinių pakylų. Dauguma jų buvo nepatrauklios. Ką ten nepatrauklios. Aerobikos banga dar nebuvo pasiekusi „Bebrų medžioklės". Kratėsi riebalai. Vieta labiau priminė celiulito tyrimų centrą nei vyrų fantazijų išsipildymo kambarį.

Mironas nuėjo prie kampinio staliuko ir atsisėdo. Tarp lankytojų matėsi vienas kitas kostiumuotas, bet dauguma klientų buvo juodadarbiai. Turtingesni dažniausiai spokso į nuogales „Auksiniame piršte" arba „Taške", kur moterys atrodo estetiškiau, nors jų kūno dalys yra tokios pat tikros kaip jų pripučiamų sesių.

Prie centrinės pakylos žvygavo du vyrai. Vienas juodasis, kitas baltasis. Jie atitiko Vino apibūdinimą. Šokėjoms keičiantis scenomis, viena nulipo į apačią. Jos prastova. Vyrukai ėmė su ja derėtis. Tokiose vietose kaip „Auksinis pirštas" arba „Taškas" moki apie dvidešimt arba dvidešimt penkis dolerius už šokį prie stalo. Mergina apnuogina viršutinę kūno dalį ir maždaug penkias minutes šoka prie tavo stalo. Jokių prisilietimų, jokių jausmų. „Bebrų medžioklėje" populiariausias buvo neseniai paplitęs šokis ant kelių, šokamas tamsesniuose baro kampuose. Šokis ant kelių, jaunimo vadinamas pasiglamžymu, buvo raitymasis virš vyro tarpkojo, kol jis, chm, patirdavo orgazmą. Atmetus moralinį pa-

sibjaurėjimą, Mironui kilo keletas techninio pobūdžio klausimų apie tokį aktą. Pavyzdžiui, kaip tas vyrukas po akto toliau leidžia vakarą? Negi jis atsineša kitas trumpikes?

Tiek daug klausimų. Tiek mažai laiko.

Abu vyrai ir šokėja pasuko į Mirono pusę. Dabar Mironas suprato, apie ką kalbėjo Vinas: baltojo rankos išties buvo kaip kultuvės, be to, jis dar turėjo atsikišusį pilvą ir nudribusią krūtinę. Šiuos trūkumus būtų galima paslėpti tinkami apsirengus, tačiau vyrukas dėvėjo aptemptus tinklinius marškinius. Tinklinius. Su daugybe skylių. Tas pats, jei būtų visai be marškinių. Pro skyles kyšojo krūtinės plaukai — o jų buvo daug. Jie atrodė neįprastai ilgi ir susiraitę, pynėsi į auksines grandinėles, kabančias ant jo kaklo. Jam praeinant pro šalį, Mironas išvydo vyro nugarą, kuri buvo dar plaukuotesnė ir riebaluotesnė nei priekis.

Mironą šiek tiek supykino.

— Penkiolika dolerių už pirmas dešimt minučių, — pasakė mergina. — Kitaip negaliu.

— Nemaustyk mūsų, kale, — tarė Tinkliniai marškiniai. — Mes dviese. Du viename.

— Taip, — įsiterpė juodasis. — Du viename.

— Aš negaliu, — ginčijo mergina. Jei ji ir įsižeidė pavadinta kale, tai to neparodė. Jos balsas buvo pavargęs ir dalykiškas, kaip padavėjos naktinėje pamainoje.

Tinkliniams marškiniams tai nepatiko.

— Klausyk, kale, nenervink manęs.

— Aš pakviesiu vadybininką, — pasakė ji.

— Nė velnio tu nepakviesi. Nepajudėsi iš čia, kol aš nenuleisiu, kekše.

— Taip, — pridūrė juodasis. — Ir aš. Kekše.

— Už nešvankybes imu daugiau, — pasakė mergina.

Tinkliniai marškiniai išpūtė akis.

— Ką tu pasakei?

— Už nešvankybes imamas papildomas mokestis.

— Papildomas mokestis? — sušuko Tinkliniai marškiniai. — Gal tu nustebsi, kvaila mergše, bet mes gyvename Jungtinėse Amerikos Valstijose. Laisvų ir narsių žmonių žemėje. Galiu kalbėti ką noriu, kekše — o gal negirdėjai apie žodžio laisvę?

Konstitucijos žinovas, pagalvojo Mironas. Malonu matyti žmogų, ginantį Pirmąją pataisą.

— Klausykit, — tarė šokėja. — Kaina už penkias minutes yra dvylika dolerių, už dešimt minučių — dvidešimt dolerių. Plius arbatpinigiai. Viskas.

— O ką, jei šoktum ant mūsų abiejų iš karto, — pasiūlė Tinkliniai marškiniai.

— A?

— Tipo, šoki ant manęs, bet glostai jį. Ką tu į tai, kiaule?

— Taip, — pritarė juodasis. — Kiaule.

— Žinot ką, vyrukai, du už vieną nepraeis, — tarė šokėja. — Pakviesiu dar vieną merginą. Mudvi gerai jumis pasirūpinsime.

— Gal aš tiksiu? — Mironas atsistojo.

Nė vienas nekrustėjo.

— Vaje, — tarstelėjo Mironas, — jie abu tokie gražučiai. Negaliu išsirinkti.

Tinkliniai marškiniai pažiūrėjo į juodąjį. Juodasis pasižiūrėjo į Tinklinius marškinius.

Mironas atsisuko į merginą.

— Ar tu jau kurį nors nusižiūrėjai?

Mergina papurtė galvą.

— Tada aš imsiu jį. — Mironas parodė į Tinklinius marškinius. — Aš jam patinku. Matau tai iš jo sukietėjusių spenelių.

— Ei, ką jis čia veikia? — tarė juodasis.

Tinkliniai marškiniai metė jam žvilgsnį.

— Noriu pasakyti, kas tas tipas?

Mironas linktelėjo.

— Puikiai pasitaisei. Labai sklandžiai.

— Ko jums reikia, pone? — paklausė Tinkliniai marškiniai.

— Tiesą sakant, aš melavau.

— Ką?

— Apie tai, kaip supratau, kad patinku tau. Ne tik dėl sukietėjusių spenelių, nors jie aiškiai krinta į akis ir kelia šleikštulį.

— Apie ką čia kalbi, velniai rautų?

— Tu išsidavei, nes paskutiniąsias dvi dienas visur sekioji paskui mane. Kitą kartą išmėgink slapto gerbėjo būdą. Atsiųsk gėlių be laiškelio. Gražų atviruką. Ką nors panašaus.

— Eime, Džimi, — tarė Tinkliniai marškiniai juodajam, — tas tipas pakvaišęs. Nešdinamės iš čia.

— Tai šokio nebus? — pasiteiravo mergina.

— Ne. Mums reikia eiti.

— Kas nors turi sumokėti už tai, — tarė mergina. — Kitaip vadybininkas iščirškins mano užpakalį.

— Dink, kekše. Nes kaip tvosiu.

— Nagi, dički, — tarė Mironas.

— Klausyk, misteri, aš neturiu su tavim jokių reikalų. Tiesiog leisk praeiti.

— Tai nesušoksi man?

— Tu pamišęs.

— Duočiau tau ypatingą nuolaidą, — tarė Mironas.

Tinkliniai marškiniai sugniaužė kumščius. Jam buvo įsakyta sekti Mironą, o ne būti išaiškintam ar įsivelti į konfliktą.

— Eime, Džimi.

— Kodėl sekate mane? — paklausė Mironas.

— Nesuprantu, apie ką kalbi.

— Ar dėl mano hipnotizuojamų mėlynų akių? Griežtų bruo-

žų? Gražaus užpakalio? Beje, ką manai apie šias kelnes? Ne per daug aptemptos, a?

— Pusgalvis. — Vyrai praėjo pro jį.

— Štai ką pasakysiu, — tarė Mironas. — Jūs pasakote man, kam dirbate, o aš pažadu nesakyti jūsų bosui.

Jie nesustojo.

— Pažadu, — tarė Mironas.

Jie pasuko durų link. Kiekvieną dieną vis po naują draugą. Mironui tai įprasta.

Mironas išsekė paskui juos į gatvę. Tinkliniai marškiniai ir Džimis skubėjo į vakarus.

Vinas išlindo iš šešėlių kitoje gatvės pusėje.

— Čionai, — pamojo jis.

Jie nuskubėjo skersgatviu ir atėjo į aikštelę daug anksčiau už Tinklinius marškinius ir Džimį. Aikštelė buvo po atviru dangumi. Prižiūrėtojas mažoje būdelėje žiūrėjo miniatiūrinį nespalvotą televizorių. Vinas parodė į kadilaką. Jie pritūpė už oldsmobilio, stovinčio per du automobilius, ir ėmė laukti.

Tinkliniai marškiniai ir Džimis prisiartino prie būdelės. Jie vis dar dairėsi atgal. Džimis panikavo.

— Kaip jis mus surado, Li? A?

— Nežinau.

— Ką darysime?

— Nieko. Pakeisime automobilį. Pamėginsime iš naujo.

— Tu turi kitą automobilį, Li?

— Ne, — atsiliepė Tinkliniai marškiniai. — Mes išsinuomosime.

Jie susimokėjo, pasiėmė čekį ir raktelius.

— Dabar, — tarė Vinas, — turėtų būti smagu.

Vyrai priėjo prie kadilako, ir Tinkliniai marškiniai įkišo raktelį į spynelę. Staiga jis sustingo, žvilgtelėjo žemyn ir ėmė šaukti:

— Šūdas! Prakeiktas mėšlas!

Mironas su Vinu išžengė iš šešėlių.

— Nesikeik, nesikeik, — pasakė Mironas.

Tinkliniai marškiniai išsižiojęs spoksojo į savo automobilį. Vinas buvo išgręžęs skylę spynelėje, kad įsilaužtų. Jis nesinaudodavo šiuo metodu, kai reikėdavo atlikti operaciją tvarkingai, tačiau šį kartą manė, jog tai buvo būtina. Negana to, Vino ranka „lyg netyčia" buvo nuslydusi durelėmis ir palikusi įbrėžimų ant abiejų vairuotojo pusės durelių.

— Tu! — šaukė Tinkliniai marškiniai išraudusiu veidu. — Tu!

Vinas pažiūrėjo į Mironą.

— Tai bent žodynas.

— Taip, bet aš alpstu dėl jo drabužių.

— Tu! — nesiliovė Tinkliniai marškiniai. — Tu sugadinai mano mašiną?

— Ne jis, — tarė Vinas. — Aš. Turiu pasakyti, kad vidus labai gražus. Jaučiausi bjauriai laistydamas ant veliūro sėdynių klevų sirupą.

Tinkliniai marškiniai išvertė akis. Jis pažiūrėjo į vidų, įkišo ranką ir suriko. Riksmas buvo toks garsus, kad prižiūrėtojas beveik atsiplėšė nuo televizoriaus.

Mironas žvilgtelėjo į Viną.

— Klevų sirupas?

— „Rąstų trobelė".

— Man labiau patinka „Teta Džemaima", — tarė Mironas.

— Kiekvienam savo.

— Ką nors radai viduje?

— Nedaug ką, — atsiliepė Vinas. — Daiktadėžėje buvo keletas stovėjimo kvitų šaknelių. — Jis padavė jas Mironui. Šis skubiai peržiūrėjo.

— Taigi, — pradėjo Mironas, — kam judu dirbate?

Tinkliniai marškiniai pajudėjo jų link.

— Mano automobilis! — šaukė jis įraudusiu veidu. — Tu... mano automobilis! Mano automobilis!

Vinas atsiduso.

— Gal galėtume pereiti prie kitos temos? Labai nuobodu.

— Tu močkrušy! Tu... — Tinkliniai marškiniai vėl sugniaužė kumščius. Jis prisiartino ir nusišypsojo Vinui. Šypsena buvo bjauri. — Aš subjaurosiu tavo sumautą snukį, gražuoliuk.

Vinas pažiūrėjo į Mironą.

— Gražuoliuk?

Mironas patraukė pečiais.

Džimis atsistojo šalia Tinklinių marškinių. Mironas pastebėjo, kad nė vienas jų nebuvo ginkluotas. Gal ir turėjo kur nors užsikišę peilį, bet tai jo nejaudino.

Tinkliniai marškiniai sustojo per žingsnį nuo Vino. Nieko stebėtina — blogiukai visada rinkdavosi Viną. Jis buvo mažesnis už Mironą šešiais coliais ir trisdešimt penkiais svarais lengvesnis. Geriausiu atveju, Vinas atrodė kaip ištižęs turtuolių sūnelis, kuris sugeba kilstelėti pirštą tik tada, kai reikia pakviesti liokajų — ko dar įžvalgus chuliganas galėtų norėti iš bokso kriaušės.

Tinkliniai marškiniai žengė dar žingsnį ir kilstelėjo kumštį. Tas, kas pasamdė tuos vyrukus, blogai juos informavo.

Smūgis nuzvimbė į Vino nosį. Šis išvengė jo. Kartais Mironui atrodydavo, kad Vinas juda kaip katė. Bet tai netikslus apibūdinimas. Greičiau kaip vaiduoklis. Vieną sekundės dalį jis čia, kitą — per dvi pėdas į kairę. Tinkliniai marškiniai pamėgino dar kartą. Šį kartą Vinas atrėmė smūgį. Viena ranka jis sugriebė Tinklinių marškinių kumštį ir staigiai kirto jam į sprandą. Tinkliniai marškiniai susvyravo. Tada į priekį žengė Džimis.

— Net negalvok, — pasakė Mironas.

Džimis puolė bėgti.

Mironas Bolitaras. Baugintojas.

Tinkliniai marškiniai atgavo pusiausvyrą. Jis puolė Viną palenkęs galvą, bandydamas partrenkti. Didžiulė klaida. Vinui nepatikdavo, kai priešininkas mėgindavo pasinaudoti dydžio persvara. Vinas supažindino Mironą su Tailando boksu per pirmuosius metus koledže, bet jis pats šio meno mokėsi nuo penkerių metų. Jis netgi trejus metus praleido Tolimuosiuose Rytuose mokydamasis pas geriausius pasaulio meistrus.

— Aaaaach! — sušuko Tinkliniai marškiniai.

Vinas vėl žengė į šoną, tarsi grakštus matadoras prieš nerangų bulių. Tada atgalia koja spyrė į saulės rezginį, o delnu trenkė į nosį. Pasigirdo trakštelėjimas, ir iš nosies kliūstelėjo kraujas. Tinkliniai marškiniai suriko ir pargriuvo. Daugiau atsistoti jis nebandė.

Vinas pasilenkė.

— Kam dirbi?

Tinkliniai marškiniai pažiūrėjo į kraują rankoje.

— Tu sulaužei man nosį! — Jo balsas buvo kimus.

— Blogas atsakymas, — tarė Vinas. — Pakartosiu klausimą. Kam tu dirbi?

— Aš nieko nesakysiu!

Vinas ištiesė ranką ir dviem pirštais suspaudė sulaužytą nosį. Tinklinių marškinių akys vos neiššoko iš orbitų.

— Baik, — pasakė Mironas.

Vinas pažiūrėjo į jį.

— Jei negali žiūrėti, eik. — Jis nusisuko į Tinklinius marškinius. — Paskutinis šansas. Paskui pradėsiu sukioti. Kas tave pasamdė?

Tinkliniai marškiniai tylėjo. Vinas skubiai spustelėjo nosį. Smulkūs kaulai sutratėjo kaip lietus į stoglangį. Tinkliniai marš-

kiniai ėmė spurdėti iš skausmo. Vinas laisvąja ranka uždengė jam burną.

— Pakaks, — tarė Mironas.

— Jis dar nieko nepasakė.

— Mes geriečiai, pameni?

Vinas susiraukė.

— Kalbi kaip koks civilinės teisės advokatas.

— Jam nereikia nieko sakyti.

— Ką?

— Jis nieko vertas padugnė. Už grašį parduotų savo motiną.

— Ką nori pasakyti?

— Noriu pasakyti, kad jis labiau bijo prasižioti nei skausmo.

Vinas nusišypsojo.

— Aš galiu jį pakeisti.

Mironas pamojavo automobilio stovėjimo kvito šaknele.

— Ši aikštelė yra 54-osios ir Medisono gatvės sankryžoje. Po „TruPro" pastatu. Mūsų bičiulis dirba broliams Eikams. Tik jie taip sugeba įbauginti žmones. — Tinklinių marškinių veidas buvo baltas kaip paklodė.

— Arba Aronui, — tarė Vinas.

Aronas.

— O ką jis? — paklausė Mironas.

— Gali būti, kad Eikai naudojasi Aronu. Jis sugebėtų šitaip įbauginti vyruką.

Aronas.

— Jis nebedirba Frenkui Eikui, — pasakė Mironas. — Bent jau aš taip girdėjau.

Vinas pažiūrėjo į Tinklinius marškinius.

— Ar vardas Aronas tau ką nors reiškia?

— Ne, — riktelėjo jis. Per skubiai.

Mironas pasilenkė prie tinklinių marškinių.

— Kalbėk, nes pasakysiu Frenkui Eikui, kad viską mums papasakojai.

— Aš nieko nesakiau apie jokį Frenką Eiką!

— Trigubas neiginys, — tarė Vinas. — Labai įspūdinga.

Buvo du broliai Eikai. Hermanas ir Frenkas. Vyresnysis, Hermanas, buvo bosas, sociopatas, atsakingas už nesuskaičiuojamas žmogžudystes ir nelaimes. Šalia savo pakvaišėlio brolio Frenko Hermanas Eikas buvo tik Merė Popins. Nelaimei, „TruPro" vadovavo Frenkas.

— Aš nieko nesakiau, — pakartojo Tinkliniai marškiniai. Jis glostėsi nosį lyg primuštas šuo. — Nė vieno prakeikto žodžio.

— Bet iš kur Frenkui žinoti? — pasiteiravo Mironas. — Supranti, aš papasakosiu Frenkui, kad giedojai kaip lakštingala. Ir žinai ką? Jis patikės manimi. Iš kur tada žinočiau, kad tave pasamdė Frenkas?

Tinklinių marškinių veidas iš blyškaus tapo žalias kaip jūros žolės.

— Bet jei bendradarbiausi, — tęsė Mironas, — mes visi apsimesime, kad to niekada nebuvo. Kad aš nepastebėjau jūsų uodegos. Tu būsi saugus. Frenkas niekada nesužinos, kad tu susimovei.

Tinkliniai marškiniai ilgai negalvojo.

— Ko jūs norite?

— Tave pasamdė vienas iš Eikų žmonių?

— Taip.

— Aronas?

— Ne. Kažkoks kitas.

— Ką tau buvo liepta daryti?

— Sekti tave. Pranešinėti, kur važinėji.

— Kodėl?

— Nežinau.

— Kada tave pasamdė?

— Vakar po pietų.

— Kelintą?

— Neprisimenu. Antrą, gal trečią valandą. Man buvo pasakyta, kad esi teniso varžybose, ir liepta tučtuojau ten važiuoti.

Tai turėjo būti beveik iškart po Valeri nužudymo.

— Tai viskas, ką žinau. Prisiekiu. Viskas.

— Nesąmonė, — pasakė Vinas. Bet Mironas nutildė jį. Tinkliniai marškiniai nebežinojo nieko svarbaus.

— Paleisk jį, — paliepė Mironas.

13 skyrius

Mironas pabudo anksti. Indaujoje susirado dribsnių. Kažkokie maistingi grūdai. Labai apetitiškas pavadinimas. Jis perskaitė ant dėžės nugarėlės apie ląstelienos svarbą. Fu.

Mironas ilgėjosi vaikystės dribsnių: „Cap'n Crunch", „Froot Loops", „Quisp". Kas galėtų pamiršti „Quisp", šaunųjį ateivį, kuris televizijos reklamose kovojo su kažkokiu nevykėliu kalnakasiu „Quake?" „Quisp" su „Quake". Ateivis su ponu juodadarbiu. Įdomi versija. Kas atsitiko tiems dviem varžovams? Negi šaunusis „Quisp" pasuko tuo pačiu keliu kaip ir „The Motels?"

Mironas atsiduso. Jis dar per jaunas tokiems nostalgijos priepuoliams.

Esperansa sugebėjo gauti Kerčio Jelerio motinos adresą. Dina Jeler gyveno viena neseniai įsigytame name Čeri Hile, Naujajame Džersyje, Filadelfijos priemiestyje. Mironas patraukė prie automobilio. Jei išvažiuos dabar, suspės nuvažiuoti į Čeri Hilą, susitikti su Dina Jeler ir grįžti atgal į Niujorką iki Dveino varžybų.

Bet ar Dina Jeler bus namuose? Geriau įsitikinti.

Mironas paėmė automobilio telefono ragelį ir surinko numerį. Atsiliepė moteriškas balsas — tikriausiai Dina Jeler.

— Alio?

— Ar Orsonas namie? — paklausė Mironas.

Atkreipkite dėmesį: naudojama protinga dedukcinė technika. Tie, kurie trokšta profesionalaus patarimo, sukluskite.

— Kas? — paklausė moteris.

— Orsonas.

— Jūs ne ten paskambinote.

— Atleiskite. — Mironas padėjo ragelį.

Dedukcija: Dina Jeler namuose.

Jis sustojo prie kuklaus, tačiau modernaus namo tipiškoje priemiesčio gatvelėje. Visi pastatai buvo daugmaž vienodi. Gal tik spalvos skyrėsi. Arba virtuvė dešinėje, o ne kairėje. Bet genetiškai jie visi buvo klonai. Gražu. Gatvėje keletas vaikų. Keletas įvairiaspalvių dviračių. Pora voveraičių. Toli gražu ne vakarų Filadelfija. Tai kėlė jam nuostabą.

Mironas nuėjo palei žemą plytų sienelę ir pasibeldė į duris. Jas atidarė labai daili juodaodė moteris su jau paruošta malonia šypsena. Jos plaukai buvo surišti į tamprų kuodą, išryškinantį aukštus skruostikaulius. Aplink akis ir burną — amžiaus raukšlelės, bet nieko baisaus. Ji buvo gražiai apsirengusi, netgi konservatyviai. Ana Klain II.* Bendras įspūdis — stilinga.

Jos šypsena išblėso pamačius jį.

— Kuo galiu padėti?

— Ponia Jeler?

Ji lėtai linktelėjo, tarsi nebūtų tuo tikra.

— Aš esu Mironas Bolitaras. Norėčiau užduoti jums keletą klausimų.

* Anne Klein — žymi amerikiečių rūbų dizainerė.

Šypsenos neliko nė šešėlio.

— Apie ką? — Dabar jos tarsena buvo kitokia. Ne tokia mandagi, kokia būdinga priemiesčių gyventojams. Daugiau miestietiškai įtari.

— Jūsų sūnų.

— Aš neturiu sūnaus.

— Apie Kertį, — pasakė Mironas.

Ji prisimerkė.

— Jūs policininkas?

— Ne.

— Aš neturiu laiko. Buvau beišeinanti.

— Tai ilgai neužtruks.

Ji susidėjo rankas ant klubų.

— Kas man iš to?

— Atsiprašau?

— Kertis negyvas.

— Suprantu.

— Tai ką čia tos kalbos bepadės? Jis vis tiek neprisikels, ar ne?

— Prašau, ponia Jeler, aš tik minutėlę.

Ji sekundėlę pagalvojo, apsidairė, tada pavargusiai truktelėjo pečiais. Žvilgtelėjo į laikrodį. „Piaget", pastebėjo Mironas. Gali būti, kad padirbinys, nors jis tuo abejojo.

Vidus buvo gana asketiškas. Daug baltos spalvos. Daug pušų medienos. Toršerai. Viskas lyg būtų iš „IKEA". Jokių fotografijų, nei ant lentynų, nei ant staliuko. Išvis jokių asmeninių smulkmenų. Dina Jeler liko stovėti. Ji ir Mirono nepakvietė atsisėsti.

Mironas nutaisė kuo šilčiausią, nuoširdžiausią šypseną. Viena dalis Hario Smito, dvi dalys — Džono Tešo.

Moteris sukryžiavo rankas ant krūtinės.

— Ko čia vaipotės, velniai rautų?

Taip, dar viena minutė, ir ji atsidurs ant jo kelių.

— Noriu paklausti apie tą vakarą, kai mirė Kertis, — tarė Mironas.

— Kodėl? Ką tai turi bendra su jumis?

— Aš tiriu.

— Ką tiriate?

— Kas iš tiesų atsitiko tą naktį, kai mirė jūsų sūnus.

— Jūs privatus detektyvas?

— Ne. Ne visai taip.

Tyla.

— Turite dvi minutes, — pasakė ji. — Tai viskas.

— Pasak policijos, jūsų sūnus išsitraukė ginklą ir nusitaikė į policijos pareigūną.

— Jie taip sako.

— O kaip buvo iš tiesų?

Ji gūžtelėjo pečiais.

— Matyt, taip ir buvo.

— Ar Kertis turėjo ginklą?

Vėl gūžtelėjimas.

— Tikriausiai.

— Ar matėte jį tą vakarą?

— Nežinau.

— Ar buvote mačiusi jį iki to vakaro?

— Gal. Nežinau.

Varge, tai bent pagalba.

— Kam jūsų sūnui ir Erolui būtų reikėję brautis į „Old Ouks" klubą?

Ji kreivai šyptelėjo.

— Jūs rimtai?

— Taip.

— O kaip jūs manote? Kad apvogtų.

— Ar Kertis dažnai tai darydavo?

— Ką darydavo?

— Plėšikaudavo?

Vėl gūžtelėjimas.

— Plėšikaudavo, vogdavo — kaip pavadinsi. — Ji kalbėjo sausai. Be gėdos, sutrikimo, nuostabos, pasipiktinimo.

— Kertis nė karto nebuvo pakliuvęs į policiją, — pasakė Mironas.

Ir vėl gūžtelėjimas. Jos pečiai tuoj pavargs.

— Matyt, užauginau gudrų berniūkštį, — atsakė ji. — Bent jau iki tos nakties. — Ji dar kartą išraiškingai pažiūrėjo į laikrodį. — Turiu eiti.

— Ponia Jeler, ar turite žinių apie sūnėną, Erolą Sveidą?

— Ne.

— Gal žinote, kur jis dingo, kai buvo nušautas jūsų sūnus?

— Ne.

— Kaip manote, kas atsitiko Eroliui?

— Jis negyvas. — Vėl sausai. — Nežinau, ko jūs norite, bet tas reikalas baigtas. Seniai baigtas. Niekam tai daugiau neberūpi.

— O jums, ponia Jeler? Jums nerūpi?

— Viskas baigta. Byla baigta.

— Jūs ten buvote, kai policija šovė į jūsų sūnų?

— Ne. Atėjau iškart po to. — Jos balsas prigeso.

— Ir pamatėte sūnų ant žemės?

Ji linktelėjo.

Mironas ištiesė jai verslo kortelę.

— Jei prisiminsite dar ką nors...

Ji nepaėmė kortelės.

— Neprisiminsiu.

— Bet jei prisimintumėt...

— Kertis miręs. Kad ir ką darytumėt, niekas to nepakeis. Geriausia viską pamiršti.

— Ar tai taip lengva?

— Praėjo šešeri metai. Niekas nesiilgi Kerčio.

— O jūs, ponia Jeler? Ar jūs ilgitės sūnaus?

Ji prasižiojo, užsičiaupė ir vėl prasižiojo.

— Kertis nebuvo geras vaikas. Jis kėlė daug problemų.

— Bet tai nereiškia, kad jis turėjo būti nužudytas, — pasakė Mironas.

Moteris įsmeigė į jį akis.

— Nesvarbu. Miręs yra miręs. To nepakeisi.

Mironas neatsiliepė.

— Ar galite tai pakeisti, pone Bolitarai? — įžūliai paklausė ji.

— Ne.

Dina Jeler linktelėjo, nusisuko ir pasigriebė rankinę.

— Turiu eiti, — pasakė. — Bus geriau, jei jūs irgi išeisite.

14 skyrius

Henris Hobmanas buvo vienintelis žaidėjų bokse.

— Sveikas, Henri, — tarė Mironas.

Niekas dar nežaidė, tačiau Henris jau sėdėjo. Neatplėšdamas akių nuo aikštės, jis sumurmėjo.

— Girdėjau, vakar vakare buvai susitikęs su Pavelu Menansiu.

— Ir?

— Tu nepatenkintas Dveino treniruotėmis?

— Patenkintas.

Henris vos vos linktelėjo. Pokalbis baigtas.

Į aikštę išėjo Dveinas ir jo priešininkas, Prancūzijos atvirųjų finalininkas Žakas Potilinis. Dveinas atrodė ramus. Jokių įtampos ženklų. Jis plačiai nusišypsojo Mironui ir Henriui, linktelėjo. Oras buvo tobulas tenisui. Saulė nešvietė, bet stadiono aikštėje pūtė švelnus vėjelis, sklaidantis drėgmę.

Mironas apsidairė. Gretimame bokse sėdėjo gana krūtinga blondinė. Ji buvo įsispraudusi į baltą aptemptą bliuzelę. Jei nori atkreipti į save dėmesį, pademonstruok iškirptę. Dauguma vyrų vėpsojo išvertę akis. Tik ne Mironas, žinoma. Blondinė staiga atsisuko ir sugavo Mirono žvilgsnį. Droviai šyptelėjo ir trumpai pamojavo jam. Mironas atsakė tuo pačiu. Jis neketino nieko imtis, bet jergutėliau!

Šalia jo išdygo Vinas.

— Žinai, ji šypsojosi man.

— Pasvajok.

— Nė viena moteris man neatsispiria, — pasakė Vinas. — Jos mato mane, jos nori manęs. Tai prakeiksmas, su kuriuo gyvenu visą gyvenimą.

— Prašyčiau, — tarė Mironas. — Aš ką tik valgiau.

— Pavydas. Tai taip žema.

— Tai pirmyn, eržile.

Vinas nužvelgė ją.

— Ne mano skonio.

— Pritrenkiančios blondinės ne tavo skonis?

— Jos krūtinė per didelė. Šiuo klausimu turiu naują teoriją.

— Kokią teoriją?

— Kuo didesnės krūtys, tuo prastesnė lovoje.

— Atsiprašau?

— Pats pagalvok, — tarė Vinas. — Puikiai apdovanotos moterys — kalbu apie tas, su didžiuliais biustais — turi įprotį gulėti ant nugaros ir pasikliauti, taip sakant, savo privalumais. Jų pastangos ne visada tokios, kokios turėtų būti. Kaip manai?

Mironas papurtė galvą.

— Norėčiau daug ką pasakyti, — atsiliepė jis, — bet, manau, liksiu prie savo pradinės minties.

— Kokios?

— Tu kiaulė.

Vinas nusišypsojo, atsilošė.

— Kaip sekėsi su ponia Jeler?

— Ji irgi kažką slepia.

— Ką gi, ką gi. Intriga darosi sudėtingesnė.

Mironas linktelėjo.

— Kiek žinau, — tarė Vinas, — yra tik vienas dalykas, galintis nutildyti sūnaus gedinčią motiną.

— Ir tai yra?

— Grynieji. Daug grynųjų.

Ponas širdingumas. Tačiau ta pati mintis buvo šmėstelėjusi ir Mironui.

— Dabar Dina Jeler gyvena Čeri Hile. Name.

Vinas iškart pasigavo tai.

— Vieniša našlė iš vakarų Filadelfijos lūšnynų persikrausto į priemiestį? Malonėk pasakyti, kaip ji gali tai sau leisti?

— Ar išties manai, kad ją papirko?

— Ar yra kitas paaiškinimas? Sprendžiant iš to, ką žinome, toji moteris neturi jokių lėšų. Ji praleido savo gyvenimą skurdžioje aplinkoje. Dabar staiga tapo pasiturinčia ponia.

— Galbūt tai kas kita.

— Pavyzdžiui?

— Koks nors vyrukas.

Vinas paniekinamai prunkštelėjo.

— Keturiasdešimt dvejų moteris iš varguomenės kvartalo nesusiranda turtingų tėtušių. Taip paprasčiausiai nebūna.

Mironas nieko neatsakė.

— Dabar, — tęsė Vinas, — įvesk į šią lygtį Kenetą ir Heleną Van Slaikus, kito mirusio vaiko liūdinčius tėvus.

— O ką jie?

— Aš pasidomėjau. Jie irgi neturi jokių tvirtų pajamų. Keneto

šeima jau buvo nuskurdusi, kai jie tuokėsi. O Helenos turėtus pinigus Kenetas investavo į savo verslo įmones ir prarado.

— Nori pasakyti, jie bankrutavę?

— Visiškai, — atsiliepė Vinas. — Tai malonėk pasakyti, brangusis drauge, kaip jie sugeba išlaikyti Brentmenų dvarą?

Mironas papurtė galvą.

— Turi būti kitas paaiškinimas.

— Kodėl?

— Vieną motiną, papirktą jos vaiko žudiko, dar *galėčiau* suprasti. Bet dvi?

— Tu žiūri į žmogaus prigimtį pro rožinius akinius, — tarė Vinas.

— O tu pro gana blankius.

— Todėl aš dažniausiai būnu teisus, — atsiliepė Vinas.

Mironas paniuro.

— Koks „TruPro" vaidmuo šiame reikale?

— O ką?

— Tinkliniai marškiniai buvo pasamdyti sekti mane iškart po nužudymo. Kodėl?

— Broliai Eikai jau gana gerai tave pažįsta. Galbūt bijojo, kad imsi knistis.

— Ir ką? Kas jiems darbo?

Vinas sekundėlę pagalvojo.

— Argi „TruPro" neatstovavo Valeri?

— Tai buvo prieš šešerius metus, — tarė Mironas. — Dar prieš broliams Eikams perimant agentūrą.

— Chmm. Gal tu lupi ne tą medį?

— Ką nori pasakyti?

— Gal nėra jokio ryšio? „TruPro" nori pasirašyti kontraktą su Edžiu Kreinu, tiesa?

Mironas linktelėjo.

— O Edžio globėjas — tasai Pavelas — glaudžiai bendradarbiauja su „TruPro". Gal jie jaučia, kad lendi į jų kiemą.

— Kas nepatiktų broliams Eikams, — pridūrė Mironas.

— Kaip tik tai.

Gali būti. Mironas kurį laiką jaukinosi mintį, bet kažkas nedavė jam ramybės.

— A, dar kai kas, — tarė Vinas.

— Kas?

— Aronas mieste.

Mironas pajuto staigų šaltuką.

— Ko?

— Nežinau.

— Gal tai tik sutapimas, — tarė Mironas.

— Gal.

Stojo tyla.

Vinas atsilošė ir sunėrė pirštus. Varžybos prasidėjo. Dveinas žaidė nuostabiai. Pirmasis setas baigėsi šeši–du jo naudai. Antrajame jis šiek tiek suklupo, bet laimėjo septyni–penki. Žakas Potilinis prarado bet kokią viltį. Dveinas pribaigė jį paskutiniame sete šeši–vienas.

Dar viena įspūdinga pergalė.

Kai žaidėjai išėjo iš aikštės, Henris Hobmanas atsistojo. Jo veidas išliko niūrus. Minutėlę jis kramtė vidinę žando pusę, paskui išspaudė:

— Geriau. Bet ne puikiai.

— Liaukis postringavęs, Henri. Tiesiog neįmanoma klausytis.

Nedas Tanvelas atskubėjo laiptais žemyn pas Mironą. Jo rankos plevėsavo ore kaip vaiko, žaidžiančio vėjo malūną sniege. Paskui jį atsekė keletas kitų „Nike" direktorių. Nedo akyse žibėjo ašaros.

— Aš žinojau! — džiaugsmingai šūktelėjo Nedas. Jis pasisveikino su Mironu, tada atsisuko į Viną ir energingai papurtė jo ranką. Vinas ištraukė ranką ir nusišluostė į kelnes. — Žinojau!

Mironas tik linktelėjo.

— Greitai! Labai greitai! — šūkavo Nedas. — Metų kampanija prasideda! Visi sužinos Dveino Ričvudo vardą! Jis buvo fantastiškas, absoliučiai fantastiškas! Negaliu tuo patikėti. Prisiekiu, dar niekada gyvenime nebuvau toks susijaudinęs!

— Tikiuosi, nenuleisi dar kartą, Nedai?

— O, Mironai! — Jis žaismingai kumštelėjo Vinui. — Jis tikras juokdarys, a?

— Apsigimęs komikas, — pritarė Vinas.

Nedas paplekšnojo Vinui per petį. Vinas susiraukė, bet susilaikė nesulaužęs įžūlios rankos. Stulbinamas susitvardymas.

— Žinot, vyručiai, — tarė Nedas, — mielai stovėčiau čia ir plepėčiau visą dieną. Bet turiu bėgti.

Vinui pavyko nuslėpti nusivylimą.

— Iki. Mironai, mes pasikalbėsime, gerai?

Mironas linktelėjo.

— Viso, vyručiai. — Nedas nušuoliavo — išties nušuoliavo — laiptais.

Vinas stebėjo jį su vis didėjančiu siaubu.

— Kas, — paklausė jis, — čia buvo?

— Blogas sapnas. Pasimatysime biure.

— Kur eini?— paklausė Vinas.

— Pasikalbėti su Dveinu. Turiu paklausti jo apie Valeri skambutį.

— Palauk, kol baigsis turnyras.

Mironas papurtė galvą.

— Negaliu.

15 skyrius

Mironas laukė, kada baigsis spaudos konferencija. Ji užtruko. Dveinas buvo aikštės karalius. Žiniasklaida turėjo naują numylėtinį. Dveinas Ričvudas. Pasipūtęs, bet ne pretenzingas. Savim pasitikintis, bet maloningas. Gražus. Amerikietis.

Kai minia reporterių pagaliau pritrūko klausimų, Mironas nuėjo į Dveino persirengimo kambarį. Jis atsisėdo į kėdę šalia Dveino spintos. Dveinas nusiėmė akinius ir pasidėjo juos ant viršutinės lentynos.

— Neblogos varžybos, a? — tarė jis.

Mironas linktelėjo.

— Ši pergalė turėtų pradžiuginti „Nike".

— Iki orgazmo, — pritarė Mironas.

— Jie ketina paleisti reklamą per kitas varžybas, ar ne?

— Aha.

Dveinas papurtė galvą.

— JAV atvirųjų ketvirtfinalis, — neslėpdamas džiaugsmo pasakė jis. — Negaliu patikėti, Mironai. Mes jau pakeliui.

— Dveinai?

— A?

— Žinau, kad Valeri tau skambino, — pasakė Mironas.

Dveinas sustingo.

— Ką?

— Ji dukart skambino į tavo butą. Iš taksofono, netoli savo viešbučio.

— Nesuprantu, apie ką kalbi.

Dveinas skubiai pasigriebė akinius ir nevikriai užsidėjo.

— Aš noriu tau padėti, Dveinai.

— Nėra kuo padėti.

— Dveinai...

— Palik mane ramybėje, velniai rautų.

— Negaliu.

— Klausyk, Mironai, dabar man negalima blaškytis. Tiesiog pamiršk viską.

— Ji negyva, Dveinai. Taip lengvai nepamirši.

Vaikinas nusitraukė marškinėlius ir ėmė šluostytis krūtinę.

— Ją nužudė kažkoks persekiotojas, — tarė jis. — Mačiau per žinias. Aš čia niekuo dėtas.

— Kodėl ji tau skambino, Dveinai?

Jis neramiai gniaužė kumščius.

— Tu dirbi man, taip?

— Taip.

— Tada pamiršk viską, antraip būsi atleistas.

Mironas pažiūrėjo į jį.

— Ne.

Dveinas susmuko į kėdę ir susiėmė už galvos.

— Prakeikimas, atleisk man, Mironai. Nenorėjau to pasakyti. Tai tik įtampa. Šis turnyras, Dimontės kaltinimai ir visa kita. Tiesiog pamiršk, kad iš viso kažką sakiau, gerai? Tiesiog pamiršk visą šį pokalbį.

— Ne.

— Ką?

— Kodėl ji tau skambino, Dveinai?

— Žmogau, ar tu nesiklausai?

— Nelabai.

— Nesikišk.

— Ne.

— Tai neturi nieko bendra su nužudymu.

— Vadinasi, pripažįsti, kad ji tau skambino?

Dveinas atsistojo, atsuko Mironui nugarą ir atsirėmė į spintą.

— Dveinai?

Jis prakalbo. Tyliai.

— Taip, ji skambino man. Ir ką?

— Kodėl?

— Tarkim, mes buvome pažįstami. Intymiai, jei supranti, kurlink suku.

— Tu ir Valeri?.. — Mironas bejėgiškai kilstelėjo rankas.

Dveinas lėtai linktelėjo.

— Nieko rimta. Susitikome vos keletą kartų.

— Kada tai prasidėjo?

— Prieš porą mėnesių.

— Kur jūs susitikote?

Dveinas sutrikęs žvilgtelėjo į Mironą.

— Turnyre.

— Kuriame?

— Nepamenu. Man rodos, Niu Heiveno. Bet viskas greitai baigėsi.

— Kodėl melavai policijai?

— O kaip tu manai? — atšovė jis. — Vanda stovėjo šalia. Aš ją myliu, žmogau. Aš padariau klaidą. Nenorėjau jos įskaudinti. Ar tai blogai?

— Kodėl nenorėjai sakyti man?

— Ką?

— Dabar, kai klausiau. Kodėl nenorėjai pasakyti man tiesos?

— Dėl tos pačios priežasties.

— Bet Vandos čia nėra.

— Man gėda, supranti?

— Gėda?

— Aš nesididžiuoju tuo, ką padariau.

Mironas stebėjo jį. Su tais akiniais Dveino veidas atrodė glotnus ir robotiškas. Bet kažkas buvo ne taip. Gražūs jausmai,

tačiau dvidešimt vienerių profesionalūs sportininkai, nesvarbu, kokie ištikimi būtų savo partneriams, nesigėdytų papasakoti savo agentams apie neprotingus poelgius. Priežastis galbūt pagirtina, tačiau neįtikinama.

— Jei viskas buvo baigta, kodėl Valeri skambino tau?

— Nežinau. Ji norėjo susitikti dar kartą. Pašėlti paskutinį kartą.

— Tu sutikai su ja susitikti?

— Ne. Pasakiau, kad viskas baigta.

— Ką dar pasakei?

— Nieko.

— Ką dar ji pasakė?

— Nieko.

— Tikrai? Gal dar ką nors prisimeni?

— Nieko.

— Ar ji atrodė susinervinusi?

— Nepasakyčiau.

Durys atsidarė. Į vidų ėmė plūsti žaidėjai, dauguma šaltai sveikino Dveiną. Kylančios žvaigždės nepopuliarios persirengimų kambaryje. Jei į ypač išskirtinį teniso klubą, vadinamą „Dešimt geriausiųjų", įstodavo naujas narys, reikėdavo išmesti vieną senųjų. Tokia buvo tvarka. Čia visi buvo pasirengę perpjauti vieni kitiems gerkles. Čia visi buvo varžovai. Visi varžėsi dėl tų pačių dolerių ir šlovės. Visi čia buvo priešai.

Staiga Dveinas pasirodė labai vienišas.

— Nori valgyti? — paklausė Mironas.

— Mirštu iš bado, — atsakė Dveinas.

— Nori ką nors ypatinga?

— Picos, — atsakė Dveinas. — Su papildoma sūrio ir peperoni porcija.

— Apsirenk. Susitiksime prie išėjimo.

16 skyrius

— Mironas Bolitaras?

Automobilio telefonas. Jis buvo ką tik išleidęs Dveiną prie jo namų.

— Taip.

— Čia Džerardas Kurteris iš Niujorko policijos. Džeiko sūnus.

— A, taip. Kaip sekasi, Džerardai?

— Negaliu skųstis. Abejoju, ar prisimeni, bet kartą esame žaidę priešininkų komandose.

— Mičigane, — atsiliepė Mironas. — Prisimenu. Tebeturiu mėlynių.

Džerardas nusijuokė. Tokiu pačiu juoku kaip ir jo senis.

— Džiaugiuosi, kad palikau neišdildomą įspūdį.

— Tai toli gražu nenusako to, koks buvai.

Džerardas vėl sukudakavo.

— Tėtis sako, kad tau reikia informacijos apie Simpson žmogžudystę.

— Būčiau dėkingas.

— Tikriausiai girdėjai, kad jie turi pagrindinį įtariamąjį. Tokį Rodžerį Kvinsį.

— Persekiotojas.

— Taip.

— Ar yra kokių tvirtų įrodymų, siejančių jį su nužudymu? — paklausė Mironas. — Be tų, kad jis persekiojo ją?

— Visų pirma jis dingo. Kai jie nuvažiavo į Kvinsio butą, šis buvo dingęs. Niekas nežino, kur jis.

— Gal vyrukas tiesiog išsigando, — pasakė Mironas.

— Turi tam gerą priežastį.

— Kodėl taip sakai?

— Rodžeris Kvinsis žmogžudystės dieną buvo teniso centre.

— Turite liudininkų?

— Keletą.

Tai privertė Mironą suklusti.

— Kas dar?

— Ji buvo nušauta iš trisdešimt aštunto kalibro ginklo. Iš nedidelio atstumo. Ginklą radome šiukšlių konteineryje už dešimties metrų nuo šaudymo vietos. „Smith & Wesson“. Jis buvo drobiniame „Feron's“ krepšelyje. Krepšelyje buvo kulkos skylė.

„Feron's“. Dar vienas turnyro rėmėjas. Jiems buvo leista prekiauti „oficialiomis turnyro prekėmis“. „Feron's“ turėjo mažiausiai pustuzinį tribūnų, talpinančių tūkstančius žiūrovų. Niekada neatseksi.

— Vadinasi, žudikas priėjo prie jos, — tarė Mironas, — iššovė per krepšelį, pakeliui išmetė ginklą į šiukšlių konteinerį ir išėjo.

— Mes taip manome, — tarė Džerardas.

— Šaltakraujis tipas.

— Labai.

— Ant ginklo pirštų atspaudų yra? — paklausė Mironas.

— Ne.

— Šaudymo liudininkų?

— Keletas šimtų. Deja, visi prisimena tik šūvio garsą ir griūvančią Valeri.

Mironas papurtė galvą.

— Žudikas velniškai rizikavo. Šaudamas į ją viešoje vietoje.

— Taip. Vadovybei teks gerokai pasukti galvas.

— Dar ką nors turi?

— Tik vieną klausimą, — atsiliepė Džerardas.

— Rėžk.

— Kur bus mūsų vietos kitą sekmadienį?

17 skyrius

Esperansa buvo tvarkingai padėjusi ant Mirono stalo dvi šešerių metų senumo laikraščių iškarpų krūveles. Dešinioji — aukštesnioji — krūvelė buvo straipsniai apie Aleksandro Kroso nužudymą. Mažesnioji — apie Valeri Simpson gydymą.

Mironas, nė nepažvelgęs į trečiąją krūvelę — jam skirtus pranešimus — ėmė sklaidyti iškarpas apie Valeri Simpson. Istorija jau buvo jam pažįstama. Valeri šeima tvirtino, kad ji „nusprendusi pailsėti", tačiau gerai informuoti šaltiniai nutekino tiesą spaudai: iš tiesų jaunoji teniso žvaigždė gydoma gerai žinomoje Dilvorto psichiatrijos klinikoje. Šeima kurį laiką tai neigė — kol laikraščiuose pasirodė Valeri, vaikštinėjančios po Dilvorto teritoriją, nuotrauka. Pavėluotame šeimos pareiškime buvo teigiama, kad Valeri „ilsisi nuo išsekimo, kurį sukėlė išoriniai faktoriai", kad ir ką tai reikštų.

Žiniasklaidos susidomėjimas nebuvo labai didelis. Valeri jau buvo žinoma teniso pasaulyje, todėl spauda domėjosi, bet nesikraustė iš proto. Visgi gandai iškilo į paviršių, ypač kai kuriuose žurnaluose. Viename buvo rašoma, kad sportininkės nervinis lūžis buvo seksualinio smurto pasekmė. Kitas teigė, kad ji buvo užpulta persekiotojo. Trečias pasakojo, kad Valeri kažką šaltakraujiškai nužudė, nors straipsnio autorius nesivargino pateikti skaitytojui tokių blankių detalių, kaip aukos vardas, kaip jis ar ji buvo nužudyta, kodėl policija neareštavo Valeri ir panašiai.

Tačiau pats įdomiausias gandas, kuris iškart patraukė Mirono dėmesį, pasirodė dviejuose atskiruose leidiniuose. Pasak kelių „neįvardytų šaltinių", Valeri Simpson pasislėpė nuo visuomenės, kad nuslėptų nėštumą.

Tai gali šį tą reikšti, bet gali ir nieko nereikšti. Gandai apie nėštumą pasklinda visada, kai iš visuomenės akių dingsta jauna moteris. Visgi...

Mironas prisitraukė krūvelę straipsnių apie Aleksandro Kroso nužudymą. Esperansa pasirinko tik Filadelfijos leidinius, tačiau straipsnių būta užtektinai. Beveik visi straipsniai rėmėsi policijos versija. Aleksandras Krosas dalyvavo vakarėlyje savo snobiškame teniso klube. Jis susidūrė su dviem plėšikais, Erolu Sveidu ir Kerčiu Jeleriu. Jis ėmė juos vytis, susigrūmė su jais pagrindinėje aikštėje ir buvo nudurtas Erolo Sveido. Ašmenys pervėrė Aleksandro širdį. Jis mirė iškart.

Senatorius Krosas ir jo šeima nepateikė jokių komentarų. Pasak senatoriaus atstovo spaudai, šeima „pageidauja ramybės" ir „pasitiki teisinėmis institucijomis ir teisine sistema", kad ir ką tai reikštų.

Spauda išsamiai nušvietė Erolo Sveido paieškas. Policija buvo įsitikinusi, kad nusikaltėlis bus sugautas per keletą valandų. Tačiau valandos virto dienomis. Vedamieji straipsniai aštriai kritikavo policiją už nesugebėjimą sučiupti devyniolikametį narkomaną, tačiau Kroso šeima tylėjo. Įvykis išprovokavo įprastą visuomenės pasipiktinimą — kodėl, reikalavo atsakyti vedamieji straipsniai, toks padugnė kaip Erolas Sveidas iš viso buvo paleistas lygtinai?

Tačiau įniršis aprimo, kaip visada atsitinka tokiais atvejais. Tą istoriją užgožė kiti įvykiai. Straipsniai iš pirmųjų puslapių persikėlė į paskutiniuosius, o vėliau visai dingo.

Mironas dar kartą pervertė iškarpas. Apie policininką, nušovusį Kertį Jelerį — beveik nė žodžio. Jokių užuominų, kad buvo pradėtas vidinis patikrinimas. Nė vienos įprastos griežtos nuomonės apie policijos „brutalumą", kas buvo keista. Dažniausiai koks nors pakvaišėlis sugebėdavo patekti į televiziją — nesvarbu, kokios būtų buvusios įvykio aplinkybės — ypač jei baltasis policininkas nušaudavo juodaodį paauglį. Bet ne šį kartą. Arba bent jau spauda apie tai nepaskelbė.

Minutėlę.

Straipsnis apie Kertį Jelerį. Mironas nepastebėjo jo pirmąjį kartą, nes jis buvo išspausdintas jau kitą dieną po žmogžudystės. Labai anksti tokiam rašiniui. Tikriausiai praslydo dar nespėjus senatoriui Krosui kilstelėti piršto — bet galbūt tai paranojiška Mirono prigimtis. Sunku pasakyti.

Tai buvo neilgas straipsnis dvylikto puslapio apačioje. Mironas perskaitė jį du kartus. Tada trečią kartą. Straipsnis buvo ne apie susišaudymą vakarų Filadelfijoje ir netgi ne apie policijos vaidmenį jame. Straipsnis buvo apie patį Kertį Jelerį.

Jis prasidėjo kaip ir bet kuris kitas išpūstas rašinys: Kertis Jeleris buvo pristatytas kaip „vienas geriausių mokinių". Nieko neįprasta. Pamišėlis vaikų tvirkintojas su riešuto didumo smegenimis staiga pristatomas kaip geriausias mokinys, nes mirė per anksti. Tikra *tuštybių mugė*. Bet šis straipsnis rėmėsi kitų nuomonėmis. Ponia Liusinda Elrait, Kerčio Jelerio istorijos mokytoja, apibūdino Kertį kaip „geriausią mokinį" ir vaikiną, kuris „niekuomet netgi nebuvo sulaikytas". Ponas Bernardas Džonsonas, anglų kalbos mokytojas, teigė, kad Kertis buvo „nepaprastai protingas ir smalsus", „vienas iš milijono" ir „kaip sūnus man."

Įprastas hiperbolizavimas mirties valandą?

Galbūt. Tačiau mokyklos charakteristika patvirtino mokytojų nuomonę. Kertis niekada nebuvo turėjęs reikalų su policija. Turėjo geriausius lankomumo įrašus klasėje. Negana to, pažymių knygelėje puikavosi vien labai geri įvertinimai — vienintelis „gerai" buvo iš kažkokio sveikatos dalyko. Abu mokytojai buvo tvirtai įsitikinę, kad Kertis Jeleris negalėjo nužudyti žmogaus. Ponia Elrait kaltino jo pusbrolį Erolą Sveidą, tačiau smulkiau nebuvo paaiškinta.

Mironas atsilošė kėdėje. Jis įsistebeilijo į *Kasablankos* plakatą ant tolimosios sienos. Semas išlydi Bogį ir Bergman atėjus

naciams. Mes visada turėsime Paryžių. Tu sėsi į šį lėktuvą. Įdomu, ar jaunasis Kertis Jeleris kada nors matė šį filmą, galvojo Mironas, ar turėjo progą pasigrožėti šiuo celiulioidiniu Ingridos Bergman įvaizdžiu su ašaromis akyse ūkanotame oro uoste.

Jis pasiėmė iš už stalo krepšinio kamuolį ir ėmė sukti jį ant piršto. Nustatė tinkamą kampą, kad sukimosi greitis padidėtų neatskirdamas kamuolio nuo jo ašies. Žiūrėjo į jį, lyg šis būtų krištolinis kamuolys. Matė jame kitokią planetą, tą, kurioje buvo jaunesnis ir mėtė tritaškius nuo „Boston Gardens" parketo. Mironas stengėsi atsikratyti šio vaizdo, bet jis vis nesitraukė, stovėjo akyse.

Įėjo Esperansa. Ji atsisėdo ir ėmė tylėdama laukti.

Kamuolys liovėsi sukęsis. Mironas padėjo jį ant grindų ir ištiesė jai straipsnį.

— Pažiūrėk.

Mergina perskaitė jį.

— Pora mokytojų pasakė šį tą gražaus apie mirusį vaiką. Tai kas? Vis tiek tai turbūt klaidingos citatos.

— Bet tai daugiau nei tik pora įprastų komentarų. Kertis Jeleris neturėjo reikalų su policija, neturėjo problemų mokykloje, beveik nepraleido nė vienos dienos ir puikiai mokėsi. Daugumai vaikų tai būtų velniškai puikus įvertinimas. O šis vaikas buvo iš blogiausio Filadelfijos rajono.

Esperansa gūžtelėjo pečiais.

— Nematau ryšio. Koks skirtumas, ar Jeleris buvo Einšteinas, ar idiotas?

— Jokio. Išskyrus tai, kad galai nesueina. Kodėl Kerčio motina sako, kad jis buvo niekam tikęs vagišius?

— Gal ji žino daugiau negu jo mokytojai.

Mironas papurtė galvą. Jis pagalvojo apie Diną Jeler. Išdidžią, gražią moterį, kuri atidarė jam duris. Staiga priešišką moterį, paminėjus jos mirusį sūnų.

— Ji melavo.

— Kodėl?

— Nežinau. Vinas mano, kad ji buvo papirkta.

— Gali būti, — pasakė Esperansa.

— Ką, motina ima kyšius, kad apsaugotų sūnaus žudiką?

Esperansa vėl truktelėjo pečiais.

— Žinoma, ne?

— Tu tikrai manai, kad motina?.. — Mironas nutilo. Esperansos veidas buvo visiškai abejingas — toks, kuris visada tiki blogiausiu.— Tiesiog dar kartą pažiūrėk į šį scenarijų, — pamėgino jis. — Kertis Jeleris ir Erolas Sveidas įsibrauna į teniso klubą naktį. Kodėl? Kad apiplėštų? Ką vogti? Juk naktis. Nelabai tikėtina, kad persirengimo kambaryje jie rastų piniginių. Tai ką jie vogs? Teniso batelius? Porą rakečių? Neverta stengtis.

— Gal kokį televizorių ar grotuvą? — tarė Esperansa. — Tame klube galėjo būti plačiaekranis televizorius.

— Gerai. Tarkim, tu teisi. Bėda ta, kad tie vaikinai neturėjo automobilio. Jie atvažiavo visuomeniniu transportu ir toliau ėjo pėsčiomis. Kaip jie būtų galėję viską panešti? Rankose?

— Gal jie ketino pavogti automobilį.

— Iš klubo aikštelės?

Ji truktelėjo pečiais.

— Gali būti, — tarė. Tada pridūrė: — Neprieštarausi, jei trumpam pakeisiu temą?

— Prašom.

— Kaip sekėsi su Edžiu Kreinu vakar vakare?

— Jis didžiulis Mažosios Pokahontos fanas. Sakė, kad ji „karšta".

— Karšta?

— Aha.

Esperansa truktelėjo pečiais.

— Vaikis turi skonį.

— Jis gana mielas. Man patiko. Protingas, turi galvą ant pečių. Velniškai puikus vaikis.

— Ketini jį įsivaikinti?

— O, ne.

— O atstovauti?

— Jie sakė paskambinsią.

— O ką tu manai?

— Sunku pasakyti. Vaikiui aš patikau. Tėvus neramina, kad mūsų agentūra maža. — Tyla. — O kaip sekėsi su „Burger City?"

Ji ištiesė Mironui pluoštą dokumentų.

— Preliminarus kontraktas dėl Filo Sorensono.

— Dėl jo dalyvavimo reklamoje?

— Taip, bet jis turi apsirengti kaip mėsainių pagardas.

— Kuris?

— Kečupas, manyčiau.

— Puiku. Tik neleisk, kad tai būtų majonezas arba marinuotos daržovės. — Jis peržiūrėjo kontraktą. — Puikus darbas. Geri skaičiai.

Esperansa pažiūrėjo į jį.

— Tiesą sakant, labai geri. — Jis nusišypsojo jai. Plačiai.

— Ar dabar turėčiau susijaudinti dėl tavo pagyrų? — pasiteiravo ji.

— Pamiršk, kad iš viso ką nors sakiau.

Ji parodė į straipsnių krūveles.

— Man pavyko rasti Valeri psichiatrę iš Dilvorto klinikos. Ji vardu Džiulė Abramson. Turi privatų kabinetą 73-iojoje. Žinoma, ji nesutiks tavęs priimti. Atsisako kalbėtis apie savo pacientus.

— Gydytoja moteris, — garsiai pagalvojo Mironas. — Galbūt galėčiau sužavėti ją savo aštriu sąmoju ir lieknu kūnu.

— Galbūt, — atsiliepė Esperansa, — tačiau tam atvejui, jei ji pasirodytų esanti ne komos būsenos, aš parengiau kitą planą.

— Ir koks jis?

— Dar kartą paskambinau jai, pakeičiau balsą ir apsimečiau, kad tu pacientas. Susitariau dėl susitikimo rytoj rytą. Devintą valandą.

— Kokia mano psichozė?

— Chroniška erekcija, — tarė ji. — Bet tai tik mano nuomonė.

— Juokinga.

— Tiesą sakant, tau žymiai geriau nuo tada, kai toji — kuo-ten-ji-vardu — išvyko.

Kuo-ten-ji-vardu buvo Džesika, ką Esperansa puikiai žinojo. Esperansai nelabai rūpėjo Mirono gyvenimo meilė. Paprastas stebėtojas būtų apkaltinęs pavydą, bet tai būtų neteisinga. Taip, Esperansa buvo nepaprastai graži. Taip, tarp jų būta trumpų pagundos kibirkščių, tačiau vienas arba kitas visada rasdavo pakankamai blaivaus proto, kad užgesintų jas, kol liepsna nepadarė žalos. Be to, Esperansai patiko įvairovė — įvairovė, kuri neapsiribojo vien aukštais ar žemais, storais ar lieknais, juodais ar baltais. Pavyzdžiui, šiuo metu ji susitikinėjo su fotografu. Fotografo vardas buvo Liusė. Liusė. Moteris, jei kas nors nepagauna minties.

Ne, tokios stiprios nemeilės priežastis buvo kur kas paprastesnė: Esperansa buvo šalia, kai Džesika paliko jį pirmą kartą. Esperansa viską matė. Ir ji nepamiršo nuoskaudų.

Mironas vėl paklausė:

— Tai kas su manimi negerai?

— Aš tiksliai nenupasakojau, — tarė ji. — Tu girdi balsus. Kenti nuo paranojinės šizofrenijos, haliucinacijų ir panašiai.

— Kaip tau pavyko taip greitai susitarti?

— Tu labai žymi kino žvaigždė.

— Mano vardas?

— Nedrįsau jo sakyti, — tarė Esperansa. — Tu toks žymus.

18 skyrius

Gydytojos Džiulės Abramson klinika buvo 73-iosios gatvės ir Centrinio parko vakarų kampe. Prašmatnu. Už vieno kvartalo į šiaurę, atsigręžęs į parką, stovėjo San Remo pastatas. Jame gyveno Dastinas Hofmanas ir Diana Kiton. Madona irgi bandė įsikelti, tačiau taryba nusprendė, kad ji neatitinka San Remo gyvenimo būdo. Vinas buvo įsikūręs pietiniame kvartale, Dakotoje, kur gyveno ir mirė Džonas Lenonas. Eidamas Dakotos skersgatviu praeidavai pro vietą, kur buvo nušautas dainininkas. Nuo tada Mironas praėjo pro tą vietą šimtus kartų, tačiau kiekvieną sykį jis vis dar pajusdavo poreikį patylėti.

Gydytojos Abramson kliniką juosė tvora su puošniais kaltiniais plieno vartais. Apsauginiai ar dekoratyviniai? Mironas negalėjo apsispręsti, tačiau jam pasirodė ironiška, kad psichiatrijos kliniką saugo kaltiniai plieno vartai.

Gal ne taip jau ir ironiška, bet visgi.

Mironas paspaudė skambutį. Jis išgirdo burzgimą ir atidarė duris. Šia proga buvo pasipuošęs geriausiais akiniais nuo saulės, nors lauke buvo apsiniaukę. Ponas kino žvaigždė.

Administratorius, tvarkingai apsirengęs vyras su madingais akiniais, suglaudė rankas ir pasakė „Labas rytas“ neva raminamu balsu, kuris džeržgė it kankinamos katės kniaukimas.

— Aš pas daktarę Abramson. Esu susitaręs devintai valandai.

— Štai kaip. — Jis atkuto tyrinėdamas Mirono veidą, bandydamas įspėti, kas ta žymioji kino žvaigždė. Mironas pasitaisė akinius, tačiau nenusiėmė. Administratorius norėjo pasiteirauti

pavardės, tačiau prisiminė turįs būti diskretiškas. Pabijojo įžeisti tokią įžymybę.

— Gal užpildytumėt šią formą, kol laukiate?

Mironas pamėgino suvaidinti pasipiktinusį.

— Tai tik formalumas, — tarė administratorius. — Esu tikras, kad suprantate, kaip viskas daroma.

Mironas atsiduso.

— Ką gi, gerai.

Kai forma buvo užpildyta, administratorius paprašė ją grąžinti.

— Aš linkęs atiduoti ją pačiai daktarei Abramson, — tarė Mironas.

— Pone, užtikrinu jus...

— Galbūt aš neaiškiai pasakiau. — Ponas nesukalbamasis. Kaip tikra kino žvaigždė. — Atiduosiu ją daktarei Abramson asmeniškai.

Administratorius paniuręs nutilo. Po kelių minučių suburzgė vidaus telefonas. Administratorius pakėlė ragelį, sekundę pasiklausė ir padėjo.

— Prašau užeiti.

Daktarė Abramson buvo smulkutė — keturios pėdos dešimt colių su batais ir septyniasdešimt svarų su rūbais. Ji visa atrodė susitraukusi, susispaudusi. Išskyrus akis. Jos spoksojo iš mažo veidelio it du dideli, spinduliuojantys ir šilti švyturiai, kurie pastebi viską.

Gydytoja ištiesė jam vaikišką ranką. Tačiau jos paspaudimas buvo stebėtinai tvirtas.

— Prašau sėstis, — pakvietė ji.

Mironas atsisėdo. Gydytoja Abramson atsisėdo priešais jį. Jos kojos vos siekė grindis.

— Malonėkite savo formą, — paprašė ji.

— Žinoma. — Mironas ištiesė jai lapą. Ji trumpai peržvelgė jį.

— Jūs Briusas Vilisas?

Mironas nutaisė kreivą šypsnį. Tikras kietas riešutėlis.

— Neatpažinote manęs su akiniais, a?

— Jūs nė iš tolo nepanašus į Briusą Vilisą.

— Būčiau parašęs Harisonas Fordas, bet jis per senas.

— Vis tiek būtų buvęs geresnis pasirinkimas. — Tada ji nužvelgė jį atidžiau ir pridūrė: — O dar geriau Lajemas Nisonas. — Neatrodė, kad gydytoją Abramson būtų labai nuliūdinęs jo pokštas. Betgi aišku, ji profesionali psichiatrė, tad įpratusi bendrauti su nenormaliais. — Gal pasakytumėte savo tikrąjį vardą?

— Mironas Bolitaras.

Mažučiame veide nušvito beveik tokia pati spinduliuojanti kaip ir akys šypsena.

— Taip ir maniau, kad pažinau jus. Jūs — krepšinio žvaigždė.

— Nepasakyčiau, kad žvaigždė. — Kukliai nuraudo.

— Prašau, pone Bolitarai, nesikuklinkite. Pirmaujanti komanda Amerikoje trejus metus iš eilės. Du Koledžų sporto asociacijos čempionatai. Geriausias metų žaidėjas. Aštuntasis rinktinės narys.

— Jūs sirgalė?

— Ir labai pastabi. — Moteris atsilošė. Kaip mažas vaikas didžiulėje supamojoje kėdėje. — Kiek pamenu, jūs du kartus puikavotės ant *Sports Illustrated* viršelio. Neįprasta koledžo žaidėjui. Taip pat buvote geras studentas, mėgstamas spaudos ir laikomas gana gražiu. Aš teisi?

— Taip, — pasakė Mironas. — Gal tik išskyrus tą „laikomas" dalį.

Ji nusijuokė. Jos juokas buvo malonus. Atrodė, kad juokiasi visu kūnu.

— O dabar gal pasakytumėte man, ką visa tai reiškia, pone Bolitarai.

— Prašau, vadinkite mane Mironu.

— Puiku. O jūs mane galite vadinti daktare Abramson. Tai kokios problemos?

— Aš neturiu jokių problemų.

— Štai kaip. — Ji skeptiškai nužvelgė jį, tačiau Mironas jautė, kad geroji daktarė truputį smaginasi jo sąskaita. — Tai jūsų „draugas" turi problemų. Papasakokite man.

— Mano draugas, — tarė Mironas, — yra Valeri Simpson.

Ji įsitempė.

— Ką?

— Noriu pasikalbėti su jumis apie Valeri Simpson.

Jos atviras veidas užsisklendė.

— Tikiuosi, jūs ne reporteris?

— Ne.

— Man regis, skaičiau, kad jūs sporto agentas.

— Taip. Valeri Simpson ketino tapti mano kliente.

— Suprantu.

— Kada jūs paskutinį kartą matėte Valeri? — paklausė Mironas.

Gydytoja Abramson papurtė galvą.

— Negaliu nei patvirtinti, nei paneigti, kad Valeri Simpson kada nors buvo mano pacientė.

— Jums nebūtina nei tvirtinti, nei neigti. Aš žinau, kad ji buvo.

— Kartoju: negaliu nei patvirtinti, nei paneigti, kad Valeri Simpson kada nors buvo mano pacientė. — Akimirką ji žiūrėjo į Mironą. — Gal paaiškintumėte man, kodėl domitės tuo.

— Kaip jau sakiau, ketinau jai atstovauti.

— Tai nepaaiškina jūsų slapto apsilankymo.

— Aš tiriu jos nužudymą.

— Tiriate?

Mironas linktelėjo.

— Kas jus pasamdė?

— Niekas.

— Tai kodėl tiriate?

— Turiu savų priežasčių.

Ji linktelėjo.

— Kokios tos priežastys, Mironai? Norėčiau jas išgirsti. Psichiatrai.

— Gal norite, kad papasakočiau, kaip pirmą kartą užtikau mamą su tėčiu?

— Jei norite.

— Nenoriu. Noriu žinoti, kas sukėlė Valeri nervinį išsekimą?

Jos atsakymas buvo mechaniškas.

— Negaliu nei patvirtinti, nei paneigti, kad Valeri Simpson kada nors buvo mano pacientė.

— Daktaro — paciento konfidencialumas?

— Teisingai.

— Bet Valeri mirusi.

— Tai nė kiek nekeičia mano įsipareigojimų.

— Ji buvo nužudyta. Šaltakraujiškai nušauta.

— Suprantu. Bet dramatizmas irgi nekeičia mano įsipareigojimų.

— Bet jūs galite padėti.

— Kaip padėti?

— Rasti žudiką.

Ji susidėjo smulkias rankutes ant kelių. Kaip maža mergaitė bažnyčioje.

— Jūs to siekiate? Rasti šios moters žudiką?

— Taip.

— O policija? Laikraštyje skaičiau, kad jie turi įtariamąjį.

— Aš nepasitikiu valdžios organais, — pasakė Mironas.

— O?

— Tai viena priežasčių, kodėl noriu padėti.

Gydytoja Abramson įsmeigė į jį savo dideles akis.

— Aš taip nemanau, Mironai.

— Ne?

— Jūs man panašesnis į gelbėtoją. Tokį žmogų, kuris visą laiką nori vaidinti didvyrį, kuris įsivaizduoja esąs riteris su blizgančiais šarvais. Ką manote?

— Manau, kad mano analizę galėtume atidėti vėlesniam laikui.

Ji truktelėjo savo smulkius pečius.

— Tik išsakau savo nuomonę. Be papildomo mokesčio.

— Puiku. — *Papildomo* mokesčio? — Nesu tikras, kad policija ieško tikrojo nusikaltėlio.

— Kodėl ne?

— Tikėjausi, kad jūs man padėsite. Valeri tikriausiai pasakojo jums apie tą persekiotoją, Rodžerį Kvinsį. Ar ji manė, kad jis pavojingas?

— Paskutinį kartą sakau: aš negaliu nei patvirtinti, nei paneigti...

— Aš ir neprašau to. Aš klausiu apie Rodžerį Kvinsį. Jis juk ne jūsų pacientas, ar ne?

— Aš jo nepažįstu.

— Tai gal pametėtumėte greitomis suformuluotą nuomonę? Kaip kad padarėte apie mane?

Ji papurtė galvą.

— Apgailestauju.

— Negi niekaip neįtikinsiu jūsų pasikalbėti su manimi?

— Apie galimą pacientą? Ne.

— O jei gaučiau tėvų sutikimą?

— Negausite.

Mironas nutilo ir kurį laiką žiūrėjo į gydytoją. Šį žaidimą ji žaidžia geriau už jį. Jos veidas neišdavė nieko, bet žodžių atgal nesusigrąžinsi.

— Iš kur žinote? — paklausė jis.

Ji neatsakė. Nuleido akis. Tyčia, nusprendė Mironas.

— Jie jau skambino jums, ar ne? — tarė jis.

— Aš neturiu teisės aptarinėti žmonių, su kuriais bendrauju...

— Jos šeima paskambino. Jie nutildė jus.

— Negaliu nei patvirtinti...

— Kūnas dar neatšalo, o jie jau slepia pėdsakus, — tęsė Mironas. — Jums neatrodo keista?

Gydytoja Abramson krenkštelėjo.

— Nesuprantu, apie ką jūs kalbate, bet pasakysiu štai ką: šioje situacijoje, kurią jūs nupasakojote man, nėra nieko stebėtino, jei tėvai nori apsaugoti dukters atminimą.

— Apsaugoti atminimą, — Mironas atsistojo it advokatas, pasirengęs sakyti baigiamąją kalbą, — ar jos žudiką? — Ponas dramatiškasis.

— Nebūkite kvailas, — pasakė ji. — Tikiuosi, neįtarinėjate jaunosios moters šeimos?

Mironas vėl atsisėdo. Viskas įmanoma, teigė jo pakreipta galva.

— Helenos Van Slaik dukra nužudyta. Praėjus vos kelioms valandoms gedinti motina skambina jums liepdama tylėti. Ir jums tai nė truputėlio neatrodo keista?

— Negaliu nei patvirtinti, nei paneigti, kad kada nors esu girdėjusi Helenos Van Slaik vardą.

— Suprantu, — pasakė Mironas. — Vadinasi, jūs manote, kad visa tai reikėtų pamiršti. Uždaryti į butelį. Tegu įvaizdis užgožia realybę. Kažkodėl man atrodo, kad jums tai nelabai patinka, daktare.

Ji neatsakė.

— Jūsų pacientė negyva, — tęsė Mironas. — Negi nemanote, kad turėtumėte būti įsipareigojusi jai, o ne jos motinai?

Daktarė Abramson suspaudė mažus kumštelius, paskui atleido. Tada giliai įkvėpė, užlaikė kvėpavimą ir lėtai iškvėpė.

— Apsimeskime — tiesiog apsimeskime — kad aš buvau šios jaunos moters psichiatrė. Vadinasi, mano pareiga būtų neišduoti to, ką ji man pasakojo. Jei pacientė nepanorėjo atskleisti to būdama gyva, argi neturėčiau vykdyti savo įsipareigojimų ir po jos mirties?

Mironas žiūrėjo į ją. Gydytoja Abramson į jį. Nenuleisdama akių.

— Puiki kalba, — pasakė Mironas. — Bet gali būti, kad Valeri norėjo kažką atskleisti. Ir galbūt kažkas nužudė ją, kad atimtų iš jos tą teisę.

Spindinčios akys sumirksėjo.

— Manau, jums derėtų išeiti, — pasakė ji.

Moteris paspaudė mygtuką. Prie durų išdygo administratorius. Jis sukryžiavo rankas ir pamėgino nutaisyti grėsmingą povyzą. Tuščios pastangos.

Mironas pakilo. Jis žinojo pasėjęs sėklą. Dabar reikia laiko, kad ji sudygtų.

— Gal bent pagalvosite apie tai? — pridūrė jis.

— Viso gero, Mironai.

Administratorius pasitraukė į šoną praleisdamas jį.

19 skyrius

Iš trijų Aleksandro Kroso žmogžudystės liudytojų — visi velionio koledžo draugai — tik vienas gyveno Niujorke. Gregoris Kofildas jaunesnysis dabar buvo tėčio advokatų kontoros „Stile-

nas, Kofildas ir Vestonas“ — labai įtakingos, labai žymios firmos, turinčios filialų kitose valstijose ir užsienio šalyse — jaunesnysis padėjėjas.

Mironas paskambino, paprašė Gregorio Kofildo jaunesniojo ir jam buvo liepta palaukti. Po kelių sekundžių moteriškas balsas tarė:

— Sujungsiu jus su ponu Kofildu.

Spragtelėjimas. Vienas skambutis. Tada energingas balsas tarė:

— O, sveikas!

O, sveikas?

— Ar čia Gregoris Kofildas?

— Taip. Kuo galiu būti naudingas?

— Aš Mironas Bolitaras.

— Aha.

— Ir norėčiau susitarti dėl priėmimo.

— Aišku. Kada?

— Kaip galima greičiau.

— Tai gal po pusvalandžio? Tinka?

— Puiku, ačiū.

— Super, Mironai. Laukiu.

Spragtelėjimas. *Super?*

Po penkiolikos minučių Mironas jau buvo pakeliui. Jis praėjo Park aveniu pro mečetės laiptus, ant kurių Mironas ir Vinas mėgdavo pietauti vasaros dienomis. Puiki lakta moterims stebėti. Niujorke pačios gražiausios moterys pasaulyje, be išimties. Jos dėvi dalykinius kostiumėlius, sportinius batelius ir tamsius akinius. Vaikšto ryžtingai, nešvaistydamos laiko. Keista, nė viena tų gražių moterų nenužiūri Mirono. Tikriausiai nenori išsiduoti. Tikriausiai spigina į jį akis lyg išprotėjusios po tais tamsiais akiniais.

Mironas pasuko į vakarus, į Medison aveniu. Praėjo pro porą elektronikos parduotuvių su tokiomis pačiomis iškabomis

IŠPARDAVIMAS, kurios kabo jau mažiausiai metus. Iškabos visada tos pačios — balta lenta, juodos raidės. Aklas vyras ištiesė puodelį. Jau net nebedalija pieštukų. Jo matantis šuo tysojo it negyvas. Gatvių sankirtoje juokėsi du policininkai. Jie valgė prancūziškus raguolius. Ne spurgas. Dar viena klišė šuniui ant uodegos.

Fojė prie lifto stovėjo apsaugininkas.

— Kokiu reikalu?

— Mironas Bolitaras pas Gregorį Kofildą.

— O taip, pone Bolitarai. Dvidešimt antras aukštas. — Jis nepaskambino pasitikrinti. Nepatikrino savo sąrašo. Chm.

Kai liftas atsidarė, priešais stovėjo malonaus veido moteris.

— Laba diena, pone Bolitarai. Prašom sekti paskui mane.

Jie nuėjo ilgu koridoriumi su rožiniu kilimu, baltomis sienomis, įrėmintais plakatais. Nesigirdėjo spausdinimo mašinėlių klaksėjimo, užtat Mironas girdėjo lazerinių spausdintuvų ūžimą. Kažkas rinko numerį įjungęs mikrofoną. Fakso aparatas siuntė signalus kitam faksui. Pasukus už kampo priėjo kita tokio paties malonaus veido moteris. Visur plastikinės šypsenos.

— Sveiki, pone Bolitarai, — tarė antroji moteris. — Malonu jus šiandien matyti.

— Ir man malonu jus matyti. — Moterį pakertantys žodžiai.

Pirmoji moteris perdavė jį antrajai. Komandinis darbas.

— Ponas Kofildas laukia jūsų C konferencijų salėje, — pagarbiai ištarė antroji moteris, tarsi C konferencijų salė būtų koks slaptas kambarys Pentagono rūsiuose.

Moteris nuvedė jį prie durų, kurios beveik niekuo nesiskyrė nuo kitų, tik ant jų buvo didelė bronzinė C raidė. Mironas sugebėjo išmąstyti, kad tai ir bus C konferencijų salė. Šerloko Bolitaro nuotykiai. Duris iš vidaus atidarė vyras. Jis buvo jaunas, su tankia kupeta garbanotų plaukų. Entuziastingai papurtė Mirono ranką.

— Sveikas, Mironai.

— Sveikas, Gregori. — Tarsi jie iš tiesų pažinotų vienas kitą.

— Prašau užeiti. Norėčiau su kai kuo tave supažindinti.

Mironas įžengė į kambarį. Didelis riešutmedžio stalas su tamsiais odiniais krėslais, brangiais krėslais, su auksinėmis sagutėmis ant jų. Aliejiniai rūsčių veidų žmonių portretai ant sienų. Kambaryje nebuvo nieko, išskyrus vieną vyrą prie stalo. Nors jie nebuvo pažįstami, Mironas tučtuojau jį atpažino. Jis turėjo nustebti, bet nenustebo.

Senatorius Bredlis Krosas.

Gregoris nesivargino juos supažindinti. Tiesą sakant, neparodė nė menkiausio noro likti. Jis išspūdino pro duris ir uždarė jas paskui save. Senatorius atsistojo. Jis toli gražu nepriminė tų klasikinių aristokratiškų tipų, kuriuos visi paprastai sieja su politikų šeimomis. Sakoma, žmonės panašūs į savo naminius gyvūnus; matyt, senatorius Bredlis Krosas namuose laikė basetų veislės šunį. Jo bruožai buvo ištįsę ir nuolaidūs. Puikiai pasiūtas kostiumas neslėpė pernokusios kriaušės figūros — jei jis būtų moteris, tokie klubai būtų vadinami skirti gimdyti. Žilos garbanos styrojo it įelektrintos. Jis nešiojo akinius su storais stiklais, o veide švytėjo kreiva šypsena. Nepaisant visko, tai buvo žavi šypsena — iš tiesų žavus, pasitikėjimą keliantis veidas. Toks, už kurį balsuotum.

Senatorius Krosas lėtai ištiesė ranką.

— Atleiskite už tokį vadinimą, — tarė jis, — bet pamaniau, kad mums derėtų susipažinti.

Jie paspaudė vienas kitam rankas.

— Prašom sėstis. Įsitaisykite patogiai. Gal galėčiau ko nors pasiūlyti?

— Ne, dėkoju, — atsakė Mironas.

Jie atsisėdo vienas prieš kitą. Mironas laukė. Senatorius, atrodo, nežinojo, nuo ko pradėti. Jis keletą kartų kostelėjo į kumštį. Kiekvieną kartą jo pagurklis šiek tiek sudrebėdavo.

— Ar žinote, kodėl norėjau susitikti su jumis? — paklausė jis.

— Ne, — atsiliepė Mironas.

— Girdėjau, kad klausinėjate apie mano sūnų. Tiksliau, apie jo nužudymą.

— Kur tai girdėjote?

— Šen bei ten. Aš turiu savų šaltinių. — Jis pakreipė galvą, kaip daro basetas, išgirdęs keistą garsą. — Norėčiau žinoti kodėl.

— Valeri Simpson ketino tapti mano kliente, — pasakė Mironas.

— Taip man sakė.

— Aš tiriu jos nužudymą.

— Ir jūs manote, kad tarp Valeri ir Aleksandro nužudymų gali būti ryšys?

Mironas gūžtelėjo.

— Mano sūnų prieš šešerius metus netoli Filadelfijos nužudė atsitiktiniai gatvės chuliganai. Valeri buvo nužudyta vos ne mafijos stiliumi per JAV atvirąsias Niujorke. Koks čia gali būti ryšys?

— Gal jokio.

Krosas atsilošė ir ėmė sukti nykščius.

— Noriu būti su jumis atviras, Mironai. Šiek tiek pasidomėjau jūsų praeitimi. Žinau, ką veikėte anksčiau. Žinoma, ne smulkmenas, bet reputaciją. Neketinu demonstruoti čia savo įtakos. Tai ne mano stilius. Niekada nemėgau vaidinti kieto vyruko. — Jis vėl nusišypsojo. Dabar jo akys buvo drėgnos, o balsas pastebimai virpėjo. — Dabar kalbu su jumis ne kaip Jungtinių Valstijų senatorius, bet kaip liūdintis tėvas. Liūdintis tėvas, kuris tik nori, kad jo sūnui būtų leista ilsėtis ramybėje. Prašau jūsų liautis darius tai, ką darote.

Skausmas jo balse buvo tikras. Mironas nesitikėjo to.

— Nesu įsitikinęs, kad galiu, senatoriau.

Senatorius energingai pasitrynė abiem rankomis veidą.

— Matai du jaunus žmones... — sunkiai pradėjo jis. — Matai du jaunus žmones ir jiems atvirą visą pasaulį. Galima sakyti, susižadėjusius. Ir kas jiems nutinka? Jie nužudomi, tik vienas anksčiau, kitas — po šešerių metų. Tokio žiauraus sutapimo neįmanoma suvokti. Jūs galvojate apie tai, ar ne, Mironai?

Mironas linktelėjo.

— Tad imate gilintis į jų mirtis. Ieškote ko nors, kas galbūt paaiškintų tokią keistą dvigubą tragediją. Ieškodamas randate neatitikimų. Matote galus, kurie nesueina.

— Taip.

— Tie neatitikimai verčia jus manyti, kad tarp Aleksandro ir Valeri nužudymų yra ryšys.

— Galbūt.

Krosas žvilgtelėjo į lubas ir prisidėjo prie lūpų pirštą.

— Ar patikėsite manimi, kad tie neatitikimai neturi nieko bendra su Valeri Simpson?

— Ne, — atsakė Mironas. — Negaliu.

Senatorius Krosas linktelėjo labiau sau nei pašnekovui.

— Aš ir nesitikėjau, kad patikėsite, — tarė jis. — Jūs neturite vaikų, ar ne, Mironai?

— Neturiu.

— Nesvarbu. Nesupranta netgi turintys vaikų. Jie negali suprasti. Tai, kas atsitiko... tai ne tik skausmas. Mirtis viską užvaldo. Ji niekada nepaleidžia tavęs, neleidžia atsikvėpti. Mano žmona vis dar beveik kiekvieną dieną vartoja vaistus. Ji jaučiasi taip, tarsi kažkas būtų išsiurbęs iš jos visą vidų ir palikęs tik apgailėtiną kiautą. Jūs neįsivaizduojate, ką reiškia matyti ją tokią.

— Išties nenoriu nieko skaudinti, senatoriau.

— Bet neketinate ir sustoti. Nesvarbu, koks atsargus būtumėte, kas nors nugirs apie jūsų tyrimą, taip kaip aš nugirdau.

— Stengsiuosi būti kiek įmanoma diskretiškas.

— Jūs žinote, kad tai neįmanoma.

— Bet dabar nebegaliu trauktis. Apgailestauju.

Senatorius vėl pasitrynė veidą. Jis giliai atsiduso ir tarė:

— Jūs nepaliekate man išeities. Turėsiu papasakoti, kaip viskas buvo. Galbūt tada paliksite viską ramybėje.

Mironas laukė.

— Jūs advokatas, ar ne?

— Taip, — atsakė Mironas.

— Niujorko advokatūros narys?

— Taip.

Bredlis Krosas įsikišo ranką į kišenę ir išsitraukė čekių knygelę.

— Norėčiau pasamdyti jus kaip advokatą, — pasakė jis. — Ar penkių tūkstančių dolerių avanso užteks?

— Nesuprantu.

— Kaip mano advokatas, jūs būsite susaistytas advokato — kliento teisėmis. Jūs negalėsite niekam pakartoti to, ką jums papasakosiu — netgi teisme.

— Jums nebūtina dėl to manęs samdyti.

— Man taip labiau patiktų.

— Puiku. Išrašykite šimtą dolerių.

Bredlis Krosas išrašė čekį ir padavė Mironui.

— Mano sūnus vartojo narkotikus, — pradėjo jis be įžangos. — Dažniausiai kokainą. Heroiną irgi, bet buvo ką tik įjunkęs į jį. Žinojau, kad jis kažką vartoja, bet, jei atvirai, nemaniau, kad tai rimta. Matydavau jį apsinešusį. Matydavau paraudusias akis. Bet maniau, kad jis tik rūko marihuaną. Velniai rautų, aš pats mėginau marihuanos. Netgi įtraukiau.

Silpna šypsena. Mironas atsakė tokia pačia.

— Tą vakarą Aleksandras su draugais ne šiaip sau vaikščiojo aplink klubą, — tęsė jis. — Jie ketino apsisvaiginti. Aleksandro

kišenėje buvo rastas švirkštas. Krūmuose, netoli žmogžudystės vietos, — kokaino. Ir, žinoma, Aleksandro kūne buvo rasta abiejų — ir heroino, ir kokaino. Ne tik kraujyje, bet ir audiniuose. Man sakė, kad tai rodo, jog jis jau kurį laiką vartojo narkotikus.

— Maniau, kad skrodimo nebuvo, — pasakė Mironas.

— Tai buvo laikoma paslaptyje. Nėra jokių skrodimo išvadų ar įrašų. Vis tiek tai buvo nesvarbu. Aleksandras žuvo nuo peilio, ne nuo narkotikų. Tai, kad mano sūnus vartojo nelegalius preparatus, buvo nesusiję su byla.

Galbūt, mintyse pagalvojo Mironas.

Kurį laiką Krosas spoksojo į vieną tašką. Tada paklausė:

— Apie ką aš pasakojau?

— Jie išėjo į lauką, kad apsisvaigintų.

— Taip, ačiū. — Jis atsikrenkštė, ištiesino nugarą. — Toliau viskas vyko gana banaliai. Vienoje aikščių vaikinai susidūrė su Erolu Sveidu ir Kerčiu Jeleriu. Laikraščiai rašė, koks drąsus buvęs Aleksandras, kaip bandęs sulaikyti piktadarius nesibaimindamas dėl savo saugumo. Mano žmonės pasidarbavo iš peties. Bet jei atvirai, jis buvo toks apsinešęs, kad elgėsi visiškai neracionaliai. Puolė it koks superdidvyris. Jeleris — tas, kurį nušovė policija — metė viską ir puolė bėgti. Bet Erolas Sveidas pasirodė esąs kietesnis riešutėlis. Jis išsitraukė peilį ir pervėrė mano berniuko širdį kaip balioną. Šaltakraujiškai, kaip vėliau man sakė. Abejingai.

Senatorius Krosas nutilo. Mironas laukė, ką dar jis papasakos. Kai paaiškėjo, kad senatorius baigė savo sagą, Mironas pasiteiravo:

— Ko jie buvo tame klube?

— Kas?

— Sveidas su Jeleriu.

Senatorius Krosas sutriko.

— Jie buvo vagys.

— Iš kur žinote?

— Ką dar jie būtų galėję ten veikti?

Mironas gūžtelėjo pečiais.

— Gal jie pardavinėjo narkotikus jūsų sūnui. Prekiavo. Tai būtų žymiai įtikinamiau nei teniso klubo apiplėšimas.

Krosas papurtė galvą.

— Jie nešėsi teniso raketes. Teniso kamuoliukus.

— Kas taip sakė?

— Gregoris ir kiti. Tie daiktai taip pat buvo rasti nusikaltimo vietoje.

— Teniso raketės ir kamuoliukai?

— Gal buvo ir kitų daiktų, aš neprisimenu.

— Tik to jiems reikėjo? — nusistebėjo Mironas. — Teniso įrangos?

— Policija mano, kad mano sūnus sutrukdė jiems baigti tai, ką jie buvo pradėję.

— Bet jūsų sūnus susidūrė su jais *lauke*. Jei jie buvo paėmę keletą daiktų, vadinasi, jie jau buvo buvę viduje.

— Ką jūs norite pasakyti? — piktai paklausė senatorius. — Kad mano sūnus buvo nužudytas per nenusisekusį narkotikų sandėrį?

— Tiesiog bandau rasti įtikinamiausią versiją.

— Nepavykęs sandėris ir nužudymas būtų įtikinamesnė versija?

— Ne.

— Tai ką norite pasakyti?

— Nieko. Tiesiog svarstau įvairias galimybes. Kas buvo toliau? Iškart po žmogžudystės?

Senatorius vėl nukreipė žvilgsnį į tolį, šįkart į portretų pusę, tačiau Mironas nemanė, kad jis juos mato.

— Gregoris ir kiti vaikinai atbėgo į vidų, — tarė jis dusliai. — Išėjau paskui juos į lauką. Iš Aleksandro burnos liejosi kraujas. Jis buvo miręs, kai priėjau.

Tyla.

— Toliau galite pats įsivaizduoti. Įsijungė autopilotas. Aš nelabai kuo galėjau padėti. Viską sutvarkė padėjėjai. Gregorio tėvas — jis čia vyresnysis partneris — irgi padėjo. Aš tik stovėjau ir linkčiojau kaip robotas. Nemeluosiu jums. Nesakysiu, kad nesupratau, kas vyksta. Supratau. Seni įpročiai miršta sunkiai, Mironai. Nėra savanaudiškesnio padaro už politiką. Mes taip lengvai pateisiname savanaudiškumą kaip „visiems bus tik geriau". Todėl buvo sugalvota kita versija.

— O jei dabar paaiškėtų tiesa?

Jis šyptelėjo.

— Būčiau sugniuždytas. Bet aš nelabai bijau. O gal irgi meluoju, kas žino? — Jis kilstelėjo rankas ir vėl jas nuleido. — Mano žmona taip ir nesužinojo, kaip buvo iš tiesų. Nežinau, kaip ji reaguotų, tikrai nežinau. Aleksandras buvo geras vaikas, pone Bolitarai. Nenoriu, kad jis būtų draskomas į skutelius. Pagaliau narkotikai nesumažina Erolo Sveido ir Kerčio Jelerio ir nepadidina mano sūnaus kaltės. Jis nesiprašė būti subadomas.

Mironas akimirką patylėjo. Tada smogė smūgį iš kairės.

— O kaip Dina Jeler?

Sutrikimas.

— Kas?

— Kerčio Jelerio motina.

— O ką ji?

— Jūsų niekas nesieja?

Dar didesnis sutrikimas.

— Žinoma, ne. Kodėl klausiate?

— Jūs nesumokėjote jai, kad tylėtų?

— Dėl ko?

— Dėl jos sūnaus mirties aplinkybių.

— Ne. Kodėl turėčiau?

— Žinote, Kerčio Jelerio skrodimo irgi nebuvo. Keista, ar ne?

— Jei norite pasakyti, kad policija pasielgė ne pagal taisykles, nieko negaliu pasakyti, nes nežinau. Ir man nerūpi. Taip, aš irgi galvojau apie tą policininką, kuris nušovė Kertį. Galbūt tą naktį jie įkliuvo dar kartą. Jei taip, tai aš tame nedalyvavau. O dar svarbiau, kad nesuprantu, ką bendra tai gali turėti su Valeri Simpson. Tiesą sakant, nematau visiškai jokio ryšio.

— Ji tą vakarą dalyvavo vakarėlyje?

— Valeri? Žinoma.

— Ar žinote, kur ji buvo tuo metu, kai žuvo Aleksandras?

— Ne.

— Ar prisimenate, kaip ji reagavo į jo mirtį?

— Ji buvo labai nusiminusi. Jos sužadėtinį ką tik šaltakraujiškai nužudė. Ji buvo pamišusi iš sielvarto ir pykčio.

— Ar jūs pritarėte jų santykiams?

— Taip, žinoma. Mano nuomone, Valeri buvo truputį susirūpinusi. Truputį per liūdna. Bet man ji patiko. Ji ir Aleksandras buvo puiki pora.

— Valeri vardas nebuvo paminėtas jūsų sūnaus nužudymo byloje. Kodėl?

Pagurklis sudrebėjo kaip reikiant.

— Jūs žinote kodėl, — tarė jis. — Valeri Simpson vis dar tebebuvo teniso įžymybė. Mes manėme, kad ir be jos vardo užteks bėdų. Ne todėl, kad būtume mėgę ar nemėgę Valeri. Tiesiog norėjome kaip įmanoma supaprastinti istoriją. Kad ji nepatektų į pirmuosius puslapius.

— Vadinasi, jums pasisekė.

— Ką tai reiškia?

— Jeleris buvo nužudytas. Sveidas dingo.

Krosas sumirksėjo.

— Nesu tikras, kad suprantu.

— Jei jie būtų gyvi, būtų buvęs teismas. Jis būtų pritraukęs dar didesnį žiniasklaidos dėmesį. Galbūt per didelį netgi jūsų žmonėms.

Jis šyptelėjo.

— Matau, girdėjote gandus.

— Gandus?

— Kad aš pasirūpinau, jog Erolas Sveidas būtų nužudytas. Kad mafija man padarė paslaugą ar kitas panašias nesąmones.

— Pripažinkite, senatoriau, jų likimai buvo palankūs jums. Neliko nė vieno, kuris užginčytų jūsų versiją.

— Aš tikrai neverkiu dėl to, kas atsitiko Kerčiui Jeleriui, ir jei Erolas Sveidas būtų nužudytas, abejoju, ar išliečiau nors ašarą ir dėl jo. Aš nepažįstu nė vieno mafijos nario. Gal nuskambės kvailai, tačiau nė nežinočiau, nuo ko pradėti. Bet aš pasamdžiau detektyvų agentūrą, kad surastų Sveidą.

— Ar jie ką nors rado?

— Ne. Jie mano, kad vaikinas negyvas. Policija irgi tos pačios nuomonės. Jis buvo chuliganas, Mironai. Trumpą gyvenimo taką jis buvo pasirinkęs dar iki šio incidento.

Mironas uždavė dar keletą klausimų, tačiau nieko daugiau nesužinojo. Po kelių minučių abu vyrai atsistojo.

— Neprieštarausite, jei prieš išeidamas pasikalbėsiu su Gregoriu Kofildu? — pasiteiravo Mironas.

— Geriau to nedarytumėte.

— Jei nėra ko slėpti...

— Nenoriu, kad jis žinotų, jog papasakojau jums apie tai. Advokato — kliento teisės ir pareigos, pamenate? Vis tiek jis nepasakys jums teisybės.

— Pasakys, jei jūs liepsite.

Krosas papurtė galvą.

— Gregorį kontroliuoja jo tėvas. Jis nekalbės.

Mironas gūžtelėjo. Senatorius, ko gero, teisus. Vienintelis svertas, kuriuo jis galėtų prispausti Gregorį, buvo Kroso istorija. Krosas sklandžiai pasirūpino, kad Mironas jos nepanaudotų. Jam teks rasti kitą būdą. Kofildas buvo liudytojas. Būtų verta užduoti jam keletą klausimų.

Abu vyrai paspaudė rankas įdėmiai žiūrėdami vienas kitam į akis. Ar senatorius mielas senukas, liūdintis tėvas, bandantis apsaugoti sūnaus atmintį? O gal jis apskaičiavo, kad ši strategija bus pati efektyviausia kalbantis su Mironu? Jis gudrus ar jautrus? O gal ir tai, ir tai?

Krosas vėl padovanojo jam meilią kreivą šypseną.

— Tikiuosi, patenkinau jūsų smalsumą, — tarė jis.

Nepatenkino. Nė iš tolo. Bet Mironas nesivargino jam tą sakyti.

20 skyrius

Mironas išėjo iš pastato ir nužingsniavo Medisono aveniu. Automobilių srautas buvo nedidelis. Nieko stebėtina Manhatane. Penkiasdešimt ketvirtojoje penkios eilės liejosi į vieną. Kitas keturias blokavo viena tų grynai niujorkietiškų statybinių aikštelių, leidžiančių į gatves garą. Kaip dantiška. Bet kam gi rūpi tas garas?

Jis rengėsi pereiti 53-iąją gatvę, kai staiga pajuto aštrų dūrį į šonkaulius.

— Tik krustelėk, niekše.

Mironas pažino balsą dar nė nepamatęs užklijuotos nosies ir pamuštos akies. Tinkliniai marškiniai. Jis spaudė ginklą į Mirono šonkaulius, savo kūnu užstodamas ginklą nuo smalsių akių.

— Tu vėl su tais pačiais marškiniais, — pasakė Mironas. — Jėzau Kristau, nė nepersirengi.

Tinkliniai marškiniai stumtelėjo jį ginklo vamzdžiu.

— Tu tuoj gailėsies, kad iš viso gimei, mulki. Lipk į mašiną.

Šalia jų sustojo automobilis — melsvas kadilakas su subraižytomis durelėmis. Vairavo Džimis, Tinklinių marškinių partneris, bet Mironas beveik nė nežvilgtelėjo į jį. Jo akys tučtuojau susmigo į pažįstamą figūrą ant galinės sėdynės. Figūra nusišypsojo ir pamojavo.

— Sveikas, Mironai, — šūktelėjo jis. — Kaip sekasi?

Aronas.

— Vesk jį čionai, Li, — pasakė Aronas.

Tinkliniai marškiniai, Li, bakstelėjo Mironui ginklu.

— Judinkis, mulki.

Mironas atsisėdo ant galinės sėdynės šalia Arono. Tinkliniai marškiniai, Li, įsirangė į priekinę sėdynę šalia Džimio. Abi priekinės sėdynės buvo apdengtos plastiku ten, kur Vinas buvo papylęs klevų sirupą.

Aronas buvo apsirengęs kaip paprastai. Baltas kaip sniegas kostiumas, balti pusbačiai. Be kojinaičių. Be marškinių. Jis niekada nevilkėdavo marškinių, nes jam patiko demonstruoti savo įdegusius krūtinės raumenis, kurie blizgėjo ištepti kažkokiu aliejumi ar riebalais. Jis visada atrodydavo, lyg būtų tiesiai iš grožio salono, švelnia it kūdikio užpakaliukas oda. Aronas buvo stambus vyras, šešių pėdų, šešių colių ūgio ir dviejų šimtų keturiasdešimties svarų svorio. Jis ne šiaip sau tik demonstravo savo sunkumų kilnotojo kūną. Aronas judėjo taip greitai ir grakščiai, kad nė nepastebėdavai jo stambumo. Jo plaukai buvo glotniai sušukuoti nuo kaktos ir surišti į ilgą uodegą.

Vyras svetingai nusišypsojo Mironui.

— Graži šypsena, Aronai, — pagyrė Mironas. — Daug dantų.

— Tinkama dantų higiena yra mano aistra.

— Turėtum pasidalyti savo aistra su Li, — pasakė Mironas.

Tinkliniai marškiniai skubiai atsisuko.

— Ką tu, mulki, pasakei?

— Nusisuk, Li, — tarė Aronas Tinkliniams marškiniams. Li paleido dar keletą žaibų. Mironas nusižiovavo. Džimis vairavo. Aronas atsilošė. Jis nieko nesakė, tik smagiai šypsojosi. Jo kūnas blizgėjo saulės šviesoje. Už poros kvartalų Mironas pabaksnojo į Arono iškirptę.

— Tavoji elektrolizė praleido vieną krūtinės plauką.

Arono garbei reikia pasakyti, kad jis nepasižiūrėjo.

— Mums reikia pasikalbėti, Mironai.

— Apie ką?

— Apie Valeri Simpson. Nors kartą, mano nuomone, esame toje pačioje pusėje.

— Tikrai?

— Tu nori sučiupti Valeri Simpson žudiką. Mes irgi.

— Tikrai?

— Taip. Ponas Eikas pasiryžęs atiduoti jos žudiką į teisingumo rankas.

— Jau tas Frenkas. Gerasis samarietis.

Aronas sukikeno.

— Vis dar pokštauji, a, Mironai? Ką gi, turiu pripažinti, skamba keistai, bet mes norėtume tau padėti.

— Kaip?

— Mudu abu žinome, kad Valeri Simpson nužudė tasai Rodžeris Kvinsis. Ponas Eikas yra pasirengęs panaudoti savo įtaką, kad padėtų rasti jį.

— O mainais?

Aronas apsimetė apstulbęs. Jis prisidėjo didžiulę kaip kultuvė ranką prie krūtinės.

— Mironai, tu sužeidei mane. Tikrai. Mes bandome ištiesti draugišką ranką, o tu atsakai įžeidinėjimais.

— Aha.

— Tai viena tų retų situacijų, kur laimi abi pusės, — tarė Aronas. — Mes norime padėti tau sučiupti žudiką.

— Ir ką jūs už tai gausite?

— Ničnieko. — Jis vėl atsilošė sėdynėje. — Jei žudikas bus rastas, policija galės imtis kitų reikalų. Mes irgi imsimės kitų reikalų. Ir tu, Mironai, turėtum imtis kitų reikalų.

— Štai kaip.

— Nereikia ieškoti problemų, jei jų nėra, — pridūrė Aronas. Kai saulės spindulys, radęs tinkamą kampą, apšvietė jo krūtinę, atspindys aptemdė jam akis. — Tai ne kokių nors senų sąskaitų suvedinėjimas. Mudu abu norime to paties. Abu norime pamiršti šį tragišką įvykį. Taigi tu randi žudiką ir atiduodi jį policijai. O mes džiaugiamės greita tyrimo pabaiga.

— Tarkim, nesu įsitikinęs, kad tai padarė Rodžeris Kvinsis, — pasakė Mironas.

Aronas išrietė antakį.

— Nagi, Mironai. Juk matei įrodymus.

— Jie netiesioginiai.

— Nuo kada tai tave jaudina? Beje, apsireiškė naujas liudytojas. Mes ką tik sužinojome apie tai.

— Koks liudytojas? — paklausė Mironas.

— Liudytojas, kuris matė Rodžerį Kvinsį kalbantis su tavo numylėta Valeri likus dešimčiai minučių iki nužudymo.

Mironas neatsakė.

— Abejoji mano žodžiu?

— Kas tas liudytojas, Aronai?

— Kažkokia namų šeimininkė. Buvo varžybose su savo vaikais. Ne, mes nieko bendra su ja neturime.

— Tai ko taip bijote?

— Ko bijome?

— Ko Eikas taip rūpinasi? Kodėl pasamdė šiuos Starskį ir Hačą sekti mane?

Tinkliniai marškiniai vėl atsigręžė.

— Kaip tu mane pavadinai, mulki?

— Nusisuk, Li, — pasakė Aronas.

— Baik, Aronai, leisk man jį padulkinti. Matai, ką tas močkrušys padarė mano mašinai? Ir pažiūrėk į mano sumautą nosį. — Pirma automobilis, paskui nosis. Prioritetai. — Jis ir jo pederastas draugelis užpuolė mane. Dviese prieš vieną. Kai aš nežiūrėjau. Leisk pamokyti jį šiek tiek pagarbos.

— Tu nesugebėjai, Li. Judu su Džimu abu nesugebėjot.

— Būčiau patvarkęs jį, velniai rautų. Jei ne sumušta nosis —

— Užsičiaupk, Li, — paliepė Aronas.

Li iškart nutilo.

Aronas pavartė akis ir skėstelėjo rankomis.

— Mėgėjai, — tarė jis. — Frenkas vis bando eiti lengviausiu keliu. Sutaupyti dolerį čia. Dolerį ten. Galų gale už viską tenka mokėti brangiau.

— Maniau, nebedirbi broliams Eikams, — pasakė Mironas.

— Dabar aš laisvai samdomas.

— Tai Frenkas tiesiog pasamdė tave?

— Šįryt.

— Tikriausiai kažkas svarbaus, — pasakė Mironas. — Tu nesi pigus.

Aronas vėl nusišiepė atidengdamas dantis, tada pasitaisė švarką.

— Jei nori geriausių, turi mokėti.

— Tai kodėl Frenkas taip neriasi iš kailio dėl šito reikalo?

— Nenumanau. Bet viena tiksliai žinau: Frenkas nori, kad baigtum savo tyrimą. Dabar. Be jokių pasiteisinimų. Klausyk, Mironai, mudu abu žinome, kad tu kaip rakštis Frenko subinėj. Jis

tavęs nemėgsta. Jei atvirai, norėtų tave pašalinti. Aš rimtai. Kalbu kaip vyras su vyru. Draugas su draugu. Juk mes draugai, tiesa? Bičiuliai?

— Patys geriausi, — pridūrė Mironas. Papilstykim, papilstykim.

— Tačiau Frenkas rodo neįtikėtiną santūrumą. Netgi geraširdiškumą. Pavyzdžiui, jis žino, kad vakarieniavai su Edžiu Kreinu. Vien to pakaktų, kad Frenkas užsimanytų papurtyti tave. Bet jis nepurto. Tiesą sakant, jis nusprendė, kad jei Edis Kreinas pasirinks tavo agentūrą, jis neprieštaraus.

— Koks jis kilnus.

— Bet taip ir yra, — įtikinėjo Aronas. — Pasakysiu tiesiai šviesiai — jam priklauso vaikio treneris. Pagal visus susitarimus jis priklauso „TruPro". Bet Frenkas linkęs leisti jam išeiti, ir jis nori padėti tau rasti Rodžerį Kvinsį. Dvi didelės paslaugos. Netgi dovanos. Ir nieko neprašo mainais.

Mironas atvertė delnus.

— Kaip galėčiau atsisakyti tokio sandėrio?

— Ar aš girdžiu sarkazmo gaidelę?

Mironas gūžtelėjo pečiais.

— Frenkas stengiasi elgtis sąžiningai, Mironai.

— Taip, tas žmogus tikras princas.

— Nekalbėk taip. Neverta.

— Ar jau galiu eiti?

— Pirma norėčiau išgirsti atsakymą.

— Man reikia pagalvoti, — atsakė Mironas. — Bet aš mieliau sutikčiau, jei žinočiau, ką Frenkas stengiasi nuslėpti.

Aronas papurtė galvą.

— Vis tas pats senasis Mironas, a? Tu nesikeiti. Stebiuosi, kaip tavęs dar niekas nepašalino.

— Mane ne taip lengva užmušti, — pasakė Mironas.

— Gali būti.

— Be to, aš puikus šokėjas. Niekas nenori žudyti puikaus šokėjo. Mūsų tiek mažai likę.

Aronas uždėjo ranką Mironui ant kelio ir palinko artyn.

— Gal minutėlę galėtume liautis tauškę niekus?

Mironas metė žvilgsnį į kelį, tada į Aroną.

— Ei, tavo ranka?

— Ar žinai apie morką ir lazdą, Mironai?

— Ką?

— Morką ir lazdą. — Ranka tebegulėjo ant Mirono kelio.

— A. Taip. Morka ir lazda. — *Ką?*

— Kol kas parodžiau tau tik morką. Blogai jausčiausi, jei neparodyčiau lazdos.

Priekinėse sėdynėse Tinkliniai marškiniai ir Džimis sukikeno.

Arono pirštai spustelėjo kelį. Kaip vanago nagai.

— Tu mane pažįsti. Nemėgstu smurto. Esu švelnus žmogus. Malonus. Geras. Aš tikras... — Jis užvertė akis, tarsi ieškotų žodžio.

— Morka, — užbaigė Mironas.

— Teisingai. Morka.

Mironas buvo matęs, kaip Aronas žudo. Nusuko žmogui sprandą, tarsi tas būtų tik šakelė. Taip pat buvo matęs Aroną besidarbuojantį įvairiose vietose — nuo bokso ringo iki morgo. Nieko sau morka.

— Visgi man kartais reikalinga lazda. Tik dėl akių, supranti. To iš manęs tikimasi. Žinau, kad tau ji nereikalinga. Kalbu apie lazdą.

— Aš klausausi, — pasakė Mironas.

— Taip, — įsikišo Tinkliniai marškiniai, — papasakok jam, Aronai. — Tinkliniai marškiniai ir Džimis vėl ėmė kikenti. Garsiau.

— Užsičiaupkit, — švelniai tarė Aronas.

Jie iškart nutilo. Tarsi abiem būtų šauta į galvą.

Aronas visą dėmesį sukaupė į Mironą. Jo akys staiga tapo juodos ir piktos.

— Daugiau perspėjimų nebus. Mes paprasčiausiai smogsime. Žinau, tave nelengva įbauginti. Paaiškinau tai Frenkui. Jam nerūpi. Jis pasiūlė smogti į kitas vietas, kur kitas žmogus nedrįstų.

— Pavyzdžiui?

— Kaip suprantu, Dveinas Ričvudas žaidžia gerai. Būtų apmaudu, jei jo karjera staiga baigtųsi. — Jis stipriau suspaudė kelį. — Arba, tarkim, tavo gražioji Džesika. Žinau, šiuo metu ji išvykusi. Į Atėnus, jei kartais nežinai. Viešbutis „The Grand Bretagne". 207 kambarys. Frenkas turi draugų Graikijoje.

Mironas pajuto stingdantį šaltuką.

— Nė negalvok apie tai, Aronai.

— Ne aš sprendžiu. — Pagaliau jis atitraukė ranką. — Frenkas. Jis tvirtai nusiteikęs. Nori, kad baigtum šį tyrimą. Žinai, kaip sakoma: netampyk liūto už uodegos.

— Jei jis ją palies...

Aronas numojo ranka.

— Prašau, Mironai, neverta grasinti. Nėra reikalo. Tu negali laimėti. Žinai tai. Pergalės kaina pernelyg didelė. Judu su Vinu esate tik dviese. Du geri vyrai. Du iš geriausių. Verti priešininkai. Bet Frenkas turi mane. Turi ir kitų. Daug kitų. Tiek, kiek jam reikia. Tie žmonės be jokių skrupulų. Jie įsibraus į Džesikos butą, pasikeisdami išprievartaus, o paskui nušaus. Tie žmonės užpuls Esperansą pakeliui į namus. Tie žmonės padarys neįsivaizduojamų dalykų su tavo motina.

Mironas spoksojo į Aroną. Aronas nemirksėdamas žiūrėjo į jį.

— Tu negali laimėti, Mironai. Kad ir koks kietas esi, neatsilaikysi. Abu tai žinome.

Tyla. Kadilakas sustojo priešais Mirono biurą.

— Ar dabar galiu išgirsti atsakymą? — paklausė Aronas.

Mironas stengėsi nedrebėti lipdamas iš automobilio. Jis neatsigręždamas nuėjo į vidų.

21 skyrius

Vinas smūgiavo į sunkiąją kriaušę. Jo šoniniai spyriai aštuoniasdešimties svarų kriaušę lenkė beveik perpus. Jis spardė į įvairius lygmenis. Į priešininko kelį. Pilvą. Sprandą. Veidą. Kirsdavo kulnu, palenkęs žemyn pirštus. Mironas atliko keletą katų, arba pratimų, kai koncentruojamasi į smūgio tikslumą įsivaizduojant priešais save žmogų, o ne orą. Kartais tas įsivaizduojamas žmogus būdavo Aronas.

Jie buvo naujojoje mokytojo Kvono salėje miesto centre. Dojangas buvo padalytas į dvi dalis. Viena priminė šokių studiją. Parketas ir veidrodžiai. Kitoje grindys buvo išklotos kilimais, gulėjo hanteliai, kabėjo įvairių dydžių kriaušės, virvė. Ant lentynos — guminiai peiliai ir pistoletai, skirti mokytis atimti ginklą. Netoli tarpdurio kabėjo Jungtinių Amerikos Valstijų ir Korėjos vėliavos. Kiekvienas mokinys įėjęs ir prieš išeidamas nusilenkdavo joms. Mokyklos taisyklės buvo surašytos ant plakato. Mironas mokėjo jas mintinai. Jo mėgstamiausia buvo dešimta. Visada užbaik, ką pradėjai.

Chm. Geras patarimas? Dabar sunku pasakyti.

Iš viso mokykla turėjo keturiolika taisyklių. Kartkartėmis mokytojas Kvonas pridėdavo po naują. Keturiolikta buvo įvesta prieš du mėnesius: nepersivalgyk. „Mokiniai per riebūs", — paaiškino mokytojas Kvonas. Per dvidešimt metų, nuo tada, kai Vinas padėjo Kvonui persikelti į Jungtines Valstijas, Kvono anglų kalba vis prastėjo. Mironas įtarė, kad tai dalis rytiečių išminčiaus įvaizdžio. Vaidina poną Mijagi iš *Karatė berniuko.*

Vinas atsitiesė.

— Nagi, — tarė jis rodydamas į kriaušę. — Tau jos reikia labiau nei man.

Mironas ėmė trankyti kriaušę. Stipriai. Jis pradėjo nuo keleto smūgių. Tekvondo kovinė padėtis yra paprasta ir praktiška, beveik kaip boksininko. Paskui Mironas perėjo prie smūgių alkūnėmis ir keliais. Alkūnės ir keliai labai naudingi, ypač kovojant ankštoje patalpoje. Filmuose apie Rytų kovos menus rodoma, kaip pasišokėjus spiriama į galvą, į krūtinę ir panašiai. Tačiau gatvės kova daug paprastesnė. Taikaisi į tarpkojį, kelį, sprandą, nosį arba akis. Kartais — į saulės rezginį. Visa kita nereikalinga. Patekęs į tikrą gyvenimo ar mirties situaciją, griebi priešininkui už kiaušų. Bedi pirštais į akis. Smogi alkūne į gerklę.

Vinas priėjo prie didžiulio veidrodžio.

— Pakartokime, ką išmokome, — tarė jis pamėgdžiodamas vaikų darželio auklėtojos balsą. Jis ėmė imituoti golfo judesius, prieš veidrodį tobulindamas mostą. Jis dažnai taip darydavo. — Pirma, garbusis Pensilvanijos senatorius nori, kad nutrauktum tyrimą. Antra, didžiausias Niujorko mafiozas nori, kad nutrauktum tyrimą. Trečia, tavo klientas, mergišius Dveinas Ričvudas, nori, kad nutrauktum tyrimą. Ar visus paminėjau?

— Pamiršai Diną Jeler, — tarė Mironas. — Ir Heleną Van Slaik. Kenetas irgi to nori, nepamiršk Keneto. Ir Pavelo Menansio.

— Policininkas, — pridūrė Vinas. — Detektyvas Dimontė.

— O, taip. Visai pamiršau apie Rolį.

Vinas pasitikrino, ar tinkamai laiko įsivaizduojamą golfo lazdą.

— Taigi, — tęsė jis, — tavo pastangos susilaukė įprastinės paramos — t. y. jokios.

Mironas gūžtelėjo, atliko kombinaciją.

— Negali visiems įtikti, tad turi įtikti sau.

Vinas susiraukė.

— Cituoji Rikį Nelsoną?

— Diena buvo ilga.

— Tai jau tikrai.

Mironas spyrė atgalia koja. Geras atsakomasis veiksmas prieš bet kokį puolimą.

— Kodėl visi taip bijo Valeri Simpson? Jungtinių Valstijų senatorius suorganizuoja slaptą susitikimą. Frenkas Eikas pasamdo Aroną. Đveinas grasina atleisiąs mane. Kodėl?

Vinas vėl užsimojo lazda priešais veidrodį, paskui pakėlė galvą ir prisimerkė, tarsi sektų įsivaizduojamo kamuoliuko trajektoriją. Jis atrodė nepatenkintas. Jau tie golfo žaidėjai.

Dojangas durys atsidarė. Vanda kyštelėjo galvą į vidų ir nedrąsiai pamojavo.

— Sveika, — tarė Mironas.

— Labas.

Mironas nusišypsojo. Jam buvo malonu matyti merginą — ji vienintelė norėjo, kad jis tęstų tyrimą. Vanda vilkėjo margą, beveik vaikišką vasarinę suknelę. Suknelė buvo be rankovių ir atidengė gražiai įdegusias rankas. Ji buvo be plačiakraštės vasarinės skrybėlės, kurias visos nešioja, buvo nerūpestingai pasidažiusi, o ausų speneliuose tilindžiavo auksiniai lankai. Atrodė jauna, sveika ir gana graži.

Užrašas prie durų skelbė SU BATAIS NEGALIMA. Vanda paklusо, išsispyrė iš basučių prieš įžengdama į *dojangą*.

— Esperansa pasakė, kad rasiu jus čia, — tarė ji. — Labai atsiprašau, kad vėl trukdau jus ne biure.

— Nieko tokio, — atsiliepė Mironas. — Tu pažįsti Viną.

— Taip, — tarė atsisukdama į jį. Išspaudė šypseną. — Malonu jus matyti.

Vinas vos pastebimai palenkė galvą. Stoiškai. Vaidina Tonto.*

Grąžydama rankas Vanda paklausė:

— Gal galėtume pasikalbėti?

Vino nereikėjo prašyti. Jis nuėjo prie durų, žemai nusilenkė ir išėjo. Jie liko vieni.

Mergina iš lėto prisiartino prie Mirono dairydamasi aplinkui, tarsi apžiūrinėtų namą, kurio neketina pirkti.

— Ar dažnai čia ateinate? — pasiteiravo ji.

— Čionai arba į vieną iš kitų mokytojo Kvono *dojangų.*

— Maniau, jie vadinasi *dojos*, — pasakė ji.

— *Dojo* — japoniškai. *Dojang* — korėjietiškai.

Ji linktelėjo, tarsi ši informacija ką nors reikštų jos gyvenime. Vėl apsidairė.

— Ar ilgai šito mokėtės?

— Taip.

— O Vinas?

— Dar ilgiau.

— Jis nepanašus į kovotoją, — pasakė ji. — Gal tik iš akių.

Mironas buvo girdėjęs tai anksčiau. Jis laukė.

— Tik norėjau sužinoti, ar ką nors išsiaiškinote, — tarė Vanda. Jos akys lakstė į kairę, į dešinę, aukštyn, žemyn.

— Nedaug ką, — atsakė jis. Ne visai tiesa, bet Mironas neketino užsiminti apie Dveino ryšius su Valeri.

Ji vėl linktelėjo. Jos rankos be paliovos krutėjo ieškodamos ko nors nusitverti.

— Dveinas elgiasi dar keisčiau, — pasakė ji.

— Kaip?

— Vis taip pat, tik stipriau. Jis visą laiką įsitempęs. Kažkas jam skambinėja, bet jis atsiliepia kitame kambaryje. Jei atsiliepiu

* Tonto — populiaraus amerikiečių vesterno pramanytas herojus.

aš, skambintojas padeda ragelį. Vakar vakare vėl buvo dingęs. Pasakė, kad eina pakvėpuoti grynu oru, bet jo nebuvo dvi valandas.

— Ką tu apie tai manai? — paklausė Mironas.

Ji papurtė galvą.

Mironas nutaisė savo švelniausią balsą.

— Ar gali būti, kad yra kita moteris?

Jos akys liovėsi bėginėjusios ir susmigo į jį.

— Aš ne kokia nors mergšė, kurią jis pakabino gatvėje.

— Aš tai žinau.

— Mes mylime vienas kitą.

— Ir tai žinau. Bet taip pat žinau, kad daugelis mylinčių vaikinų elgiasi kvailai. — Moterys irgi. Kad ir Džesika. Prieš ketverius metus turėjo tokį bičą, vardu Dagas. Vis dar galvoja apie jį. Vyrukas, vardu Dagas. Kas galėtų pagalvoti.

Vanda vėl ryžtingai papurtė galvą. Įtikinėja save ar Mironą?

— Jis kitoks. Žinau, kalbu kaip visiška kvaiša, bet iš tiesų taip yra. Negaliu to paaiškinti.

— Ir nereikia. Tik norėjau sužinoti, ką tu manai.

— Dveinas neturi romano.

— Gerai.

Jos akys sudrėko. Ji porą kartų giliai įkvėpė.

— Jis nemiega naktimis. Vaikšto po kambarį. Klausiu, kas negerai, bet jis nesako. Bandžiau pasiklausyti, apie ką kalba telefonu, bet nugirdau tik jūsų vardą.

— Mano vardą?

Ji linktelėjo.

— Jis dukart jį pakartojo, bet tai viskas, ką girdėjau.

Mironas akimirką galvojo.

— O jei prijungčiau pasiklausymo aparatūrą prie jūsų telefono?

— Gerai.

— Tu neprieštarauji?

— Ne. — Sudrėkusiose akyse pasirodė ašaros. Ji porą kartų sukūkčiojo, paskui prisivertusi susitvardė. — Viskas eina blogyn, Mironai. Turime išsiaiškinti, kas vyksta.

— Padarysiu viską, ką galėsiu.

Ji trumpai apkabino jį. Mironas norėjo paglostyti jai plaukus ir pasakyti ką nors guodžiančio. Bet nieko nepadarė. Ji neskubėdama išėjo iškėlusi galvą. Mironas nulydėjo merginą akimis. Vos tik ji dingo iš akių, sugrįžo Vinas.

— Na ir? — paklausė jis.

— Man ji patinka, — tarė Mironas.

— Labai gražus užpakaliukas.

— Ne tai turėjau galvoje. Ji gera moteris. Ir ji išsigandusi.

— Žinoma, išsigandusi. Jos maisto talonas rengiasi pamojuoti jai atsisveikindamas.

Pono nuoširdžiojo sugrįžimas.

— Nieko panašaus, Vinai. Vanda myli jį.

Vinas sugrojo keletą natų įsivaizduojamu smuiku. Apie tokius dalykus su juo nepasikalbėsi. Jis paprasčiausiai nesupranta.

— Ko ji norėjo?

Mironas atpasakojo jų pokalbį. Vinas išskėtė kojas, padarė špagatą, tada vėl pašoko. Jis pakartojo tai keletą kartų, vis greičiau, greičiau. Ponai ir ponios, soul muzikos krikštatėvis ponas Džeimsas Braunas.

Kai Mironas baigė, Vinas tarė:

— Regis, Dveinas bando nuslėpti daugiau nei tik trumpą nuklydimą į šoną.

— Ir aš taip manau.

— Nori, kad pasekčiau jį?

— Galime sekti pasikeisdami.

Vinas papurtė galvą.

— Jis pažįsta tave.

— Tave irgi.

— Taip, — tarė Vinas, — bet aš nematomas. Aš vėjas.

— Tikiuosi, nesilpstantis?

Vinas nusivaipė.

— Kaip juokinga. Esu tikras, juoksiuosi keletą dienų.

Jei atvirai, tai Vinas sugebėtų įsirangyti į tavo apatinius visai savaitei, o tu nė nepastebėtum.

— Ar gali pradėti šįvakar? — paklausė Mironas.

Vinas linktelėjo.

— Aš jau ten.

22 skyrius

Mironas mėtė kamuolį į krepšį asfaltuotame kieme. Ilga vasaros diena pamažu pasidavė tamsai, tačiau krepšinio stovas buvo apšviestas prožektorių. Juos įrengė Mironas su tėvu, kai Mironas buvo šeštoje klasėje. Tykiame ore grūmėsi įvairiausi kepsnių kvapai. Viščiuko iš „Dempseys". Mėsainių iš „Weinsteins". Kebabų iš „Ruskins".

Mironas metė, pagavo atšokusį kamuolį ir vėl metė. Jis buvo įsijautęs į tam tikrą ritmą; kamuolys sukdamasis švelniai slydo per tinklą. Jis nematė nieko kita, išskyrus tinklą. Jo pilkų marškinėlių krūtinė buvo permirkusi prakaitu. Aikštelėje Mironui visada kildavo pačios geriausios mintys, tačiau dabar jo galva buvo tuščia. Egzistavo tik kamuolys, lankas ir kamuolio trajektorija. Aiški ir tiksli.

— Ei, Mironai.

Timis iš kaimyninio namo. Timiui buvo dešimt.

— Atstok, vaike. Tu man trukdai.

Timis nusijuokė ir čiupo atšokusį kamuolį. Tai buvo jų pokštas. Timio motina manė, kad jos sūnus trukdo Mironui ir kad Mironas turi siųsti Timį namo, kai tik šis pasirodo. Berniuko tai nesustabdė. Jis ir jo draugai visada ateidavo, kai Mironas mėtydavo į krepšį. Kartais, kai jiems pritrūkdavo vieno žaidėjo, vaikai pasibelsdavo į duris ir paprašydavo Mirono motinos, kad ši leistų jam išeiti į lauką pažaisti.

Kurį laiką Mironas mėtė į krepšį kartu su Timiu. Jie kalbėjosi apie dalykus, kurie svarbūs mažiems berniukams. Atėjo dar keletas vaikų. Deilių berniukas. Koenų mergaitė. Kiti. Dviračiai išsirikiavo kiemo pakrašty. Jie ėmė žaisti. Mironas buvo paskirtas padavinėti kamuolį. Niekas tiksliai neskaičiavo taškų. Visi daug juokėsi. Prisijungė ir keletas tėvų. Arnis Stolmanas. Fredas Dempsis. Jau seniai jie buvo žaidę. Kai kuriems tai galėjo pasirodyti šiek tiek per daug sentimentalu, bet Mironui patiko.

Buvo beveik dešimta vakaro, kai motinos ėmė kviesti vaikus namo. Jos plačiai šypsojosi ir mojavo Mironui nuo namų prieangių. Mironas mojavo joms. Vaikai dar bandė maldauti, bet netrukus paklusniai skirstėsi.

Vasara ir mokinių atostogos. Vis dar nekaltos. Dabar vaikai turėtų būti kitokie. Jie turėtų prekiauti ginklais, narkotikais, daryti nusikaltimus ir sirgti AIDS. Tačiau vasaros vakarai vidurinės klasės priemiestyje buvo nerūpestingi, vieta, toli nuo tokių žmonių kaip Aronas ir broliai Eikai. Vieta, toli nuo ten, kur žudomos jaunos moterys.

Šįvakar Valeri būtų buvę smagu.

Motina pravėrė galines duris.

— Telefonas, — trumpai tarstelėjo.

— Kas skambina?

Jos balsas buvo it sugniaužtas kumštis.

— Džesika. — Ji susiraukė tardama šį vardą, tarsi jis būtų neskanus.

Mironas tramdė save, kad neimtų bėgti. Jis nuskubėjo prie galinių laiptų ir įžengė į virtuvę. Pernai virtuvė buvo visiškai suremontuota. Kodėl — Mironas negalėjo paaiškinti. Namuose niekas negamino, nebent gaminimu pavadintum šaldytų picų pašildymą mikrobangų krosnelėje.

— Aš atsiliepsiu rūsyje, — tarė jis.

Motina kažką burbtelėjo. Jokio sąmojo. Kaip ir Esperansa, ji nepamiršdavo nuoskaudų. Ypač jei tai buvo susiję su jos mažuoju sūneliu.

Jis uždarė duris, pagriebė ragelį, išgirdo, kaip motina padėjo ragelį viršuje.

— Džese?

— Ar čia „Eržilų“ tarnyba?

Kaip paprastai, jos balsas privertė jį pakilti į orą.

— O taip. Kuo galėtume jums padėti, ponia?

— Aš ieškau tikro eržilo.

— Jūs paskambinote ten, kur reikia. Gal turite kokių ypatingų pageidavimų?

— Būtų gerai su dideliu pimpalu, — atsiliepė ji. — Bet tiksi ir tu.

— Kaip miela.

Fone girdėjosi didelis triukšmas.

— Ko taip ilgai neatsiliepei? — paklausė Džesika.

— Buvau kieme. Žaidžiau su Timiu ir kitais vaikais.

— Sutrukdžiau?

— Ne. Ką tik baigėme.

— Tavo mamos balsas buvo gana šaltas.

— Jai taip nutinka, — atsakė Mironas.

— Kažkada jai patikau.

— Ir tebepatinki.

— O Esperansai?

— Esperansa niekada tavęs nemėgo.

— O taip, — tarė ji.

— Tu vis dar „The Grand Bretagne“ viešbutyje? — paklausė Mironas. — 207 kambaryje?

Tyla.

— Tu mane šnipinėji?

— Ne.

— Tai iš kur žinai...

— Ilga istorija. Papasakosiu, kai grįši namo. Kur esi?

— Kenedžio oro uoste. Ką tik nusileidome.

Jo širdis šoktelėjo.

— Tu namie?

— Būsiu, kai rasiu bagažą. — Ji minutėlę patylėjo. — Ar atvažiuosi?

— Jau lekiu.

— Apsirenk ką nors, ką galėčiau lengvai nuplėšti, — tarė ji. — Lauksiu vonioje su visokiais egzotiškais aliejais iš užjūrio.

— Ištvirkėlė.

Vėl tyla. Tada Džesika tarė:

— Aš myliu tave. Kartais keistai elgiuosi, bet tikrai myliu tave.

— Tai nesvarbu. Papasakok man apie tuos aliejus.

Ji nusijuokė.

— Paskubėk.

Jis padėjo ragelį, paskubomis nusirengė ir nuėjo į vonią. Prausėsi po šaltu dušu. Švilpaudamas melodiją iš *Vest Saido istorijos.* Paskui nusišluostė ir atsidarė spintą. Kas nors lengvai nuplėšiama. Rado. Su spragtukais. Pasipurškė odekolonu. Mironas retai kvėpindavosi odekolonu, bet Džesikai patiko. Šuoliuodamas laiptais išgirdo durų skambutį.

— Aš atidarysiu, — šūktelėjo jis.

Prie durų stovėjo du uniformuoti policininkai.

— Ar jūs Mironas Bolitaras?

— Taip.

— Mus atsiuntė detektyvas Dimontė. Būtume dėkingi, jei eitumėte su mumis.

— Kur?

— Į Kvynso žmogžudysčių skyrių.

— Kokiu reikalu?

— Buvo sučiuptas Rodžeris Kvinsis. Jis įtariamasis Valeri Simpson nužudymo byloje.

— Ir ką?

Pirmą kartą prakalbo žemesnysis policininkas:

— Pone Bolitarai, ar pažįstate Rodžerį Kvinsį?

— Ne.

— Niekada nebuvote su juo susitikęs?

— Kiek man žinoma — ne. — Kiek man žinoma. Advokatų kalba *ne*.

Pareigūnai susižvalgė.

— Geriau eikite su mumis, — pasakė aukštesnysis.

— Kodėl?

— Nes ponas Kvinsis atsisako duoti parodymus, kol nepasikalbės su jumis.

23 skyrius

Mironas paskambino Džesikai ir paliko žinutę, kad vėluos.

Kai jie atvyko į nuovadą, Dimontė pasitiko Mironą prie durų. Jis kramtė gabalą gumos, o gal tai buvo kramtomasis tabakas. Ir plačiai šypsojosi. Šį kartą avėjo kitus batus. Tačiau irgi iš gyvatės odos ir šlykščius. Jie buvo ryškiai geltoni su mėlynais pakraščiais.

— Džiaugiuosi, kad galėjai atvykti, — pasakė Dimontė.

Mironas parodė į batus.

— Apiplėšei palaikymo grupės šokėją, Roli?

Dimontė nusijuokė. Tai nebuvo geras ženklas.

— Eime, gudragalvi, — pasakė beveik geraširdiškai. Jis nusivedė Mironą koridoriumi vingiuodamas tarp daugybės nuobodžiaujančių policininkų. Beveik visi laikė rankose kavos puodelius ir ramstėsi į sieną arba į gaiviųjų gėrimų aparatą pasakodami kokią nors apgailėtiną istoriją linksinčiam pašnekovui.

— Nematau reporterių, — pastebėjo Mironas.

— Jiems dar nepranešta apie Kvinsio sulaikymą, — pasakė Dimontė. — Bet naujiena netrukus pasklis.

— Tu paskleisi ją?

Jis patenkintas patraukė pečiais.

— Visuomenė turi teisę žinoti.

— Žinoma.

— O kaip tu, Bolitarai? Nori išlįsti sausas?

— Sausas iš ko?

Jis vėl truktelėjo pečiais. Ponas Nerūpestingasis.

— Kaip nori.

— Aš jo nepažįstu, Roli.

— Tad tikriausiai jis rado tavo pavardę geltonuosiuose puslapiuose, a?

Mironas nutylėjo. Nėra prasmės ginčytis.

Dimontė atidarė duris į mažą tardymo kambarį. Jame jau buvo du policininkai. Jų kaklaraiščiai buvo atpalaiduoti beveik iki diržų. Pareigūnai jautėsi puikiai apdirbę Kvinsį, bet šis neatrodė per daug susijaudinęs. Daugelyje filmų ar televizijos serialų kaliniai rodomi su dryžuotais arba pilkais drabužiais. Tačiau iš tiesų jie vilki ryškiai oranžinius. Geriau matyti, jei sugalvotų sprukti.

Rodžerio Kvinsio akys suspindo pamačius Mironą. Jis buvo jaunesnis nei Mironas tikėjosi — maždaug trisdešimties, nors

buvo galima duoti ir dvidešimt penkerius. Buvo lieknas, gana dailaus moteriško veido. Jo pirštai buvo grakštūs ir ilgi. Atrodė kaip baleto šokėjas.

Rodžeris Kvinsis pamojavo jam iš kėdės ir tarė:

— Ačiū, kad atėjote, Mironai.

Mironas pažiūrėjo į Dimontę. Šis nusišypsojo jam.

— Tai, sakai, nepažįsti jo, a? — Jis linktelėjo kitiems dviem policininkams. — Eime, vyručiai. Palikime šiuos du draugelius vienus.

Tyliai nusišaipę policininkai išėjo. Mironas atsisėdo į kėdę priešais Rodžerį Kvinsį.

— Ar mudu pažįstami? — paklausė Mironas.

— Ne, nemanau. — Kvinsis ištiesė jam ranką. — Aš Rodžeris Kvinsis.

Kvinsio ranka buvo it mažas paukštelis. Mironas paskubomis paspaudė ją.

— Iš kur žinote mano vardą?

— O, aš esu didelis sporto aistruolis, — pasakė jis. — Žinau, nesu panašus į tokį, bet domiuosi sportu jau daugelį metų. Nors krepšinio dabar taip atidžiai nebežiūriu. Man labiau patinka tenisas. Jūs mokate jį žaisti?

— Truputį.

— Man nelabai gerai sekasi, bet aš stengiuosi. — Jo akys vėl suspindo. — Tenisas toks nuostabus sportas, kai pagalvoji. Galima sakyti, akrobatinių šokių varžybos. Mažas kamuoliukas skrieja į tave su nežemiška jėga, o tau reikia pribėgti, pašokti ir atmušti jį rakete. Viskas turi būti apskaičiuota sekundžių tikslumu: atskriejantis kamuoliukas, taškas, kuriame jis nusileis, jo sukimasis, atšokimo kampas, atstumas tarp tavo rankos ir raketės galvos centro, tavo smūgio stiprumas, padavimo trajektorija. Nuostabu, kai pagalvoji.

Du žodžiai: bepročio sapaliojimai.

— Rodžeri, jūs neatsakėte į mano klausimą, — tarė Mironas. — Iš kur žinote mano pavardę?

— Atleiskite. — Jis droviai šyptelėjo. — Kartais per daug įsijaučiu. Kai kas mano, kad tai trūkumas. Bet tai geriau nei drybsoti ant sofos priešais televizorių. Ar minėjau, kad esu ir krepšinio aistruolis?

— Taip.

— Todėl ir žinau jūsų pavardę. Mačiau, kaip žaidėte „Duke" komandoje. — Jis nusišypsojo, tarsi tai viską paaiškintų.

— Gerai, — kaip įmanydamas kantriau atsiliepė Mironas. — Tad kodėl policija sako, kad norėjote pasikalbėti su manimi?

— Nes norėjau. Tai yra, noriu.

— Kodėl?

— Jie mano, kad aš nužudžiau Valeri, Mironai.

— O jūs nužudėte?

Jis nustebęs prasižiojo.

— Žinoma, ne. Kuo jūs mane laikote?

Mironas truktelėjo pečiais.

— Žmogumi, kuris persekioja jaunas merginas. Kuris persekiojo Valeri Simpson, nedavė jai ramybės, nuolat skambindavo, rašydavo ilgus laiškus, gąsdino ją.

Jis pamojavo savo ilgais pirštais.

— Jūs perdedate, — pasakė Rodžeris. — Aš merginau Valeri Simpson. Mylėjau ją. Rūpinausi jos gerove. Aš buvau tik atkaklus gerbėjas.

— Ji norėjo, kad paliktumėt ją ramybėje.

Rodžeris nusijuokė.

— Taip, ji mane atstūmė. Didelio čia daikto. Ar aš pirmas vyras, kurį atstūmė graži moteris? Tiesiog aš taip lengvai nepasiduodu. Siųsdavau jai gėlių. Rašydavau meilės laiškus. Kviesdavau

į pasimatymus. Išbandžiau įvairią taktiką. Ar skaitote meilės romanus?

— Ne.

— Juose pagrindiniai veikėjai visada pykstasi. Nesvarbu, ar tai būtų karas, piratų antpuolis, aukštosios visuomenės vakarėlis, pora visada pykstasi ir nekenčia vienas kito. Tačiau giliai širdyje jie myli vienas kitą. Jie slepia tikruosius jausmus, suprantate? Štai kaip buvo su Valeri ir manimi. Tarp mūsų vyravo nepaneigiama įtampa. Viršįtampis.

— Aha, — nutęsė Mironas. — Rodžeri, kodėl norėjote mane matyti?

— Tikėjausi, kad pasikalbėsite su policija už mane.

— Ir ką jiems pasakysiu?

— Kad aš nežudžiau Valeri. Kad jai grasino kažkas kitas.

— Kas?

— Maniau, jūs žinote.

— Kodėl taip manote?

— Valeri man taip sakė. Prieš savo mirtį.

— Ką tiksliai ji sakė?

— Kad jai gresia pavojus.

— Koks pavojus?

— Maniau, kad žinote.

Mironas kilstelėjo rankas.

— Prašyčiau lėčiau, gerai? Pradėkime nuo pradžių. Jūs buvote JAV atvirosiose?

— Taip.

— Kodėl?

— Einu kiekvienais metais. Esu didelis aistruolis. Man labai patinka stebėti varžybas. Jos tokios užburiančios...

— Apie tai jau kalbėjome, Rodžeri. Taigi jūs atėjote stebėti varžybų. Jūsų atėjimas nebuvo susijęs su Valeri Simpson? Jūs neatsekėte paskui ją?

— Žinoma, ne. Net nenutuokiau, kad ji bus ten.

— Gerai, ir kas atsitiko?

— Aš sėdėjau stadione ir žiūrėjau, kaip Dveinas Ričvudas triuškina Ivaną Restovičių. Nepakartojamas žaidimas. Dveinas sumalė jį į miltus. — Jis nusišypsojo. — Bet kam aš tai pasakoju? Juk jūs jo agentas, tiesa?

— Taip.

— Ar galite man gauti jo autografą?

— Žinoma.

— Ne šįvakar, aišku. Gal rytoj?

— Gal. — Ramybė Rodžeriui. — Bet dabar grįžkime prie Valeri. Jūs stebėjote Dveino varžybas.

— Taip. — Jo balsas surimtėjo. — Gaila, kad tada nežinojau, kad jūs Dveino Ričvudo agentas, Mironai. Galbūt tada viskas būtų buvę gerai. Gal Valeri tebebūtų gyva, o aš būčiau tas didvyris, kuris ją išgelbėjo, ir jai būtų tekę liautis neigus tikruosius jausmus, ji būtų įsileidusi mane į savo gyvenimą ir leidusi man saugoti ją amžinai.

Mironas prisiminė *Don Kichoto* citatą: „Matau gegutę, kukuojančią medyje."

— Kas buvo toliau, Rodžeri?

— Varžybos ėjo į pabaigą, tad pasitikrinau programą. Šešioliktoje aikštėje turėjo žaisti Arantksa Sančes Vikario, tad pamaniau, nueisiu ir užsiimsiu gerą vietą. Arantksa puiki žaidėja. Tokia apsukri. Jos broliai Emilijus ir Ksaveras irgi profesionalai. Geri žaidėjai, bet neturi jos užsidegimo.

— Ir jūs išėjote iš stadiono, — paragino Mironas.

— Išėjau iš stadiono. Buvo likę keletas minučių, tad pasukau link kiosko, esančio netoli pagrindinio įėjimo. To, kur ekranuose rodomi kitų varžybų rezultatai. Pamačiau, kad Štefi jau laimėjo, o Maiklas Čangas buvo priverstas žaisti penktąjį setą. Peržvelgiau

dvejetų varžybas. Vyrų dvejetų, man regis. Kenas Flačas buvo... Ne, ne jis... neprisimenu.

— Nenukrypkite, Rodžeri.

— Žodžiu, tada ir pamačiau Valeri.

— Kur?

— Prie priekinių vartų. Ji norėjo įeiti, bet apsauga neleido. Valeri neturėjo bilieto. Buvo labai nusiminusi, tai buvo matyti. Į Atvirąsias bilietai visada išparduodami. Kiekvienais metais. Bet aš negalėjau patikėti tuo, ką mačiau. Apsaugininkas neleido jai įeiti. Valeri Simpson. Jis nė neatpažino jos. Žinoma, aš nuėjau jai padėti.

Žinoma.

— Ką jūs padarėte?

— Kitas apsaugininkas pažymėjo mano ranką, ir aš išėjau už vartų. Tada prisiartinau prie jos iš už nugaros ir patapšnojau per petį. Kai ji atsisuko, negalėjau patikėti tuo, ką pamačiau.

— Kuo?

— Aš pažįstu Valeri Simpson, — jau lėčiau tarė Rodžeris. — Netgi jūs turite tai pripažinti. Mačiau visas varžybas, kuriose ji žaidė. Mačiau ją besitreniruojančią. Mačiau žaidžiančią. Matydavau ją gatvėse, aikštėje, namuose, dirbančią su tuo šlykščiu treneriu. Matydavau ją laimingą ir nusiminusią, pakilią ir palūžusią, triumfuojančią ir nugalėtą. Stebėjau jos pažangą nuo kupinos entuziazmo paauglės iki nepalaužiamos varžovės, mačiau, kaip ji virto liūdna, be gyvybės gražuole. Negaliu apsakyti, kaip dažnai mano širdis verkdavo dėl jos. Bet nebuvau matęs nieko panašaus į tai.

— Ko?

— Tokios baimės. Ji buvo labai išsigandusi.

Ko čia stebėtis, pagalvojo Mironas. Prisliūkina iš nugaros kažkoks maniakas ir tapšnoja per petį.

— Ar ji atpažino jus?

— Žinoma.

— Ką ji darė?

— Paprašė mano pagalbos.

Mironas skeptiškai išrietė antakį. Išmoko šio triuko iš Vino.

— Tai tiesa, — spyrėsi Rodžeris. — Ji pasakė, kad jai gresia pavojus. Kad jai reikia patekti į vidų ir pasimatyti su jumis.

— Ji paminėjo mano vardą?

— Taip. Sakau jums, ji buvo apimta nevilties. Ji maldavo apsaugininką įleisti, bet šis nenorėjo nė girdėti. Tada man šovė į galvą mintis.

— Kokia?

— Sumedžioti bilietą, — atsakė Rodžeris. Jis buvo aiškiai patenkintas savimi. — Prie įėjimo sukiojosi koks tuzinas perpardavinėtojų. Susiradau vieną. Juodaodį. Visai nieko vyrukas. Jis norėjo šimto penkiasdešimties dolerių. Pasakiau jam, kad per daug norįs. Jie visada užsiplėšia aukščiausias kainas. Perpardavinėtojai. Reikia su jais derėtis. Jie to tikisi. Bet Valeri ne tas buvo galvoje. Ji sutiko su prašoma kaina. Tokia jau ta Valeri. Nesuka galvos dėl pinigų. Jei mes būtume susituokę, aš būčiau perėmęs finansų valdymą. Ji per daug impulsyvi.

— Nenukrypkite, Rodžeri. Kas buvo vėliau, kai nupirkote bilietą?

Jo veide atsirado švelni ir svajinga išraiška.

— Ji padėkojo man, — pasakė jis, tarsi būtų išvydęs degantį krūmą. — Tai buvo pirmas kartas, kai ji atsivėrė man. Tada supratau, kad už mano kantrybę atlyginta. Po tiek laiko man pagaliau pavyko ją pralaužti. Keista, ar ne? Šitiek metų stengiausi priversti ją įsimylėti mane. O tada, kai mažiausiai tikėjausi — taukšt! — meilė įsiveržė į mano gyvenimą.

Aš, man, aš, mano, aš, manęs. Netgi į Valeri nužudymą jis žiūrėjo iš savo varpinės.

— Ką ji darė vėliau? — paklausė Mironas.

— Palydėjau ją pro vartus. Ji paklausė manęs, ar aš žinąs, kaip jūs atrodote. Sakau, ar tu kalbi apie Mironą Bolitarą, krepšininką? Ji sako, taip. Aš sakau, taip, žinau. Ji sako, kad jai reikia rasti jus. Rodžeris palinko į priekį. Lyg suokalbininkas. — Suprantate, ką noriu pasakyti? Jei būčiau žinojęs, kad jūs Dveino agentas, būčiau tiksliai žinojęs, kur jus rasti. Būčiau nuvedęs ją tiesiai pas jus. Tada viskas būtų buvę gerai. Aš būčiau sulaukęs dar didesnės padėkos ir neįkainojamos Valeri Simpson šypsenos. Būčiau išgelbėjęs jai gyvybę. Būčiau tapęs didvyriu. — Jis papurtė galvą įsivaizduodamas, kaip viskas galėjo būti. — Viskas būtų buvę puiku.

— Bet? — paragino Mironas.

— Mes išsiskyrėme. Ji paprašė manęs apžiūrėti už stadiono esančias aikštes, o ji tuo tarpu paieškosianti Maisto aikštėje ir stadione. Susitarėme, kad kas penkiolika minučių susitiksime prie „Perrier“ kiosko. Aš išėjau iš stadiono ir pradėjau paiešką. Jei būčiau radęs jus, būčiau įrodęs jai savo nemirtingą meilę...

— Taip, ši dalis man aiški. — Senis Rolis tikriausiai gerokai pasismagino apklausinėdamas šį tipą. — Kas buvo toliau?

— Išgirdau šūvį, — tęsė Kvinsis. — Paskui riksmus. Pasileidau atgal prie Maisto aikštės. Kai atbėgau, ten jau buvo susibūrusi minia. Jūs bėgote kūno link. Ji gulėjo ant žemės. Tokia rami. Jūs pasilenkėte ir atsargiai kilstelėjote jos galvą. Mano svajonės. Mano gyvenimas. Mano laimė. Viskas mirė. Žinojau, ką pamanys policija. Jie kankino mane, kad merginau ją. Pravardžiavo mane. Prakeikimas, jie grasino pasodinti mane į kalėjimą už tai, kad kviečiau ją į pasimatymus — tai ką pagalvos dabar? Jie niekada nesuprato mus siejančio ryšio. Potraukio.

— Ir jūs pabėgote, — pasakė Mironas.

— Taip. Grįžau namo, susikroviau daiktus. Paskui nusiėmiau nuo kortelės didžiausią sumą pinigų. Kartą mačiau per televizo-

rių, kaip policija susekė vyruką, kuris naudojosi kreditinėmis kortelėmis, todėl norėjau apsirūpinti grynaisiais. Gudru, a?

— Genialu, — sutiko Mironas. Tačiau jam gėlė širdį. Valeri neturėjo nieko, į ką būtų galėjusi kreiptis. Ji buvo viena. Kai iškilo pavojus, ji kreipėsi į Mironą, žmogų, kurio beveik nepažinojo. Ir kažkas ją nužudė. Mironą užplūdo geliantis skausmas.

— Aš apsistodavau pigiuose moteliuose ir naudodavausi išgalvotais vardais, — tauškė Kvinsis. — Bet kažkas, matyt, mane atpažino. O toliau jūs žinote. Kai jie mane sučiupo, paprašiau, kad pakviestų jus. Tikėjausi, kad galėsite paaiškinti jiems, kaip viskas iš tiesų buvo. — Kvinsis vėl palinko į priekį ir suokalbiškai sušnabždėjo: — Tas detektyvas Dimontė gali būti gana bjaurus.

— Uhu.

— Jis nusišypsojo tik vieną kartą, kai paminėjau jūsų vardą.

— O?

— Pasakiau jam, kad mes draugai. Tikiuosi, nepykstate.

— O ne, nė kiek, — pasakė Mironas.

24 skyrius

Mironas susitiko Dimontę ir jo bendrą Krinskį gretimame tardymo kambaryje. Jis niekuo nesiskyrė nuo pirmojo. Dimontė vis dar piktdžiugiškai vaipėsi.

— Gal reikėtų advokato? — meiliai pasiteiravo jis.

Mironas pažiūrėjo į jį.

— Tavo veidas švytėte švyti, Roli. Naujas drėkinamasis kremas?

Šypsena neblėso.

— Suprantu, atsakymas yra ne.

— Aš areštuotas?

— Žinoma, ne. Prisėsk. Gal nori ko nors atsigerti?

— Noriu.

— Ko norėtum? — Koks svetingas tas Rolis. — Kolos? Kavos? Apelsinų sulčių?

— Gal turi šokoladinio gėrimo?

Dimontė pažiūrėjo į Krinskį. Šis patraukė pečiais ir nuėjo paieškoti. Dimontė suglaudė rankas ir pasidėjo jas ant stalo.

— Mironai, kodėl Rodžeris Kvinsis kvietė tave?

— Norėjo pasikalbėti.

Dimontė nusišypsojo. Ponas kantrusis.

— Taip, bet kodėl?

— Deja, negaliu atsakyti.

— Negali, — tarė Dimontė. — Ar nesakysi?

— Negaliu.

— Kodėl negali?

— Regis, tai vadinama advokato — kliento teisėmis ir pareigomis. Reikia patikrinti.

— Kur?

— Ką, — pasakė Mironas.

— Ką?

— Patikrinti ką. Ne kur.

Dimontė linktelėjo.

— Vadinasi, bus taip?

— Kaip?

Dabar jo balsas skambėjo šiurkščiau.

— Tu įtariamas, Bolitarai. Ne, tiksliau šitaip. Tu *įtariamasis*.

— O Rodžeris?

— Jis vykdytojas. Esu tuo įsitikinęs. Jis per kvailas, kad būtų padaręs viską vienas pats. Mes manome, kad tu viską sugalvojai. Ir privertei jį atlikti juodą darbą.

— Aha. O mano motyvas?

— Valeri Simpson turėjo romaną su Dveinu Ričvudu. Štai

kodėl jo telefonas buvo jos kalendoriuje. Baltoji mergina ir juodaodis vaikinas. Kaip į tai būtų reagavę rėmėjai?

— Dabar devintasis dešimtmetis, Roli. Netgi Aukščiausiame Teisme yra mišrių santuokų.

Dimontė pasidėjo koją ant kėdės ir pasirėmė ant kelio.

— Laikai gal ir pasikeitė, Bolitarai, bet rėmėjams vis dar nepatinka juodaodžiai vaikinai, sekiojantys paskui baltąsias paneles. — Jis pasikrapštė smakrą dviem pirštais. — Štai kaip, mūsų nuomone, viskas atrodo: Dveinas — juodaodis šuo. Jis užuodžia baltą mėsą. Priremia Valeri Simpson prie sienos, bet jai nepatinka būti vienos nakties nuotykiu. Mes žinome, kad ji šiek tiek pakvaišusi, kurį laiką gydėsi pamišėlių ligoninėje. Gal net kokia maniakė, verdanti triušiukus.

— Verdanti triušiukus?

— Matei *Lemtingą potraukį*?

Mironas linktelėjo.

— O. Ta, kuri išvirė triušį. Taip.

— Taigi, kaip sakiau, Valeri Simpson pamišėlė. Jos liftas nestoja kiekviename aukšte. Bet dabar ji dar ir įpykusi. Ji paskambina Dveinui, kaip ir pažymėta jos kalendoriuje, ir pagrasina paviešinti jų santykius. Dveinas išsigąsta. Kaip ir vakar, kai aš nuėjau pas jį. Ir kam jis skambina? Tau. Štai tada tu ir sugalvoji nedidelį planą.

Mironas linktelėjo.

— Teisme tai nuskambės įtikinamai.

— Ką? Argi gobšumas nėra geras motyvas?

— Beveik galėčiau prisipažinti čia pat.

— Puiku, gudragalvi. Žaisk, kaip nori.

Sugrįžo Krinskis. Papurtė galvą. Jokio šokoladinio gėrimo.

— Tai ar pasakysi, kodėl Kvinsis pirmiausia paskambino tau? — tęsė Dimontė.

— Ne.

— Kodėl ne, velniai rautų?

— Nes tu įžeidei mano jausmus.

— Neerzink manęs, Bolitarai. Įmesiu tavo subinę į kamerą pas dvidešimt psichopatų ir pasakysiu jiems, kad esi vaikų tvirkintojas. — Jis nusišypsojo. — Jam tai patiktų, ar ne, Krinski?

— O taip, — atsiliepė Krinskis, pataikūniškai šypsodamasis Dimontei.

Mironas linktelėjo.

— Taip. Gerai, dabar aš sakau, apie ką tu kalbi? Tu sakai, toks skanus kąsnelis kaip tu bus labai populiarus cypėje. Tada aš sakau, prašau, nereikia. Tada tu sakai, tik nesilenk pakelti muilo nuo grindų. Ir tada judu kikenate.

— Ką čia mali, velniai rautų?

— Nešvaistyk mano laiko, Roli.

— Manai, nepasodinčiau tavęs į cypę?

Mironas atsistojo.

— Žinau, kad nepasodinsi. Jei manyčiau, kad galėtum, dabar jau sėdėčiau su antrankiais.

— Kur eini, po galais?

— Arba suimk mane, arba traukis iš kelio. Manęs kai kas laukia.

— Žinau, kad esi nešvarus, Bolitarai. Tas pusgalvis neatsitiktinai tave pakvietė. Jis tikėjosi, kad išgelbėsi jį. Štai kodėl vaidini čia policininką. Apsimeti atliekąs savo tyrimą. Tu tik norėjai būti netoliese, išsiaiškinti, ką mes žinome.

— Koks tu nuovokus, Roli.

— Mes svilinsim jį ir svilinsim, kol jis išduos tave.

— Ne, nesvilinsi. Kaip jo advokatas, draudžiu tardyti mano klientą.

— Tu negali jam atstovauti. Ar esi girdėjęs apie interesų konfliktą?

— Kol rasiu jam kitą, oficialiai esu jo advokatas.

Mironas atidarė duris ir išėjo į koridorių. Jis nustebo pamatęs Esperansą. Policininkai irgi. Visi, stovėję koridoriuje, rijo ją alkanais žvilgsniais. Kokie atsargūs, pagalvojo Mironas, tikriausiai bijo, kad Esperansa slepia ginklą aptemptuose džinsuose. Taip, tikriausiai todėl.

— Skambino Vinas, — pasakė ji. — Jis ieško tavęs.

— Kas atsitiko?

— Jis pasekė Dveiną. Sako, turėtum kai ką pamatyti.

25 skyrius

Esperansa ir Mironas įsėdo į geltoną taksi tarp 7-osios ir 8-osios gatvių ir paprašė nuvežti į Čelsio viešbutį 23-iojoje. Taksi dvokė kaip turkų viešnamis, kas buvo kur kas geriau nei daugumoje kitų.

— Vinas sėdės raudonoje kėdėje prie viešbučio telefonų, — pasakė ji, kai taksi sustojo. — Į dešinę nuo šveicoriaus stalo. Jis skaitys laikraštį. Jei neskaitys, vadinasi, pakrantė nesaugi. Nekreipk į jį dėmesio ir išeik. Susitiksite biliardo klube.

— Taip sakė Vinas?

— Taip.

— Net ir apie tą nesaugią pakrantę?

— Taip.

Mironas papurtė galvą.

— Nori eiti kartu?

— Negaliu. Einu į paskaitas.

— Ačiū, kad radai mane.

Ji linktelėjo.

Vinas sėdėjo kaip buvo sakęs. Skaitė *Wall Street Journal*,

vadinasi, pakrantė buvo saugi. Ohoho. Vinas atrodė kaip visada, išskyrus juodą peruką, dengiantį jo šviesias garbanas. Ponas maskavimosi meistras. Mironas atsisėdo šalia jo ir sušnabždėjo:

— Baltas triušis tampa geltonu, kai ant jo nusišlapina juodas šuo.

Vinas nepakėlė akių nuo laikraščio.

— Sakei, kad praneščiau, jei Dveinas padarys ką nors neįprasta.

— Taip.

— Jis atvyko čionai prieš dvi valandas. Pasikėlė liftu į trečią aukštą ir pasibeldė į 322 kambario duris. Jas atidarė moteris. Jie apsikabino. Jis įėjo. Durys užsidarė.

— Negerai, — pasakė Mironas.

Vinas pervertė puslapį. Nuobodžiaujančia veido išraiška.

— Ar žinai, kas toji moteris? — paklausė Mironas.

Vinas papurtė galvą.

— Juodaodė. Maždaug penkių pėdų, septynių colių. Liekna. Aš leidau užsisakyti 323 kambarį. Pro akutę matyti Dveino durys.

Mironas pagalvojo apie Džesiką, laukiančią jo. Šiltoje vonioje. Su egzotiškais aliejais.

Prakeikimas.

— Aš liksiu, jei nori, — pasakė Vinas.

— Ne. Pats tuo pasirūpinsiu.

— Puiku. — Vinas atsistojo. — Pasimatysime rytoj per varžybas, jei mūsų vaikinas nebus per daug pavargęs, kad žaistų.

Mironas užlipo į trečią aukštą. Apsižvalgė koridoriuje. Nė gyvos dvasios. Gniauždamas rankoje raktą jis nuskubėjo prie 323 kambario ir įėjo vidun. Vinas, kaip paprastai, buvo teisus. Per akutę atsivėrė geras, nors ir išgaubtas 322 kambario durų vaizdas. Dabar reikia tik laukti.

Bet ko laukti?

Ką jis čia veikia, po galais? Džesika laukia jo vonioje su egzotiškais aliejais — vien ši mintis privertė kūną įsitempti ir sudejuoti — o jis žaidžia seklį Morką...

Dėl ko?

Ko jis iš viso nori? Dveinas paaiškino jam apie savo santykius su Valeri. Kurį laiką jie buvo meilužiai. Kas čia keista? Jie abu patrauklūs, jauni, abu teniso žaidėjai. Tad kas čia tokio? Rasinis klausimas? Tai jau nieko nebestebina. Argi ne apie tai jis kalbėjo Dimontei?

Ir ką Mironas čia veikia, prispaudęs akį prie akutės? Dveinas jo klientas, dėl Dievo meilės, svarbus klientas. Kokią teisę turi Mironas kištis į jo asmeninį gyvenimą? Ir dėl ko — nes jo merginai nepatinka, kad Dveinas mezga romanus? Ir kas? Tai ne Mirono rūpestis. Mironas nėra Dveino socialinis darbuotojas, lygtinio paleidimo pareigūnas, kunigas ar psichiatras — jis jo agentas. Jo darbas yra rūpintis, kad klientas kuo daugiau uždirbtų, o ne smerkti jo moralę.

Antra vertus, ką, po galais, čia veikia Dveinas? Galbūt jam patinka nukrypti į kairę, viskas gerai, jokių problemų. Bet kodėl šįvakar? Nesąmonė. Rytoj svarbiausia diena Dveino karjeroje. Varžybas transliuos nacionalinė televizija. Jo pirmosios JAV atvirosios. Atvirųjų ketvirtfinalis. Jo pirmasis mačas su patyrusiu žaidėju. „Nike“ reklaminės kampanijos pradžia. Gana keistas laikas romantiškam pasimatymui viešbučio kambaryje.

Dveinas Ričvudas, profesionalaus teniso būsimasis kamerheras.

Mironui tai nepatiko.

Dveinas visada buvo šiek tiek paslaptingas. Tiesą sakant, Mironas beveik nieko nežinojo apie jo praeitį. Jis pabėgo iš namų, bent jau Dveinas taip sakė, bet kas iš tiesų žino? Kodėl pabėgo? Kur dabar jo šeima? Mironas žinojo tik kai kuriuos faktus apie

Dveiną, varganą gatvės vaiką, visomis išgalėmis besistengiantį išsivaduoti iš skurdo pančių. Bet ar tai tiesa? Dveinas atrodė geras vaikas — protingas, iškalbus, gerų manierų. Bet gal tai vaidyba? Jaunuolis, kurį pažinojo Mironas, nešvaistytų laiko pasidulkinimams viešbučių kambariuose prieš tokią svarbią dieną.

Na ir kas?

Mironas jo agentas. Taškas. Vaikis turi kibirkšties ir puikiai jaučia aikštę. Jis patrauklus ir gali užsidirbti daug pinigų iš reklamos. Tai ir yra svarbiausia agentui. Ne žaidėjo meilės reikalai. Tas vaikis nepakartojamas aikštėje. Kam rūpi, koks jis už jos ribų? Mironas per jautriai reaguoja. Jis nebeturi jokių perspektyvų. Jis vadovauja verslui, ir vieno geriausių klientų šnipinėjimas, kišimasis į jo privatų gyvenimą tikrai nepuošia jo, kaip verslininko.

Jam derėtų išeiti. Jis turėtų eiti pas Džesiką ir pasikalbėti apie tai, paklausti, ką ji mano.

Dar dešimt minučių.

Užteko dviejų. Jis prikišo kitą akį kaip tik tą akimirką, kai atsidarė 322 kambario durys. Jose pasirodė Dveinas, tiksliau, jo nugara. Mironas pamatė moters rankas ant jo kaklo, traukiančias jį žemyn. Jie apsikabino. Jis nematė moters veido, tik rankas. Mironas pagalvojo apie Vandos intuiciją. Ji buvo tokia pasitikinti savimi, tokia akla šiai galimybei. Mironas suprato. Jis irgi buvo išgyvenęs tą patį. Meilė iš tiesų apakina žmones.

— Apakina žmones, — sumurmėjo sau Mironas. — Neįtikėtina.

Dveinas atsitiesė. Moters rankos dingo iš akių. Dveinas, atrodo, nori išeiti. Mironas prispaudė akį arčiau akutės. Dveinas atsisuko ir pažiūrėjo tiesiai į Mirono duris. Mironas vos neatšoko. Akimirką atrodė, kad vaikinas žiūri tiesiai į jį, tarsi žinotų, kad jis ten.

Ir kaipgi aš atsidūriau čia, vėl pagalvojo Mironas. Jei jam tektų tikrinti, kur ir kaip paleistuvauja kiekvienas jo globojamas sportininkas, jis visą gyvenimą praleistų spoksodamas pro akutes. Dveinas juk dar vaikas. Dvidešimt vienerių. Jis nevedęs ir oficialiai nesusižadėjęs. Niekas, ką Mironas mato, jokiais būdais nėra susiję su Valeri Simpson nužudymu.

Bet tada Dveinas pagaliau žengė į šoną.

Prieš tai Dveinas dar kartą trumpam apkabino moterį. Pasigirdo duslūs garsai, bet Mironas negalėjo išskirti jokių aiškių žodžių. Dveinas žvilgtelėjo kairėn, tada dešinėn, žengė į šoną. Moteris jau vėrė duris, tačiau dar kartą kyštelėjo galvą į koridorių. Ir tada Mironas ją pamatė.

Ta moteris buvo Dina Jeler.

26 skyrius

Rytas.

Mironas nesustabdė Dveino. Jis lyg per miglą prisiminė, kaip pateko pas Džesiką. Atsirakino duris savo raktu ir išlemeno:

— Atleisk. Turėjau...

Džesika nutildė jį bučiniu. Tada dar stipresniu bučiniu. Godesniu. Mironas bandė apsiginti nuo jos atakų, nors kai kas būtų pavadinęs jo pastangas neryžtingomis.

Jis apsivertė lovoje. Džesika tyliai vaikščiojo po kambarį. Nuoga. Ji užsimetė šilkinį chalatėlį. Jis stebėjo, kaip visada darydavo, su begaliniu susižavėjimu.

— Tu tokia karšta, — pasakė jis, — kad man net dantys prakaituoja.

Ji nusišypsojo. Štai kas atsitinka vyrams, kai į juos pažiūri Džesika. Jų kvėpavimas sulėtėja. Paširdžiuose ima plazdenti dru-

geliai. Atsiranda gniuždantis noras. O kai ji nusišypso, tie simptomai dar labiau sustiprėja.

— Labas rytas, — pasakė ji. Paskui pasilenkė ir švelniai pabučiavo jį. — Kaip jautiesi?

— Mano ausys vis dar kaista nuo vakar vakaro.

— Malonu žinoti, kad vis dar šį tą sugebu, — tarė ji.

Labai švelniai pasakyta.

— Papasakok apie savo kelionę.

— Pirma papasakok apie tą žmogžudystę.

Mironas ėmė pasakoti. Džesika mokėjo klausytis. Ji niekada nepertraukdavo, nebent užduodavo vieną kitą taiklų klausimąnelingavo apsimestinai galva ir kvailai nesišypsojo. Jos dėmesys buvo sutelktas tik į jį, tarsi jis būtų vienintelis žmogus pasaulyje. Mironas jautėsi apsvaigęs, laimingas ir išsigandęs.

— Toji Valeri krito tau į širdį, — tarė Džesika, kai jis baigė.

— Ji neturėjo į ką kreiptis. Jos gyvybei grėsė pavojus, o šalia nebuvo nė vieno žmogaus.

— Ji turėjo tave.

— Aš mačiau ją tik kartą. Mes netgi nepasirašėme sutarties.

— Nesvarbu. Ji žinojo, koks esi. Jei aš atsidurčiau bėdoje, irgi bėgčiau pas tave. — Ji pakreipė galvą. — Iš kur sužinojai viešbučio pavadinimą ir kambario numerį?

— Aronas pasakė. Jis bandė grasinti. Ir jam pavyko.

— Aronas grasino man?

— Tau, man, mano mamai, Esperansai.

Ji minutėlę dvejojo.

— Aš rinkčiausi Esperansą. Jei tektų rinktis vieną iš mūsų.

— Taip ir pasakysiu jam. — Jis paėmė Džesiką už rankos. — Džiaugiuosi, kad grįžai.

— Nebus tardymo kankinant?

Mironas papurtė galvą.

— Bet aš turiu tau kai ką paaiškinti.

— Nereikia, — pasakė jis. — Tik noriu būti su tavimi. Myliu tave. Visada mylėjau. Mes esame giminingos sielos.

— Giminingos sielos?

Jis linktelėjo.

— Kada tai nusprendei? — paklausė ji.

— Seniai.

— Kodėl anksčiau nesakei?

Jis gūžtelėjo pečiais.

— Nenorėjau tavęs išgąsdinti.

— O dabar?

— Dabar yra svarbu pasakyti, ką jaučiu.

Kambaryje stojo tyla.

— Ką turėčiau atsakyti į tai? — paklausė ji.

— Nieko.

— Aš tikrai tave myliu, Mironai. Tu tai žinai.

— Žinau.

Tyla. Ilga tyla.

Džesika perėjo per kambarį. Nuoga. Ji nesigėdijo savo kūno. Betgi nebuvo ko gėdytis.

— Man atrodo, — pradėjo ji, — šioje žmogžudystėje yra daug keistų sąsajų. Bet viena yra pagrindinė.

Pakeitė temą. Tai gerai. Šiai dienai pasakyta pakankamai.

— Kokia? — paklausė Mironas.

— Tenisas, — atsakė ji. — Aleksandras Krosas nužudomas teniso klube. Valeri Simpson nužudoma nacionaliniame teniso centre. Valeri ir Dveinas turi romaną — abu profesionalūs teniso žaidėjai. Tie du jaunuoliai, kurie tariamai nužudė Aleksandrą Krosą — kokie jų vardai?

— Erolas Sveidas ir Kertis Jeleris.

— Sveidas ir Jeleris, — pakartojo ji. — Jiems kažko reikėjo

teniso klube. Broliai Eikai ir Aronas yra susiję su agentūra, kuri dirba su teniso žaidėjais. Lieka tik Dina Jeler.

— O ji kuo dėta?

— Ji miega su Dveinu. Negali būti, kad tai tik sutapimas.

— Ir?

— Kaip ji susipažino su Dveinu?

— Nežinau, — atsakė Mironas.

— Ar ji žaidžia tenisą?

— Kas, jei žaidžia?

— Tada ji irgi būtų susijusi su tenisu. — Džesika nutilo. — Nežinau. Aš tik tuščiai kalbu. Tiesiog viskas sukasi apie tenisą — išskyrus Diną Jeler.

Mironas kurį laiką galvojo. Nieko nesugalvojo, bet smegenų gilumoje kažkas ėmė kirbėti.

— Tai tik mintis, — tarė ji.

Mironas atsisėdo.

— Tu pasakei „tariamai" nužudė Aleksandrą Krosą. Ką nori tuo pasakyti?

— Kokių turi įrodymų, kad Sveidas ir Jeleris iš tikrųjų nužudė Krosų sūnų? — paklausė Džesika. — Jie galėjo tapti tiesiog patogiais atpirkimo ožiais. Pagalvok pats. Jeleris buvo patogiai nužudytas policijos. Sveidas patogiai dingo nuo žemės paviršiaus. Ką geriausia apkaltinti?

— Tai kas tada, tavo nuomone, nužudė Aleksandrą Krosą?

Ji patraukė pečiais.

— Galbūt Sveidas ir Jeleris. Bet kas iš tiesų žino?

Kirbėjimas smegenyse sustiprėjo. Bet vis dar nieko neiškilo į paviršių. Mironas žvilgtelėjo į laikrodį. Pusė aštuonių.

— Skubi? — paklausė Džesika.

— Šiek tiek.

— Maniau, kad Dveinas žaidžia tik pirmą, — pasakė ji.

— Noriu sugauti vieną vaikiną, vardu Edis Kreinas. Jis žaidžia jaunių grupėje dešimtą.

— Galiu eiti kartu? — paklausė Džesika.

— Žinoma.

— Kokie tavo šansai jį sugauti? — pasiteiravo ji.

— Manau, gana geri. Tik jo tėvas gali kelti šiokių tokių problemų.

— Tu nepatinki jo tėvui?

— Jam patinka didesnės agentūros, — tarė Mironas.

— Gal man meiliai nusišypsoti jam? — paklausė Džesika.

Mironas minutėlę pasvarstė.

— Parodyk jam savo iškirptę. Nesu tikras, kad tas vyrukas supranta subtilias užuominas.

— Padarysiu viską, kad tik gautum klientą, — pasakė ji.

— Gal iš pradžių pasitreniruok, — pasiūlė Mironas.

— Ką pasitreniruoti?

— Iškirptės atidengimą. Esu girdėjęs, kad tai tam tikras menas.

— Mat kaip. Ir prieš ką turėčiau treniruotis?

Mironas skėstelėjo rankas.

— Esu pasirengęs pabūti savanoriu.

— Kaip tu aukojiesi dėl klientų, — tarė ji. — Tu tikras didvyris.

— Tai ką pasakysi?

Džesika metė į jį žvilgsnį. Tą žvilgsnį, tiesą sakant. Jis nusmelkė Mironą iki kojų pirštų,o ką jau kalbėti apie vieną vietą. Ji pasilenkė prie jo.

— Ne.

— Ne?

Ji prikišo lūpas jam prie ausies.

— Pirma išbandykime mano naujuosius aliejus.

Vienas žodis: jergutėliau.

27 skyrius

Džesikai neprireikė demonstruoti iškirptės.

Abu Kreinai akimirksniu susižavėjo ja. Ponia Krein kalbėjosi su Džese apie jos knygas. Ponas Kreinas negalėjo suvaldyti šypsenos ir virpulio paširdžiuose. Prasidėjus antram setui ponas Kreinas pamėgino sumažinti komisinius. Labai geras ženklas. Mironui dingtelėjo mintis dažniau vestis Džesę į dalykinius susitikimus.

Stadione buvo ir kitų agentų. Daugybė. Dauguma buvo su dalykiniais kostiumais ir glotniai sušukuotais plaukais. Jie buvo įvairaus amžiaus, tačiau dauguma atrodė gana jauni. Keletas bandė prieiti, bet ponas Kreinas nuvarė juos į šoną.

— Grifai, — sukuždėjo Džesika Mironui, kai vienas įbruko savo kortelę ponui Kreinui.

— Jie tik bando užsidirbti pinigų, — tarė Mironas.

— Tu juos gini?

— Aš darau tą patį, Džese. Jei nebūsi įžūlus, nieko nepasieksi. Manai, Kreinai patys eitų pas juos?

— Bet vis tiek. Tu nesisukioji aplinkui kaip tie tipai.

— O ką gi aš dabar darau?

Džesika sekundėlę pagalvojo.

— Taip, bet tu gražus.

Sunku ginčytis. Edis triuškino priešininką šeši–nulis, šeši–nulis, tačiau varžybos nebuvo tokios geros kaip rezultatas. Edžiui trūko grakštumo. Jis kliovėsi savo jėga. Bet kokia jėga. Jo raketė skrodė orą kaip pjovėjo dalgis. Kamuoliukas atšokdavo nuo tinklelio, tarsi būtų iššautas iš bazukos. Grakštumas ateis. Kol kas šios nepakartojamos jėgos daugiau nei gana.

Kai žaidėjai paspaudė vienas kitam rankas, Edžio tėvai nuėjo į aikštę.

— Padaryk man paslaugą, — paprašė Mironas Džesės.

— Kokią?

— Užlaikyk porą minučių tėvus. Noriu pasikalbėti su Edžiu.

Ji padarė tai pakviesdama pietų. Džesika nulydėjo poną ir ponią Kreinus į „Rakečių" restoraną priešais didžiąją tribūną. Mironas palydėjo Edį į persirengimų kambarį. Vaikis, rodės, nebuvo išliejęs nė lašo prakaito. Mironas labiau supluko vien žiūrėdamas. Edis ėjo dideliais, neskubriais žingsniais, užsimetęs ant pečių rankšluostį, visiškai atsipalaidavęs.

— Pasakiau „TruPro", kad jie manęs nedomina, — tarė Edis.

Mironas linktelėjo. Tai paaiškino Arono geraširdiškumą leidžiant Mironui atstovauti Edžiui.

— Kaip jie reagavo?

— Supyko.

— Kurgi ne.

— Norėčiau bendradarbiauti su jūsų agentūra, — tarė jis.

— O ką mano tėvai?

— Nesvarbu. Jie žino, kad tai mano sprendimas.

Jie paėjėjo dar keletą žingsnių.

— Edi, noriu paklausti tavęs apie Valeri.

Jis šyptelėjo.

— Jūs iš tikrųjų bandote rasti jos žudiką?

— Taip.

— Kodėl?

— Nežinau. Tiesiog turiu tai padaryti.

Edis linktelėjo. Atsakymas jį tenkino.

— Klauskit.

— Tu susipažinai su Valeri Pavelo stovykloje Floridoje?

— Taip.

— Kaip judu tapote draugais?

— Ar esate buvęs Pavelo akademijoje? — paklausė Edis.

— Ne.

— Tada galite nesuprasti. — Edis Kreinas stabtelėjo, nusibraukė nuo akių plaukus ir tęsė: — Tikriausiai keistai skamba — šešiolikmetė mergina ir devynmetis berniukas tampa artimi draugai. Tai gana normalu teniso pasaulyje. Su bendraamžiais nebendrauji. Jie tavo priešai. Ko gero, mudu su Valeri abu jautėmės vieniši. O kadangi buvome skirtingo amžiaus, nekėlėme vienas kitam grėsmės. Taip viskas ir prasidėjo.

— Ar ji kada nors minėjo Aleksandrą Krosą?

— Taip, porą kartų. Jie susitikinėjo ar kažkas panašaus.

— Ar tau susidarė įspūdis, kad jų santykiai rimti?

Jis patraukė pečiais. Apsaugininkas patikrino jų leidimus ir leido įeiti.

— Nepasakyčiau. Jos gyvenimas buvo tenisas. Vaikinai — tik jo dalis.

— Papasakok daugiau apie Pavelo akademiją. Kaip ten jautėsi Valeri?

— Kaip jautėsi? — Edis liūdnai šyptelėjo, papurtė galvą. — Ten vyko nuolatinė kova dėl viešpatavimo. Kiekvienas stengėsi pergalėti kitą.

— O Valeri buvo moterų karalienė?

Edis linktelėjo.

— Neginčijama karalienė.

— Ar Pavelas ir Valeri sutarė?

— Taip. Bent jau iš pradžių. Jis skyrė Valeri daugiausia dėmesio. Kartais ji ištisas valandas treniruodavosi su jo padėjėjais ir kai atrodydavo, jog jau nebegali žengti nė žingsnio, ateidavo Pavelas ir žybt! — ji vėl atgaudavo energiją. Valeri buvo puiki žaidėja, bet Pavelas žinojo, kaip išjudinti jos norą varžytis. Kai jis būdavo šalia, jai niekas neprilygdavo. Ji atmušdavo bet kokį smūgį. Ji buvo nepakartojama.

— Kada viskas ėmė ristis žemyn?

Edis gūžtelėjo pečiais.

— Kai ji ėmė pralaimėti. — Jis ištarė taip, tarsi tai būtų pats natūraliausias dalykas pasaulyje.

— Kas atsitiko?

— Nežinau. — Jis vėl stabtelėjo galvodamas. — Man regis, jai tapo nebeįdomu. Taip atsitinka daugeliui žaidėjų. Jie perdega. Per didelis krūvis ir per greitai.

— Ką darė Pavelas?

— Jis išmėgino visus savo triukus. Suprantat, Pavelas puoselėjo tą „šuo ėda šunį" atmosferą. Taip išravimi silpnieji, sakė jis man. Bet Valeri nebereagavo. Ji vis dar nugalėdavo daugumą merginų. Bet kai žaisdavo su didžiosiomis — Štefi, Monika, Gabriela, Martina — jai nebeužtekdavo ryžto.

Edis atsisėdo į kėdę priešais savo spintą. Aplinkui buvo nedaug žmonių. Ant grindų, išklotų ruda kilimine danga, mėtėsi popierėliai ir tvarsčiai. Mironas prisėdo greta.

— Sakei, kad matei Valeri keletą dienų prieš jos mirtį.

— Taip, — atsiliepė Edis. — „Plaza" viešbučio fojė. — Vaikinas nusitraukė marškinėlius. Jis buvo liesas. Toks liesas, kad atrodė, jog krūtinė įdubusi į širdį. — Jau seniai nebuvau jos matęs.

— Ką ji tau sakė?

— Ji ketino sugrįžti. Atrodė gana džiugiai nusiteikusi, tokia kaip senoji Valeri. Tada ir davė man jūsų numerį, liepė laikytis kuo toliau nuo Pavelo ir „TruPro".

— Ar paaiškino, kodėl turėtum laikytis toliau?

— Ne.

— Ar ji dar ką nors sakė?

Jis nutilo svarstydamas.

— Ne. Ji kažkur skubėjo. Sakė turinti kažką sutvarkyti.

— Ką sutvarkyti?

— Nežinau. Ji nepasakė.

— Kada tai buvo? — paklausė Mironas.

— Regis, ketvirtadienį.

— Ar prisimeni, kelintą valandą?

— Apie šeštą.

Valeri skambino Dveinui ketvirtadienį, penkiolika po šešių. Kažką sutvarkyti. Ką? Santykius su Dveinu? Ar paviešinti juos? Kas, jei ji iš tiesų jam grasino? Ar Dveinas būtų žudęs ją, kad nutildytų? Mironas taip nemanė, ypač žinant, kad tuo metu, kai ji buvo nušauta, Dveinas padavinėjo kamuoliuką kelių tūkstančių žiūrovų akivaizdoje.

Edis išsinėrė iš sportinių batelių ir kojinaičių.

— Trečiadienio vakarui turiu du bilietus į „Jankius", — tarė Mironas. — Nori eiti?

Edis nusišypsojo.

— Maniau, to nedarote.

— Ko nedarau?

— Nebučiuojate subinių.

— Darau. Visi agentai daro. Aš niekuo ne geresnis. Bet šiuo atveju manau, kad iš tiesų galėtume smagiai praleisti laiką.

Edis atsistojo.

— Ar turėčiau atsargiai vertinti jūsų motyvus?

— Jei turi galvą ant pečių.

Dveinui patiko pabūti vienam prieš varžybas. Vinas buvo išmokęs jį meditacijos būdų — be nepadorių vaizdajuosčių — ir dažniausiai galėdavai jį rasti susirangiusį kampe, sėdintį lotoso poza, užmerktomis akimis. Jis nemėgo, kad jam trukdytų, o tai buvo gerai. Mironas abejojo, ar norėtų jį dabar matyti. Žinojo, kad jo pagrindinė pareiga visgi yra padėti klientui pasirodyti kuo

geriau — ypač šiandien, svarbiausią dieną Dveino karjeroje. Užsiminęs apie vėlyvą vaikino pasimatymą su Dina Jeler tik išblaškytų jo dėmesį. Gal net suerzintų.

Teks palūkėti.

Minia susirinko didžiulė. Visi laukė šių varžybų tarp pradedančiojo amerikiečio Dveino Ričvudo ir šaltakraujo čeko Michelio Brišnio, buvusio pirmojo, dabar nukritusio į penktąją vietą. Mironas ir Džesika atsisėdo pirmoje eilėje. Džesė atrodė labai graži su paprasta geltona suknute. Žiūrovai vėpsojo išvertę akis. Nieko nauja. Nėra abejonės, kad šiandien televizijos kameros dažnai nukryps į jų boksą. Turint galvoje Džesės grožį ir jos šlovę literatūros pasaulyje, jie negalės atsispirti.

Mironas svarstė, gal jai įduoti į rankas savo verslo korteles. Ne. Per daug neskoninga.

Pulkas favoritų jau sėdėjo savo vietose. Nedas Tanvelas ir kiti ypač svarbūs „Nike" asmenys būrėsi kampiniame bokse. Nedas mosikavo rankomis kaip vėjo malūnas, apsirijęs LSD. Mironas atsakydamas kilstelėjo ranką. Už dviejų eilių sėdėjo putnusis Rojus O'Konoras, „TruPro" prezidentas. Šalia jo — Aronas. Jis buvo atkišęs veidą saulei, gėrė jos spindulius. Buvo apsivilkęs savo įprasta apranga — baltu kostiumu, be marškinių. Šoniniame bokse tarp būrelio žilaplaukių advokatų — išskyrus Gregorį Kofildą — Mironas pastebėjo senatorių Krosą. Mironas vis dar norėjo pasikalbėti su Gregoriu. Galbūt jam pasitaikys galimybė po varžybų. Krūtinga blondinė, kurią jis matė aną dieną, sėdėjo toje pačioje vietoje. Įspūdingų formų gražuolė pamojavo Mironui. Jis neatsakė tuo pačiu.

Mironas atsisuko į Džesiką. Ši nusišypsojo jam.

— Tu graži, — tarė jis.

— Gražesnė nei ta blondinė su dideliais papais? — paklausė ji.

— Kas? — nusistebėjo Mironas.

— Ta silikoninė būtybė, merkianti tau akį.

— Nesuprantu, apie ką kalbi. — Neišlaikęs: — Iš kur žinai, kad jie silikoniniai?

Žaidėjai išėjo į aikštę apšilti. Po poros minučių didingai apsireiškė Pavelas Menansis. Pasigirdo plojimai. Pavelas išreiškė dėkingumą iškeldamas ranką ir apsisukdamas ratu. Kaip koks popiežius. Jis buvo su baltais teniso drabužiais, ant pečių užsimetęs pilką nertinį. Su šypsena nuo ausies iki ausies. Pavelas pasuko „TruPro" bokso link. Aronas atsistojo, praleido jį, tada vėl atsisėdo. Pavelas ir Rojus O'Konoras paspaudė vienas kitam rankas.

Staiga Mironas pasijuto it būtų gavęs smūgį į saulės rezginį.

— O ne, — ištarė jis.

— Kas yra? — paklausė Džesika.

Mironas atsistojo.

— Turiu išeiti.

— Dabar?

— Aš grįšiu. Atsiprašyk už mane.

28 skyrius

Varžybas transliavo radijas. Stotis WFAN, dažnis 66 AM. Sprendžiant iš to, ką Mironas girdėjo, Dveinui sekėsi nelabai gerai. Jis buvo ką tik pralaimėjęs pirmąjį setą šeši–trys, kai Mironas įsuko į Centrinio parko stovėjimo aikštelę Manhatane.

Gydytoja Džiulė Abramson gyveno name už pusės kvartalo nuo savo klinikos. Mironas nuspaudė skambutį. Pasigirdo burzgimas, paskui per vidaus telefoną jos balsas:

— Kas čia?

— Mironas Bolitaras. Skubus reikalas.

Ji patylėjo keletą sekundžių. Paskui ištarė:

— Antras aukštas. — Vėl pasigirdo burzgimas. Mironas pastūmė duris. Džiulė Abramson laukė jo laiptinėje.

— Ar jūs man skambinote ir padėjote ragelį? — paklausė ji.

— Taip.

— Kodėl?

— Kad sužinočiau, ar jūs namie.

Jis priėjo prie durų. Minutėlę jie stovėjo ir žiūrėjo vienas į kitą. Turint galvoje jų ūgio skirtumą — ji vos keturių pėdų, jis šešių ir keturių colių — vaizdas buvo beveik komiškas.

Ji nukreipė akis. Į šoną.

— Vis dar negaliu nei paneigti, nei patvirtinti, kad Valeri Simpson buvo mano pacientė, — pasakė ji.

— Nieko tokio. Noriu paklausti jūsų apie hipotetinę situaciją.

— Hipotetinę?

Jis linktelėjo.

— Ir tai negalėjo palaukti iki pirmadienio?

— Ne.

Gydytoja Abramson atsiduso.

— Užeikite.

Ji žiūrėjo varžybas per televizorių.

— To ir turėjau tikėtis, — tarė ji. — Televizijos kameros vis rodo Džesiką Kulver žaidėjų bokse, bet jūsų ne.

— Kai ji šalia, manęs vis tiek nerodytų.

— Sporto komentatoriai sako, kad judu pora. Tai tiesa?

Mironas patraukė pečiais. Nerūpestingai.

— Koks rezultatas? — pasiteiravo jis.

— Jūsų klientas pralaimėjo pirmą setą šeši–trys, — atsakė ji. — Šiame sete jis pralaimi du–nulis. — Ji išjungė televizorių nuotolinio valdymo pulteliu ir mostelėjo į kėdę. Jie atsisėdo. — Papasakokite savo hipotetinę situaciją, Mironai.

— Pradėsiu nuo jaunos merginos. Penkiolikmetės. Gražios.

Iš pasiturinčios šeimos, tėvai išsiskyrę, tėvo nėra. Ji susitikinėja su vaikinu iš žinomos šeimos. Taip pat žaidžia tenisą.

— Ne tokia jau hipotetinė ši situacija, — tarė daktarė Abramson.

— Minutėlę kantrybės. Jaunoji mergina taip gerai žaidžia tenisą, kad jos motina išsiunčia ją į akademiją, kuriai vadovauja pasaulinio garso teniso treneris. Atvykusi į akademiją mergina pamato, jog konkurencija tokia didelė, kad visi pasiryžę perkąsti vienas kitam gerkles. Tenisas yra pats individualiausias iš visų sporto šakų. Jame nėra komandinės dvasios. Nėra draugiško palaikymo. Kiekvienas trokšta pasaulinio garso trenerio pagyrimo. Žaisdamas tenisą neįsigysi draugų. — Edžio žodžiai. — Jis izoliuoja tave. Ar sutiktumėte, kad tai tiesa, daktare?

— Kol kas taip.

— Kai jaunoji mergina išraunama iš jai pažįstamo gyvenimo ir įmetama į gana priešišką aplinką, niekas nepasitinka jos išskėstomis rankomis. Toli gražu. Kitos merginos mato joje naują varžovę ir įžvelgia joje grėsmę, o kai suvokia, kokia ji puiki žaidėja, grėsmė tampa realybe. Merginos ima dar labiau jos vengti. Ji pasijunta dar vienišesnė.

— Suprantu.

— O tas pasaulinio garso treneris, jis toks darvinistas. Mano, kad išgyvena tik stipriausi. Jis tarsi vaidina čia dvigubą vaidmenį. Kita vertus, izoliacija vers merginą norėti pabėgti, ieškoti kitos vietos, kur ji gali atsiskleisti.

— Teniso aikštėje? — paklausė Abramson.

— Būtent. Jaunoji mergina ima dar daugiau treniruotis. Tuo pačiu metu pasaulinio garso treneris rodo jai dėmesį. Visi kiti elgiasi su ja žiauriai, o jis giria ją. Leidžia su ja laiką. Stengiasi išsunkti iš jos viską.

— Kas savo ruožtu, — įsiterpė daktarė Abramson, — dar labiau atskiria ją nuo kitų merginų.

— Teisingai. Jaunoji mergina tampa priklausoma nuo trenerio. Ji mano, kad rūpi jam, ir kaip bet kuri kita uoli studentė nori — trokšta — jo pagyrimo. Ji ima dirbti dar daugiau. Ji taip pat žino, kad, įtikusi pasaulinio garso treneriui, įtiks ir savo motinai. Ji stengiasi dar labiau. Ciklas tęsiasi.

Gydytoja Abramson turėjo suprasti, kurlink suka Mironas, tačiau jos veidas liko be išraiškos.

— Tęskite, — pasakė ji.

— Teniso akademija — tai nerealus pasaulis. Tai atskira dominija, valdoma pasaulinio garso trenerio. Bet jis elgiasi taip, tarsi jaunoji mergina jam rūpėtų. Jis elgiasi su ja taip, tarsi ji būtų ypatinga. Jaunoji mergina deda dar daugiau pastangų, stumiasi toliau, nei kada nors įsivaizdavo — ne dėl savęs, o kad įtiktų jam. Galbūt jis paplekšnoja jai per nugarą po treniruotės. Gal patrina skaudamą petį. Gal vieną vakarą jie pavakarieniauja kartu, kad aptartų jos žaidimą. Kas žino, kaip viskas prasidėjo?

— Kas viskas? — paklausė Abramson.

Mironas nusprendė neatsakyti. Kol kas.

— Jaunoji mergina ir pasaulinio garso treneris ima kartu važinėti į turnyrus, — tęsė jis. — Ji pradeda žaisti su moterimis, kurios vėlgi traktuoja ją kaip pavojingą varžovę. Bet dabar jaunoji mergina ir pasaulinio garso treneris vieni. Kelyje. Gyvena viešbučiuose.

— Dar didesnė izoliacija, — pritarė Abramson.

— Ji žaidžia gerai. Ji graži, jauna amerikietė. Žiniasklaida ima ja domėtis. Netikėtas dėmesys išgąsdina ją. Bet ją saugo pasaulinio garso treneris.

— Ji tampa dar priklausomesnė nuo jo.

Mironas linktelėjo.

— Dabar prisiminkime, kad pasaulinio garso treneris kažkada buvo pasaulinio garso žaidėjas. Jis įpratęs prie narcziško gyvenimo stiliaus, kuris lydi profesionalius sportininkus. Jis įpra-

tęs elgtis taip, kaip jam patinka. Ir kaip tik taip jis pasielgia su šia mergina.

Tyla.

— Ar taip galėjo būti, daktare? Teoriškai?

Daktarė Abramson atsikrenkštė.

— Teoriškai — taip. Kai moteris pasiduoda vyro valdžiai ir autoritetui, galimybė, kad jis ims piktnaudžiauti ja, labai didelė. Tačiau jūsų scenarijuje išnaudojimo galimybė yra padidinta. Vyras yra vyresnis, moteris — dar visai vaikas. Mokytojas arba viršininkas gali kontroliuoti savo auką keletą valandų per dieną, bet jūsų scenarijuje treneris yra visagalis ir visur esantis.

Jie pažiūrėjo vienas į kitą.

— Mergina mano scenarijuje, — tyliai tarė Mironas. — Ar jos žaidimas imtų prastėti, jei jis išnaudotų ją?

— Be abejonės.

— Kas dar jai nutiktų?

— Kiekvienas atvejis yra savitas, — atsiliepė Abramson, tarsi skaitytų paskaitą. — Tačiau rezultatai būtų nekintamai katastrofiški. Tokiame scenarijuje kaip jūsų jaunajai merginai tai būtų tikras smūgis. Šis rafinuotas, vyresnis vyras elgiasi su ja gražiai, o kiti ignoruoja ją. Jis supranta ją ir rūpinasi. Jai tikriausiai nereikia nė provokuoti jo — viskas tiesiog atsitinka. Gali būti, kad iš pradžių jaunoji mergina skatina, bet tai mažai tikėtina. Gali būti, kad ji netgi priešinasi, tačiau tuo pačiu metu jaučiasi atsakinga. Ji kaltina save.

Mironas pajuto gnybtelėjimą paširdžiuose.

— O tai sukelia dar daugiau problemų.

— Taip. Jūs kalbėjote apie tai, kad pasaulinio garso treneris izoliuoja ją, — tęsė Abramson. — Bet jūsų scenarijuje jis neapsiriboja tuo. Jis žlugdo ją kaip asmenybę. Tenisas atima iš jos jaunystę. Ji gyvena ne mokykla, draugais ir šeima. Ji gyvena mintimis apie

pinigus ir pergales. Ji tampa preke. Ji žino, kad jei nuvils jį, prekė taps bevertė. Ir būdama preke ji atriša jam rankas.

— Kokiu būdu? — paklausė Mironas.

— Prekę lengviau išnaudoti nei žmogų.

Tyla.

— Kas atsitinka, kai viskas baigiasi? — paklausė Mironas. — Kai pasaulinio garso treneris pasinaudoja ja kaip preke, kas atsitinka jai?

— Jaunoji mergina stengsis griebtis bet ko, kas, jos nuomone, galėtų ją išgelbėti.

— Tarkim, buvusio vaikino?

— Gali būti.

— Jai gali kilti noras netgi tučtuojau susižadėti.

— Tai įmanoma, taip. Senasis vaikinas jai gali asocijuotis su sugrįžimu į nekaltybę. Jos mintyse vaikinas gali įgauti gelbėtojo pavidalą.

— Tarkim, kažkas nužudo tą vaikiną?

— Jūs atėmėte iš jos paskutinį ramstį, — tyliai atsakė Abramson. — Jaunajai merginai jau ir taip reikėjo rimto gydymo. Gali būti, kad dabar ji patirs visišką nervinį išsekimą. Greičiausiai taip ir bus.

Mirono širdis smuktelėjo.

Gydytoja Abramson trumpam nuleido akis.

— Tačiau jūsų scenarijuje yra kitų aspektų, kuriuos reikėtų panagrinėti, — pratarė ji kaip įmanydama abejingiau.

— Pavyzdžiui?

— Pavyzdžiui, kas iš tiesų įvyko jam išnaudojant merginą. Jei, kaip jūs sakote, pasaulinio garso treneris buvo narcizas, jis tikriausiai rūpinosi tik savo malonumais. Jis tikriausiai nesirūpino ja. Gali būti, kad jis, tarkim, nenaudojo apsisaugojimo priemonių. O kadangi mergina yra jauna ir tikriausiai seksualiai neaktyvi, ji greičiausiai nevartojo geriamųjų kontraceptikų.

Mirono krūtinę sugniaužė siaubas. Jis prisiminė gandus.

— Ji pastojo.

— Jūsų pateiktame scenarijuje, — tarė Abramson, — tai visiškai tikėtina.

— Kas būtų?.. — Mironas užsikirto. Atsakymas buvo akivaizdus. — Pasaulinio garso treneris priverstų ją pasidaryti abortą.

— Aš taip manyčiau.

Tyla.

Mironas pajuto graužimą akyse.

— Ką jai teko išgyventi... — Jis papurtė galvą. — Visi manė, kad Valeri silpna. Iš tiesų...

— Ne Valeri, — pataisė jį Abramson. — Jauna mergina. Įsivaizduojama jauna mergina įsivaizduojamoje situacijoje.

Mironas pažiūrėjo į ją.

— Vis dar bandote apsaugoti savo užpakalį, daktare?

— Negalite man priekaištauti, Mironai. Visa tai hipotetiška. Aš negaliu nei patvirtinti, nei paneigti, kad Valeri Simpson buvo mano pacientė.

Jis papurtė galvą, atsistojo ir pasuko prie durų. Priėjęs atsisuko.

— Dar vienas hipotetinis klausimas, — tarė jis. — Tas pasaulinio garso treneris. Jei jis išnaudojo vieną vaiką, kokia galimybė, kad pakartos tai dar kartą?

Gydytoja Abramson nepakėlė akių.

— Labai didelė, — atsiliepė ji.

29 skyrius

Kai Mironas grįžo į Stadiono aikštę, Dveinas buvo pralaimėjęs pirmus du setus šeši–trys, šeši–vienas, o trečiojo rezultatas buvo du–du. Mironas atsisėdo tarp Džesikos ir Vino. Jis tučtuojau

pastebėjo, kad Pavelo Menansio nebėra. Aronas tebebuvo. Senatorius Krosas ir Gregoris Kofildas irgi tebesėdėjo savo bokse. Nedas Tanvelas tebebuvo su savo kolegomis iš „Nike". Jis jau nebemojavo rankomis. Tiesą sakant, jis verkė. Visas „Nike" boksas atrodė it subliuškęs balionas. Henris Hobmanas teberymojo lyg koks Rodenas.

Mironas pažiūrėjo į Džesiką. Ji atrodė susirūpinusi, tačiau nieko nepasakė. Tik paėmė jo ranką ir spustelėjo. Jis atsakė tuo pačiu ir šyptelėjo jai. Dabar ji buvo su ryškiai rožine „Ray Ban" kepuraite.

— Iš kur gavai tą kepuraitę? — paklausė jis.

— Vienas vyrukas pasiūlė man tūkstantį dolerių, kad užsidėčiau ją.

Mironui buvo žinomas šis senas reklaminis triukas. Kompanijos — šiuo atveju, „Ray Ban" — sumokėdavo bet kam, sėdinčiam žaidėjų bokse, kad žiūrovas pareklamuotų jų produktą — žinoma, apskaičiavę, kad tą žmogų — ir kartu jų produktą — parodys per televiziją. Sąlyginai pigi ir efektyvi reklama.

Mironas pažiūrėjo į Viną.

— O tau nepasiūlė?

— Aš nedėviu kepurių, — atsakė Vinas. — Jos suvelia plaukus.

— Be to, — pridūrė Džesika, — tas vyrukas pasiūlė jam tik penkis šimtus.

Vinas gūžtelėjo.

— Seksualinė diskriminacija. Bjauru.

Panašiau į gudrų biznį. Penki šimtai dolerių buvo įprasta suma. Bet kažkas „Ray Ban" kompanijoje, matyt, suvokė, kad Džesika ir graži, ir įžymi — vadinasi, papildoma reklama.

Dveinas vėl pralaimėjo. Po nesėkmės pirmuose dviejuose setuose jis atsiliko nuo priešininko trimis taškais. Negerai. Prieš apsikeisdami pusėmis žaidėjai sudribo į kėdes abipus teisėjo.

Dveinas nuvalė savo raketę ir persivilko marškinėlius. Kažkas iš moterų sirgalių sušvilpė. Dveinas nė nešyptelėjo. Jis žvilgtelėjo į jų boksą. Skirtingai nei kitose sporto šakose, tenisininkams varžybų metu neleidžiama kalbėtis su treneriais. Bet Henris pasiuntė jam signalą. Jis atitraukė ranką nuo smakro ir sugniaužė kumštį. Dveinas linktelėjo.

— Laikas, — tarė teisėjas.

Tą akimirką sugrįžo Pavelas.

Jis įžengė pro portalą dešinėje, netoli didžiosios tribūnos, nešinas „Evian" mineralinio vandens buteliu. Mironas įsmeigė į jį akis. Jo pulsas padažnėjo. Pavelas Menansis tebebuvo su nertiniu ant pečių. Jis atsisėdo už Arono. Pavelas Menansis. Jis šypsojosi. Juokėsi. Gurkšnojo šaltą mineralinį. Jis kvėpavo. Gyveno. Žmonės plojo jam per petį. Kažkas paprašė autografo. Jauna mergina. Pavelas kažką jai pasakė. Mergina sukikeno prisidengusi ranka burną.

— Burgesas Mereditas, — pasakė Vinas. Jis žiūrėjo į aikštę, ne į Mironą.

— Ką?

— Burgesas Mereditas.

Ir vėl vardai iš *Betmeno.*

— Ne dabar, — tarė Mironas.

— Dabar. Burgesas Mereditas.

— Kodėl?

— Nes tu spoksai. Aronas pastebės. — Vinas pasitaisė akinius nuo saulės. — Burgesas Mereditas.

Jis teisus.

— Pingvinas.

— Viktoras Buono.

— Karalius Tutas.

— Briusas Li.

Džesika pasilenkė arčiau.

— Apgaulingas klausimas, — tarė ji.

— Nepasakinėti, — tarstelėjo Vinas.

— Jis vaidino Kato, — tarė Mironas. — Žaliosios širšės parankinį. Svečio teisėmis suvaidino viename epizode. Nežinau, ar galima vadinti jį nusikaltėliu.

— Teisingai. — Tyla. Tada Vinas tarė: — Taip blogai?

— Blogiau.

— Policija atidavė Valeri kūną, — pasakė Vinas. — Laidotuvės rytoj.

Mironas linktelėjo. Aikštėje Dveinas pasiuntė neatmušamą smūgį. Tik antrąjį per šias varžybas.

— Jie gali imti mus spausti, — tarė Mironas.

— Kodėl?

— Žinau, kodėl broliai Eikai nori mus pašalinti.

— A, — linktelėjo Vinas. — Darau prielaidą, kad Eikai nenorės, kad paskleistum šią informaciją visai visuomenei.

— Teisinga prielaida.

— Ir spėju, kad ši informacija verta Arono ir kitų žvaigždžių trupės?

— Dar viena teisinga prielaida.

Vinas atsilošė. Jo veidas buvo visiškai ramus. Ir jis šypsojosi. Mironas atsisuko į Džesiką. Ji tebelaikė jį už rankos.

— Jei tave nudės, — sušnabždėjo ji, — aš tave nušausiu. Gimininga siela.

Tyla.

Aikštėje Dveinas užbaigdamas trečią setą pasiuntė dar porą neatremiamų smūgių ir vieną virš galvos. Tada atsisuko į boksą. Su akinamai spindinčiais saulėje akiniais jis buvo panašus į liekną robotą. Bet kažkas jo veide buvo pasikeitę. Dveinas vėl sugniaužė kumštį.

Pirmą kartą prakalbo Henris:

— Jis atsigavo.

30 skyrius

Henris Hobmanas buvo teisus — Dveinas ėmė siautėti. Setas baigėsi rezultatu šeši-keturi. Nedas Tanvelas liovėsi verkęs. Kitas setas pareikalavo papildomo, nes rezultatas buvo lygus, ir Dveinas laimėjo jį devyni–septyni. Nedas vėl ėmė mosikuoti rankomis. Penktąjį setą Dveinas laimėjo šeši–du. Nedui prireikė pasikeisti apatinius.

Galutinis maratoninio mačo rezultatas buvo trys–šeši, vienas–šeši, šeši–keturi, septyni–šeši (devyni–septyni), šeši–du. Varžybų dalyviai dar nebuvo palikę aikštės, o žiūrovai jau skandavo žodį *klasiška*.

Kai baigėsi sveikinimai ir spaudos konferencijos, buvo jau vėlu. Džesė pasiskolino Mirono automobilį ir nuvažiavo pas motiną. Vinas pavėžėjo jį iki biuro. Esperansa tebedirbo.

— Puiki pergalė, — pasakė ji.

— Aha.

— Pirmus du setus Dveinas žaidė šūdinai.

— Buvo neišsimiegojęs, — atsakė Mironas. — Ką turime?

Esperansa ištiesė jam krūvą dokumentų.

— Džerio Praiso vedybų sutartis. Galutinė kopija.

O, mylima vedybų sutartis. Neišvengiamas blogis. Mironas nemėgdavo jų siūlyti. Vedybos turėtų būti meilė ir romantika. Vedybų sutartyje, atvirai kalbant, romantikos tiek, kiek laižant šiukšlių dėžę. Visgi Mirono pareiga buvo apsaugoti savo klientų finansinę gerovę. Per daug tokių vedybų baigiasi skubiomis skyrybomis. Kažkada tai buvo vadinama aukso ieškojimu. Kai kas manė, kad jo rūpestis atsiduoda seksizmu. Tikrai ne. Turtingos moterys sportininkės turėtų padaryti tą patį.

— Kas dar? — pasiteiravo jis.

— Emetas Robertsas laukia tavo skambučio. Jis nori pirkti automobilį ir prašo tavo patarimo.

Mironas važinėjo *Ford Taurus*, todėl nelabai galėjo lygiuotis į žurnalo *Motorstrend* Metų žmogų.

Emetas buvo atsarginis krepšinio žaidėjas, kuris dalį laiko leido ant NBA* atsarginių suolelio, o kitą dalį žaidė Žemyno krepšinio asociacijoje — žemesnėje krepšinio lygoje, kur žaidėjai stengiasi padaryti įspūdį NBA žvalgams. Nedaug kam tai pavyksta. Nors yra išimčių. Galima paminėti Džoną Starksą ir Entonį Meisoną iš „Knicks". Tačiau daugumai KKA salės buvo tik dar vienas prieglobstis sudužus svajonei, žemiausias kopėčių laiptelis prieš nuslystant visam laikui.

Mironas ėmė versti katalogo lapelius. Esperansa kartkartėmis atnaujindavo sąrašą ir įtraukdavo naujas pavardes pagal abėcėlę. Rastonas. Ratneris. Rekstelis. Ripardas. Robertsas. Štai. Emetas Robertsas.

Staiga Mirono ranka sustingo.

— Kur Dveino kortelė? — paklausė jis.

— Kas?

Mironas skubiai pervertė likusias R korteles.

— Trūksta Dveino Ričvudo kortelės. Gal įdėjai ją kur kitur?

Esperansa atsakė piktu žvilgsniu.

— Apsidairyk. Tikriausiai ji kur nors ant tavo stalo.

Ant stalo nebuvo. Mironas peržiūrėjo D korteles. Jokio Dveino.

— Padarysiu naują, — pasakė Esperansa sukdama durų link. — Pasistenk šį kartą jos nepamesti.

— Širdingai ačiū, — tarė jis. Visgi dingusi kortelė nedavė jam ramybės. Dar vienas sutapimas, susijęs su Dveinu? Jis paskambino Emetui Robertsui. Emetas atsiliepė.

* Nacionalinė krepšinio asociacija.

— Sveikas, Mironai. Kaip sekasi?

— Gerai, Emetai. Girdėjau, ketini pirkti automobilį?

— Šiandien pamačiau tokį *Porsche*. Raudoną. Su visais aksesuarais. Septyniasdešimt gabalų. Galvoju panaudoti pinigus, gautus už atkrintamąsias varžybas.

— Jei taip nori, — pasakė Mironas.

— Žmogau, kalbi kaip mano motina. Norėjau tavo nuomonės.

— Pirk ką nors pigesnio, — tarė Mironas. — Daug pigesnio.

— Bet ta mašinytė tokia daili, Mironai. Jei tik pamatytum...

— Tada pirk ją, Emetai. Tu suaugęs žmogus. Tau nereikia mano palaiminimo. — Mironas minutėlę patylėjo. — Ar aš pasakojau tau apie Normą Bukerį?

— Ką tokį?

Kaip greitai jie pamiršta.

— Man buvo penkiolika, gal šešiolika, — pradėjo Mironas, — ir aš dirbau vasaros stovykloje Masačusetse. Tai buvo „Celtics" stovykla. Joje jie išmėgindavo naujokus. Aš tuo metu tik rankšluosčius padavinėdavau. Sutikau ten daugybę būsimų žaidėjų. Sedriką Maksvelą. Larį Berdą. Tačiau pirmaisiais mano darbo metais „Celtics" turėjo naujoką, vardu Normas Bukeris. Man regis, jis buvo iš Ajovos.

— Na ir?

— Normas buvo puikus žaidėjas. Šešių pėdų septynių colių, lankstus, puikiai jautė kamuolį. Stiprus kaip jautis. Ir malonus žmogus. Jis kalbėdavosi su manimi. Dauguma krepšininkų ignoruodavo padėjėjus, bet Normas buvo ne toks. Prisimenu, kaip jis mėtydavo baudas stovėdamas nugara į krepšį. Per petį. Jis taip gerai jautė kamuolį, kad galėdavo sumesti daugiau nei penkiasdešimt procentų tokiu būdu.

— Ir kas jam nutiko?

— Kaip ir dauguma naujokų, jis dažniausiai sėdėdavo ant

suolelio. Kitais metais „Celtics“ atsisakė jo. Jis dar kurį laiką pasisukiojo aplinkui, paskui ėmė žaisti Portlendo „Trailblazers“. Bet ir ten dažniausiai sėdėdavo ant suoliuko arba žaisdavo tada, kai laikas nieko nebelemdavo. Kai „Trailblazers“ laimėjo atkrintamąsias, Normas gavo įprastą premiją. Jis taip apsidžiaugė, kad nuėjo ir nusipirko rolsroisą. Paklojo visus pinigus, iki paskutinio cento. Bet jis nesijaudino. Juk bus kiti metai. Vėliau dar vieneri. Deja, Portlendas jo atsisakė. Jis bandė laimę dar dviejuose klubuose, bet niekas jo nenorėjo. Normui teko parduoti automobilį, kad išmaitintų šeimą.

Tyla.

Po kurio laiko Emetas tarė:

— Dar mačiau tokią *Honda Accord.* Jie siūlo gana geras lizingo sąlygas.

— Imk ją, Emetai.

Jie pasišnekučiavo dar keletą minučių. Mironas jau seniai nebuvo prisiminęs Normo Bukerio. Keista, kad prisiminė jį dabar.

Sugrįžo Esperansa. Ji padėjo priešais Mironą naują Dveino Ričvudo kortelę.

— Patenkintas?

— Taip. — Jis padavė jai du lapus. — Tai vakarėlio, kai buvo nužudytas Aleksandras Krosas, svečių sąrašas.

— Ko man ieškoti?

— Kad aš žinočiau. Ieškok pažįstamos pavardės. Ko nors, kas patrauktų tavo akį.

Ji linktelėjo.

— Žinai, kad rytoj laidotuvės?

Mironas linktelėjo.

— Eisi? — pasiteiravo ji.

— Taip.

— Radau vieną mokytojų, paminėtų straipsnyje apie Kertį Jelerį.

— Kurį?

— Ponia Liusinda Elrait. Ji jau pensininkė, gyvena Filadelfijoje. Priims tave rytoj po pietų. Gali nuvažiuoti pas ją iškart po laidotuvių.

Mironas atsilošė kėdėje.

— Abejoju, ar tai būtina.

— Nori, kad atšaukčiau?

Mironas minutėlę pagalvojo. Po to, ką sužinojo apie Pavelą Menansį, ryšys tarp Valeri nužudymo ir to, kas atsitiko Kerčiui Jeleriui, atrodė dar nereikšmingesnis. Valeri nuosmukį sukėlė ne Aleksandro Kroso nužudymas. Tai nebuvo paskutinis lašas. Pavelas Menansis jau anksčiau buvo pastūmęs ją nuo skardžio. Jis stebėjo jos lėtą ridenimąsi, klupimą ant aštrių akmenų jos skausmingame kelyje žemyn. Aleksandro Kroso mirtis pažymėjo jos kritimo pabaigą. Ji pasiekė žemę. Paskutinis krūptelėjimas. Nieko daugiau. Akivaizdu, kad tarp Valeri mirties ir šešerių metų senumo įvykio nėra jokio ryšio. Ir nėra jokio kito ryšio tarp Dveino ir Valeri, išskyrus tai, ką Dveinas papasakojo — jie kartu miegojo. Nieko čia tokio.

Jei ne...

Jei ne tas vakarykštis Dveino ir Kerčio Jelerio motinos pasimatymas.

Jei ne tai — jei Mironas nebūtų pamatęs jų viešbutyje — jis būtų juos visiškai atmetęs. Tačiau romanas tarp Dveino ir Dinos Jeler — per didelis sutapimas. Turi būti kažkoks ryšys.

— Neatšauk, — tarė Mironas.

31 skyrius

Valeri laidotuvės buvo iki skausmo banalios.

Pastorius, putlus vyriškis su raudona nosimi, nė nebandė gilintis į jos asmenybę. Išvardijo jos laimėjimus, tarsi skaitytų san-

trauką. Įpynė keletą senų, gerai žinomų frazių: mylinti dukra; tokia pilna gyvenimo džiaugsmo; taip anksti palikusi mus; Dievas žino, ką daro. Koplyčią puošė banalios gėlės, kokiomis paprastai puošia laimėjusį žirgą. Iš viršaus spoksojo rūsčios vitražų figūros.

Žmonės neužsibuvo. Stabtelėdavo ties Helena ir Kenetu Van Slaikais — ne tam, kad pareikštų užuojautą, bet kad būtų pamatyti ir pastebėti, nes to jie čia ir atėjo. Helena Van Slaik spaudė rankas aukštai iškėlusi galvą. Ji nemirksėjo. Nesišypsojo. Neverkė. Jos žandikauliai buvo kietai sukąsti. Mironas stovėjo eilėje kartu su Vinu. Artėdami jie girdėjo tuos pačius Helenos žodžius: „Malonu, kad atėjote, ačiū, kad atėjote, malonu, kad atėjote." Jos dainingas balsas priminė stiuardesės, išlydinčios keleivius.

Kai atėjo Mirono eilė, Helena tvirtai suspaudė jo ranką.

— Ar žinote, kas nuskriaudė Valeri?

— Taip.

Ji pasakė *nuskriaudė*, pastebėjo Mironas. Ne *nužudė*.

Helena Van Slaik pažiūrėjo į Viną laukdama patvirtinimo.

Vinas linktelėjo.

— Ateikite į namus, — paprašė ji. — Bus priėmimas. — Vėl atsisuko į kitą gedėtoją ir įjungė vidinio magnetofono juostelę: — Malonu, kad atėjote, ačiū, kad atėjote...

Mironas ir Vinas priėmė pakvietimą. Nuotaika Brentmenų dvare nepriminė nei airiškų budynių, nei nevaldomo sielvarto. Niekas neverkė. Niekas nesijuokė. Bet kas būtų buvę geriau nei visiškas emocijų nebuvimas. „Gedėtojai" vaikštinėjo vienas prie kito, tarsi būtų oficialiame kokteilių vakarėlyje.

— Niekam nerūpi, — tarė Mironas. — Jos nebėra, bet niekam nerūpi.

Vinas truktelėjo pečiais.

— Tokie jau tie žmonės. — Amžinas optimistas.

Pirmasis prie jų priėjo Kenetas. Jis vilkėjo tinkamą juodą

kostiumą ir avėjo gerai nublizgintus batus. Pasisveikino su Vinu paplekšnodamas jam per petį ir tvirtai paspausdamas ranką. Į Mironą nė nežvilgtelėjo.

— Kaip laikaisi? — pasiteiravo Vinas. Lyg jam rūpėtų.

— O, aš laikausi gerai, — atsakė jis sunkiai atsidusdamas. Ponas narsusis. — Bet nerimauju dėl Helenos. Teko duoti jai vaistų.

— Apgailestauju tai girdėdamas, — tarė Mironas.

Kenetas atsisuko į jį, tarsi matytų pirmą kartą, ir susiraukė it paragavęs citrinos.

— Tikrai?

Mironas ir Vinas susižvalgė.

— O taip, Kenetai.

— Tada padarykite man paslaugą — laikykitės atokiau nuo mano žmonos. Ji labai nusiminė po jūsų apsilankymo aną dieną.

— Nenorėjau jos nuliūdinti.

— Bet nuliūdinot, ir labai. Manau, pone Bolitarai, būtų pats laikas parodyti pagarbą. Palikite mano žmoną ramybėje. Mes gedime. Ji neteko dukters, o aš netekau podukros.

Vinas užvertė akis į lubas.

— Pažadu, Kenetai, — pasakė Mironas.

Kenetas santūriai linktelėjo ir nuėjo.

— Podukros, — bjaurėdamasis pakartojo Vinas. — Tauškalai.

Mironas sugavo Helenos Van Slaik žvilgsnį iš kitos kambario pusės. Ji parodė į duris jos dešinėje ir dingo už jų. Tarsi skirtų slaptą pasimatymą.

— Užlaikyk Kenetą, — paprašė Mironas.

Vinas dėjosi nustebęs.

— Betgi tu davei Kenetui žodį.

— Tauškalai, — atrėmė Mironas.

Jis nėrė pro duris ir nusekė paskui Heleną. Ji irgi buvo apsirengusi juodais drabužiais, su sijonu, kurio skeltukas buvo pakan-

kamai gilus, kad būtų seksualus, tačiau ir kartu padorus. Gražios kojos, pagalvojo Mironas ir mintyse pavadino save kiaule, kad galvoja apie tai tokiu metu. Moteris nusivedė jį į mažą kambarį puošnaus koridoriaus gale ir uždarė paskui juos duris. Kambarys atrodė it miniatiūrinė svetainės kopija. Sietynas buvo mažesnis. Sofa buvo mažesnė. Židinys buvo mažesnis. Portretas ant atbrailos irgi mažesnis.

— Čia poilsio kambarys, — paaiškino Helena Van Slaik.

— A, — ištarė Mironas. Jis visada norėjo žinoti, kaip atrodo poilsio kambarys. Dabar, būdamas tokiame, jis vis dar nematė jokio skirtumo.

— Gal norėtumėte arbatos?

— Ne, ačiū.

— Neprieštarausite, jei aš išgersiu?

— Nė kiek, — tarė jis.

Ji kukliai atsisėdo ir įsipylė arbatos iš sidabrinio arbatinio ant stalo. Mironas pastebėjo, kad ant stalo stovėjo du puodeliai. Įdomu, ar ir tai priklauso poilsio kambariui, pagalvojo jis.

— Kenetas sako, kad geriate vaistus, — tarė jis.

— Kenetas pilnas mėšlo.

Čia tai bent.

— Ar vis dar tiriate Valeri nužudymą? — paklausė ji. Jos balse tarėsi girdįs švelnią pašaipą. Taip pat jos žodžiai šiek tiek pynėsi, ir Mironas pagalvojo, ar tik ji iš tiesų nevartoja vaistų — o gal įsipylė šio to į arbatą?

— Taip, — atsiliepė jis.

— Ar vis dar jaučiate jai tą riterišką pareigą?

— Niekada to nejaučiau.

— Tai kodėl darote tai?

Mironas patraukė pečiais.

— Kažkam turi rūpėti.

Ji pakėlė akis ieškodama jo veide sarkazmo šešėlio.

— Štai kaip, — ištarė. — Tai papasakokite man, ką sužinojote?

— Pavelas Menansis išnaudojo jūsų dukrą.

Mironas stebėjo jos reakciją. Helena Van Slaik ironiškai šyptelėjo ir įsidėjo į arbatą gabalėlį cukraus. Jis tikėjosi ne tokios reakcijos.

— Jūs tikriausiai juokaujate, — tarė ji.

— Ne.

— Ką reiškia išnaudojo?

— Seksualiai.

— Prievartavo?

— Galima pavadinti ir taip.

Ji pasipiktinusi purkštelėjo.

— Liaukitės, pone Bolitarai. Man regis, jūs šiek tiek perdedate.

— Ne.

— Juk Pavelas nevertė jos, ar ne? Jie turėjo romaną. Nieko stebėtina.

— Jūs žinojote apie tai?

— Žinoma. Jei atvirai, man nelabai patiko. Pavelas pasielgė netinkamai. Bet mano dukrai tuo metu buvo šešiolika — gal septyniolika, nesu tikra. Kad ir kaip būtų, ji buvo pilnametė. Manau, vadindamas tai išprievartavimu ar seksualiniu išnaudojimu jūs per daug dramatizuojate situaciją.

Tikriausiai ją veikia vaistai ir alkoholis. Gal ji netgi maišo juos.

— Valeri buvo jauna mergina, — tarė jis. — Pavelas Menansis buvo jos treneris, beveik penkiasdešimtmetis vyras.

— Argi būtų buvę geriau, jei jis būtų buvęs keturiasdešimtmetis? Ar trisdešimtmetis?

— Ne.

— Tai kam kalbate apie jų amžiaus skirtumą? — Ji pastatė puodelį ant stalo. Lūpose vėl žaidė šypsena. — Leiskite paklausti, pone Bolitarai. Jei Valeri būtų šešiolikmetis berniukas ir turėtų romaną su gražia trenere, kuriai, tarkim, būtų trisdešimt — ar vadintumėte tai seksualiniu išnaudojimu? Ar vadintumėte tai prievartavimu?

Mironas sekundėlę dvejojo. Sekundėlę per ilgai.

— Taip ir maniau, — triumfuodama tarė ji. — Jūs seksistas, pone Bolitarai. Valeri turėjo romaną su vyresniu vyru. Taip dažnai atsitinka. — Vėl toji žaisminga šypsena. — Netgi man.

— Ar jūs patyrėte nervinį sukrėtimą, kai jūsų romanas baigėsi?

Ji kilstelėjo antakį.

— Taip jūs vadinate išnaudojimą? — paklausė ji. — Nerviniu sukrėtimu?

— Jūs patikėjote dukterį šiam vyrui, — pasakė Mironas. — Jis turėjo jai padėti. Bet vietoj to pasinaudojo ja. Jis sužlugdė ją. Sugriovė jai gyvenimą ir išmetė kaip nereikalingą daiktą.

— Sužlugdė? Sugriovė gyvenimą? Išmetė? Vaje, pone Bolitarai, mes tikrai mėgstame šokiruoti, ar ne?

— Jūs nematote nieko bloga, ką jis padarė?

Ji padėjo puodelį ir pasiėmė cigaretę. Prisidegė, užsimerkusi giliai įtraukė ir išpūtė dūmus.

— Jei jums reikia ką nors kaltinti, kaltinkite mane. Aš buvau bloga motina. Blogiausia. Ar dabar jaučiatės geriau?

Mironas stebėjo ją, ramiai rūkančią cigaretę ir gurkšnojančią arbatą. Per daug ramiai. Negi ji tikrai tiki tuo mėšlu, kuriame trypia? O gal tai vaidyba? Gal ji tiesiog gina save arba...

— Pavelas jums sumokėjo, — tarė Mironas.

— Ne.

— „TruPro" ir Pavelas moka...

— Tai visiška netiesa, — pertraukė ji.

— Mes žinome apie pinigus, ponia Van Slaik.

— Jūs nesuprantate. Pavelas kaltina save dėl to, kas atsitiko. Ir jis apsiėmė ištaisyti situaciją taip, kaip galėjo.

— Sumokėdamas jums.

— Aprūpindamas mus pinigais, kuriuos Valeri galėjo uždirbti, jei jos karjera būtų tęsusis. Jam nebūtina buvo to daryti. Jų romanas galėjo būti ne vienintelė priežastis...

— Tai vadinama pinigais už tylėjimą.

— Niekada, — beveik iškošė ji. — Valeri buvo mano dukra.

— Ir jūs pardavėte ją už grynuosius.

Ji papurtė galvą.

— Padariau tai, kas, mano nuomone, buvo geriausia mano dukrai.

— Jis išnaudojo ją. Jūs paėmėte pinigus. Ir leidote jam išvengti bausmės.

— Aš nieko negalėjau padaryti, — pasakė ji. — Mes nenorėjome, kad tai iškiltų į viešumą. Valeri norėjo viską pamiršti. Ji norėjo, kad niekas apie tai nesužinotų. Mes visi to norėjome.

— Kodėl? — paklausė Mironas. — Tai buvo tik romanas su vyresniu vyru. Taip dažnai atsitinka. Netgi jums.

Ji trumpam prikando lūpą. Kai vėl prabilo, jos balsas buvo tylesnis:

— Aš nieko negalėjau padaryti, — pakartojo ji. — Visų labui buvo geriau viską užgniaužti.

— Nesąmonė, — atrėžė Mironas. Jis suvokė mygiąs per stipriai, bet kažkas jo viduje neleido jam trauktis. — Jūs pardavėte savo dukterį.

Kurį laiką ji tylėjo žiūrėdama tik į savo cigaretę ir stebėdama, kaip vis ilgėja pelenai. Tolumoje girdėjosi tylus susirinkusiųjų murmesys. Skambėjo taurės. Mandagus kikenimas.

— Jie grasino Valeri, — ištarė Helena.

— Kas?

— Nežinau. Žmonės, kurie dirba su Pavelu. Jie leido aiškiai suprasti, kad jei ji prasižios, mirs. — Moteris pažvelgė į Mironą maldaujančiomis akimis. — Negi nesuprantate? Kokią išeitį mes turėjome? Viešumas nebūtų davęs nieko gera. Jie būtų nužudę ją. Aš bijojau dėl Valeri. Kenetas — Kenetą, man regis, labiau domino pinigai. Galbūt mane nuvylė mano įžvalgumas, tačiau tuo metu tikėjau daranti tai, kas geriausia.

— Jūs norėjote apsaugoti dukrą, — tarė Mironas.

— Taip.

— Bet dabar ji negyva.

Helena sutriko.

— Nesuprantu.

— Dabar jums nebereikia jaudintis, kad ją kas nors nuskriaus. Ji mirusi. Jūs galite elgtis kaip norite.

Helena Van Slaik prasižiojo, užsičiaupė, dar kartą prasižiojo.

— Aš turiu dar vieną dukrą, — išsunkė ji. — Turiu vyrą.

— Tai kam tos kalbos apie Valeri apsaugojimą?

— Aš... aš bandžiau... — ji nutilo.

— Jūs paėmėte pinigus už tylėjimą, — pasakė Mironas. Jis stengėsi priminti sau, kad moteris, sėdinti priešais jį, šiandien palaidojo dukterį. Bet netgi šis faktas negalėjo jo sustabdyti. Tiesą sakant, tik dar labiau kurstė. — Nekaltinkite savo vyro. Jis bestuburis šliužas. Valeri motina buvote jūs. Jūs paėmėte pinigus, kad apsaugotumėte vyrą, kuris išnaudojo jūsų dukrą. O dabar ir toliau imate pinigus, kad apsaugotumėte žmogų, kuris galbūt yra jos žudikas.

— Jūs neturite įrodymų, kad Pavelas yra susijęs su jos nužudymu.

— Ne, ne su nužudymu. Jo kiti nusikaltimai Valeri — tai kita istorija.

Ji užsimerkė.

— Jau per vėlu.

— Niekada nebūna per vėlu. Jis tai tebedaro. Tokie tipai kaip Pavelas nesustoja. Tiesiog randa naujų aukų.

— Aš nieko negaliu padaryti.

— Aš turiu draugę, — tarė Mironas. — Jos vardas Džesika Kulver. Ji rašytoja.

— Aš žinau, kas ji.

Jis ištiesė jai Džesikos kortelę.

— Papasakokite jai savo istoriją. Ji išspausdins ją kokiame nors dideliame žurnale. Galbūt net *Sports Illustrated.* Pavelo žmonės nespės nė mirktelėti, kai ji pasirodys. Jie nedori žmonės, bet nekvaili ir veltui nesišvaisto nei pinigais, nei laiku. Kai publikacija pasirodys, jie nebeturės priežasties persekioti jūsų šeimą. Viskas baigsis.

— Atleiskite. — Ji nuleido galvą. — Aš negaliu to padaryti.

Ji palūžo. Jos kūnas suglebo ir ėmė virpėti. Mironas žiūrėjo į moterį bandydamas sukelti savyje nors kiek gailesčio, bet negalėjo.

— Jūs palikote ją vieną su juo, — tęsė jis. — Nesirūpinote ja. O kai atsirado galimybė padėti, liepėte jai viską pamiršti. Jūs paėmėte pinigus.

Jos kūnas purtėsi. Tikriausiai nuo kūkčiojimų. Puolu motiną per jos dukters laidotuves, pagalvojo Mironas. Ką dar jis galėtų padaryti? Paskandinti ką tik gimusius kačiukus kaimynų tvenkinyje?

— Galbūt, — tęsė jis, — Valeri norėjo papasakoti tiesą. Galbūt ji norėjo viską užbaigti. Ir galbūt dėl to ji buvo nužudyta.

Tyla. Tada Helena Van Slaik staiga pakėlė galvą. Ji atsistojo ir išėjo netarusi nė žodžio. Mironas išsekė paskui ją. Kai jie grįžo į svetainę, išgirdo jos balsą:

— Malonu, kad atėjote. Ačiū, kad atėjote.

32 skyrius

Liusinda Elrait buvo stambi miela moteris su storomis nerimstančiomis rankomis ir skambiu juoku. Tokia moteris, kurios vaikystėje bijai, kad per stipriai suspaus glėbyje, o užaugęs velniškai trokšti, kad taip būtų.

— Užeikite, — tarė ji nuvydama nuo durų keletą mažų vaikų.

— Ačiū, — padėkojo Mironas.

— Norite ko nors užkąsti?

— Ne, ačiū.

— Gal sausainių? — Jos bute buvo mažiausiai dešimt vaikų. Visi juodaodžiai, ne vyresni nei septynerių ar aštuonerių. Vieni piešė. Kiti statė pilį iš cukraus gabaliukų. Vienas kokių šešerių metų berniukas rodė liežuvį Mironui. — Ne naminiai. Maniškių neverta nė į burną imti.

— Tiesą sakant, sausainiai skamba viliojamai.

Ji nusišypsojo.

— Dabar, kai išėjau į pensiją, dienomis prižiūriu vaikus. Tikiuosi, jums tai netrukdys.

— Nė truputėlio.

Ponia Elrait nuėjo į virtuvę. Mažasis berniukas palaukė, kol ji išėjo iš kambario, ir vėl iškišo liežuvį. Mironas irgi. Ponas brandusis. Vaikas sukikeno.

— Sėskitės, Mironai. Štai čia. — Ji nubraukė nuo sofos žaislus ir kitus daiktus. Lėkštė buvo pilna senų gerų skanumynų. „Oreos" sausainių. „Ahoys" traškučių. „Newtons" sausainių su figomis.

— Valgykit, — tarė ji.

Mironas paėmė sausainį. Mažasis berniukas stovėjo už ponios Elrait, kad ši jo nematytų. Jis vėl iškišo liežuvį. Nė nežvilgtelėjusi atgal, ponia Elrait tarė:

— Džeraldai, jei dar kartą parodysi liežuvį, aš nukirpsiu jį sodininko žirklėmis.

Džeraldas skubiai įtraukė liežuvį.

— Kas yra sodininko žirklės?

— Ne tavo reikalas. Eik ir žaisk, girdi? Ir neišdykauk.

— Gerai, ponia.

Kai berniukas buvo pakankamai toli, ponia Elrait tarė:

— Man jie patinka tokio amžiaus. Kai paauga, tampa tikru širdies skausmu.

Mironas linktelėjo, perlaužė pusiau sausainį. Susilaikė nenulaižęs kremo. Kaip dera suaugusiesiems.

— Jūsų draugė Esperansa, — pradėjo ponia Elrait pasiėmusi sausainį su figomis, — sakė, kad norite pasikalbėti apie Kertį Jelerį.

— Taip, ponia. — Jis padavė jai straipsnį. — Ar šiame straipsnyje jūsų žodžiai pacituoti teisingai?

Ji susigraibė ant putnios krūtinės kabančius skaitymui skirtus akinius ir peržvelgė tekstą.

— Taip, aš taip sakiau.

— Ir taip galvojote?

— Aš ne šiaip sau pliauškiau, jei tai turite galvoje. Dirbau mokytoja dvidešimt septynerius metus. Mačiau daug vaikų, kurie pateko į kalėjimą. Mačiau daug vaikų, kurie mirė gatvėse. Niekada nepasakojau apie juos laikraščiams. Matote šį randą? — Ji parodė į galingą raumenį.

Mironas linktelėjo.

— Durtinė žaizda. Mokinys dūrė peiliu. Kitas kartą šovė į mane. Esu konfiskavusi daugiau ginklų nei koks sumautas metalo detektorius.— Ji nuleido ranką. — Štai ką turiu galvoje sakydama, kad man jie labiau patinka šio amžiaus. Kol netampa tokie.

— Bet Kertis buvo kitoks?

— Kertis buvo daugiau nei tik geras vaikas, — tarė ji. — Jis buvo vienas geriausių mokinių, kokius kada nors turėjau. Visada buvo mandagus, draugiškas, niekada nepridarydavo jokių bėdų. Nors nebuvo ir mėmė. Buvo mėgstamas kitų vaikų. Puikus sportininkas. Sakau jums, tas vaikas buvo vienas iš milijono.

— O jo motina? — paklausė Mironas. — Kokia ji?

— Dina? — Liusinda atsisėdo tiesiau. — Gera moteris. Kaip ir dauguma jaunų motinų šiandien. Vieniša. Išdidi. Darė viską, kad išgyventų. Bet Dina buvo protinga. Ji buvo nustačiusi taisykles. Kerčiui buvo taikoma komendanto valanda. Šiandien vaikai nė nežino, ką reiškia komendanto valanda. Prieš porą naktų, trečią valandą ryto, buvo nušautas dešimtmetis berniukas. Pasakykite man, Mironai, ką dešimtmetis berniukas veikia gatvėje trečią valandą ryto?

— Deja, nežinau.

Ji numojo ranka.

— Žinoma, jūs atėjote ne tam, kad klausytumėtės senos bobos bambėjimų.

— Aš turiu laiko.

— Jūs mielas žmogus, bet atėjote su tikslu. Manau, geru tikslu.

Ji pažiūrėjo į Mironą. Šis linktelėjo, bet nieko neatsakė.

— Taigi, — tęsė ji plekšnodama delnais šlaunis, — apie ką mes kalbėjomės?

— Apie Diną Jeler.

— Teisingai. Dina. Žinot, aš irgi apie ją dažnai galvoju. Ji buvo tokia rūpestinga motina. Ateidavo per kiekvieną atvirų durų dieną. Jai patikdavo tėvų ir mokytojų konferencijos. Ji maudydavosi pagyrose, kurias mes berdavome apie jos vaiką.

— Ar kalbėjotės su ja po sūnaus mirties?

— Ne. — Ji smarkiai papurtė galvą ir atsiduso. — Daugiau nieko apie ją negirdėjau. Vargšelė. Nebuvo nė laidotuvių. Nieko.

Skambinau jai porą kartų, bet niekas neatsiliepė. Ji tarsi dingo nuo žemės paviršiaus. Bet aš supratau. Ji visada sunkiai vertėsi. Nuo pat pradžių. Ji buvo gatvės mergina, suprantate.

— Aš to nežinojau. Kada?

— O, jau seniai. Ji netgi nežino, kas iš tiesų buvo Kerčio tėvas. Bet ji pasitraukė. Susitvarkė. Dirbo sunkiai, kas tik pakliūdavo. Viską darė dėl sūnaus. O paskui... — Ji papurtė galvą. — Nieko nebeliko.

— Ar pažinojote Erolą Sveidą? — paklausė Mironas.

— Žinojau tik tiek, kad jis buvo vaikštanti bėda. Tai į kalėjimą, tai iš kalėjimo. Ir taip visą savo gyvenimą. Jis buvo Dinos sesers sūnus. Sesuo buvo narkomanė. Mirė nuo perdozavimo. Dinai teko priglausti Erolą. Ji buvo atsakinga moteris.

— Kaip Erolas sutarė su Kerčiu?

— Tiesą sakant, gana gerai — atsižvelgiant į tai, kokie jie buvo skirtingi.

— Tai visgi gal jie ir nebuvo tokie skirtingi, — pasakė Mironas.

— Ką norite pasakyti?

— Erolas įkalbėjo jį įsilaužti į tą teniso klubą.

Liusinda Elrait minutėlę stebėjo jį, tada pasiėmė sausainį ir ėmė kramsnoti. Jos lūpose žaidė nežymi šypsenėlė.

— Nagi, Mironai, jūs juk suprantate, — tarė ji. — Jūs protingas vyrukas. Kertis irgi toks buvo. Ką jis ten būtų vogęs? Kam laužtis į tokią vietą naktį? Pagalvokite apie tai.

Mironas jau buvo pagalvojęs. Jis džiaugėsi, kad kažkam kitam irgi užkliuvo oficialus įvykio scenarijus.

— Tai kas, jūsų nuomone, atsitiko?

— Aš daug apie tai galvojau, bet nieko nesugalvojau. Visas tas vakaras man kažkoks neaiškus. Bet manau, kad Kertis ir Erolas buvo pakišti. Net jei Kertis būtų nutaręs ką nors pavogti — ir net

jei jis būtų buvęs pakankamai kvailas, kad įsilaužtų į tą klubą — nepatikėsiu, kad jis galėjo šauti į policininką. Žmogus gali keistis, bet tai būtų tas pat, jei tigras išsinertų iš savo dryžių. Tai per daug neįtikėtina. — Ji pasimuistė ant sofos. — Manau, tame turtuolių klube atsitiko kažkokia kvailystė, ir jiems reikėjo poros juodukų atpirkimo ožių. Ne, aš ne tokia. Nesu viena tų, kurie galvoja, kad baltieji visada rezga sąmokslus prieš juoduosius. Tai prieštarauja mano prigimčiai. Bet šiuo atveju nežinau, kaip dar būtų galima tai paaiškinti.

— Ačiū jums, ponia Elrait.

— Liusinda. Ir, Mironai, padarykite man paslaugą.

— Kokią?

— Kai sužinosite, kas iš tiesų nutiko Kerčiui, praneškite man.

33 skyrius

Mironas su Džesika važiavo į Naująjį Džersį pavakarieniauti Baumgarto restoranėlyje. Jie valgydavo ten mažiausiai du kartus per savaitę. Baumgarto restoranas buvo keistas derinys. Pusę amžiaus tai buvo populiari delikatesinė su saturatoriumi, tokia vieta, kur kaimynai eidavo pietauti, o Arčis vesdavosi Veroniką pasiglamžyti po pamokų. Prieš aštuonerius metus imigrantas iš Kinijos, Peteris Li, nupirko ją ir pavertė geriausiu kinų restoranu šiose apylinkėse, neatsikratęs senojo saturatoriaus. Čia vis dar galėdavai suktis ant kėdės prie baro supamas chromo, maišytuvų ir karštame vandenyje mirkstančių ledų kaušelių. Galėdavai prie kiniškų koldūnų užsisakyti pieno kokteilį, o Generolo Tso viščiuką suvalgyti su keptomis bulvytėmis. Kai pirmą kartą gyveno kartu, Mironas ir Džesė ateidavo čionai mažiausiai kartą per savaitę. Dabar, vėl tapę pora, jie atgaivino tradiciją.

— Ta Aleksandro Kroso žmogžudystė, — tarė Mironas, — negaliu liautis apie ją galvojęs.

Džesė nespėjo atsiliepti, nes priėjo Peteris Li. Mironas ir Džesė niekada neužsisakinėdavo. Peteris pats jiems parinkdavo patiekalus.

— Koralinės krevetės gražiajai damai, — tarė jis dėdamas lėkštę, — ir Sičuano vištiena su baklažanais vyrui, kuris turėtų jai kojas bučiuoti.

— Geras, — tarstelėjo Mironas. — Labai juokinga.

Peteris nusilenkė.

— Savo šalyje esu laikomas žmogumi, turinčiu didį humoro jausmą.

— Matyt, dažnai juokiatės savo šalyje. — Mironas pažvelgė į lėkštę. — Aš nemėgstu baklažanų, Peteri.

— Suvalgysite ir paprašysite dar, — atsiliepė šis. Tada nusišypsojo Džesei. — Skanaus. — Jis nuėjo.

— Taigi, — tarė Džesė, — kas ten su tuo Aleksandru Krosu?

— Tiesą sakant, ne Aleksandras neduoda man ramybės, o Kertis Jeleris. Visi tvirtina, kad jis buvęs šaunus vaikinas. Jo motina buvo labai atsidavusi, mylėjo jį it pamišusi, visa širdimi. Dabar ji elgiasi lyg nieko nebūtų atsitikę.

— Yra liūdesys, kurio negali išreikšti, — atsiliepė Džesika. — Yra skausmas, kuris niekada nepraeina.

Mironas minutėlę pagalvojo.

— *Vargdieniai?* — Nesibaigiantis žaidimas „Atspėk citatą“.

— Teisingai. Bet kuris veikėjas tai pasakė?

— Valžanas?

— Ne, deja. Marijus.

Mironas linktelėjo.

— Kad ir kaip būtų, — tarė jis, — citata nevykusi.

— Žinau. Klausiausi automobilyje, — tarė ji. — Tačiau galbūt ji ne tokia jau ir nevykusi.

— Liūdesys, kurio negali išreikšti?

— Taip.

Jis atsigėrė vandens.

— Tai tau atrodo normalu, kad motina elgiasi, lyg nieko nebūtų nutikę?

Džesika truktelėjo pečiais.

— Praėjo šešeri metai. Ko tu iš jos nori — kad palūžtų ir pultų verkti kiekvieną kartą, kai tu pasirodai?

— Ne, — atsakė Mironas, — bet, manau, ji norėtų žinoti, kas nužudė jos sūnų.

Prieš pradėdama ragauti krevetes Džesika ištiesė per stalą šakutę ir nugvelbė gabalėlį Mirono vištienos. Ne baklažano. Vištienos.

— Gal ji jau žino, — tarė Džesė.

— Ką, manai, ji irgi nupirkta?

Džesė gūžtelėjo pečiais.

— Gal. Bet ne tai tau neduoda ramybės.

— Ne?

Džesė žaviai kramtė. Netgi jai kramtant maistą negalėjai atitraukti nuo jos akių.

— Tu negali liautis galvojęs apie Dveiną ir Kerčio Jelerio motiną tame viešbučio kambaryje, — pasakė ji. — Štai kas.

— Pripažink, tai velniškai keistas sutapimas.

— Turi versiją?

Mironas akimirką galvojo.

— Ne.

Džesė pasmeigė dar vieną gabalėlį vištienos.

— Galėtum paklausti Dveino, — tarė ji.

— Žinoma. Galėčiau tiesiog pasakyti: „Vaje, Dveinai, sekiau tave aną vakarą ir pastebėjau, kad dulkiniesi su vyresne moterimi. Gal papasakotum apie tai?“

— Taip, tai gali būti sudėtinga, — sutiko ji. — Bet galėtum pamėginti iš kitos pusės.

— Dinos Jeler?

Džesika linktelėjo.

Mironas paragavo vištienos. Kol Džesė dar visko nesuvalgė.

— Verta pamėginti, — tarė jis. — Nori eiti kartu?

— Aš ją išgąsdinsiu, — tarė Džesė. — Geriau pavėžėk mane iki namų.

Jie baigė vakarieniauti. Mironas netgi suvalgė baklažaną. Jis buvo gana skanus. Peteris atnešė jiems riebaus šokoladinio deserto — tokio, į kurį vien pažiūrėjus storėji. Džesė kimšo pasimėgaudama. Mironas susilaikė. Atgal jie važiavo per Džordžo Vašingtono tiltą, Henrio Hadsono bulvaru į vakarus. Jis išleido Džesę prie jos namo Spring gatvėje Soho rajone. Ji įkišo galvą į vidų.

— Vėliau užsuksi? — paklausė.

— Žinoma. Apsirenk prancūzų tarnaitės uniformą ir lauk.

— Aš neturiu prancūzų tarnaitės uniformos.

— O.

— Galėsime rytoj rytą nusipirkti, — pasakė ji. — O kol kas susirasiu ką nors tinkamą.

— Jėga, — tarė Mironas.

Džesė ištraukė galvą. Ji pasuko prie laiptų ir užlipo į trečią aukštą. Jos butas palėpėje užėmė pusę aukšto. Džesika įjungė šviesą ir įžengė į vidų. Kai kambarys nušvito, krūptelėjo pamačiusi Aroną, tysantį ant jos sofos.

Nespėjus nė krustelėti, kitas vyras — su tinkliniais marškiniais — prišoko iš nugaros ir pridėjo ginklą prie jos smilkinio. Trečias vyras — juodaodis — užrakino duris ir užtraukė sklendę. Jis irgi buvo ginkluotas.

Aronas nusišypsojo jai.

— Labas, Džesika.

34 skyrius

Suskambo Mirono automobilio telefonas.

— Alio.

— *Bubbe*, čia tavo teta Klara. Ačiū už klientą.

Klara iš tiesų nebuvo jo teta. Teta Klara ir dėdė Sidnis buvo seni jo tėvų draugai. Klara ir Mirono motina mokėsi tame pačiame teisės fakultete. Mironas pasirūpino, kad ji atstovautų Rodžeriui Kvinsiui.

— Kaip sekasi? — pasiteiravo Mironas.

— Mano klientas norėjo, kad perduočiau tau svarbų pranešimą, — tarė Klara. — Jis pabrėžė, kad aš, jo advokatė, turėčiau traktuoti tai kaip svarbiausią dalyką.

— Kokį?

— Ponas Kvinsis sakė, kad tu pažadėjai jam Dveino Ričvudo autografą. Taigi jis norėtų, kad tai būtų Dveino Ričvudo *nuotrauka* su autografu, ne tik autografas. *Spalvota* nuotrauka, jei tai nesukeltų didelių sunkumų. Ir jis norėtų, kad ji būtų adresuota jam, ačiū jums labai. Beje, ar jis sakė tau, kad yra teniso aistruolis?

— Man regis, minėjo. Linksmas vyrukas, a?

— Nesibaigiantis vakarėlis. Marios juoko. Man skauda šonus nuo juoko. Tarsi atstovaučiau Džekiui Meisonui.*

— Tai ką manai? — paklausė Mironas.

— Kalbant teisiniais terminais? Tas tipas tikras pakvaišėlis. Bet ar jis kaltas dėl nužudymo — o dar svarbiau, ar apygardos prokuroras tai įrodys — čia jau kita istorija.

— Ką jie turi?

— Netiesioginių menkaverčių įkalčių. Jis buvo Atvirosiose.

* Jackie Mason — amerikiečių komikas.

Didelio čia daikto, ten buvo tūkstančiai žmonių. Jo įtartina praeitis. Tai kas, jis niekada atvirai negrasino, kiek man žinoma. Niekas nematė, kad jis ją nušovė. Jokie tyrimai nesieja jo nei su ginklu, nei su krepšiu, kuriame buvo kulkos skylė. Kaip sakiau, netiesioginės smulkmenos.

— Kad ir ko tai verta, — tarė Mironas, — aš juo tikiu.

— Uhu. — Klara nepasakys, ar ji tiki juo, ar ne. Nesvarbu. — Vėliau pasikalbėsime, gražuoliuk. Rūpinkis savimi.

— Tu irgi.

Jis baigė pokalbį, tada paskambino Džeikui.

Niurgzlus balsas atsiliepė:

— Šerifas Kurteris.

— Čia aš, Džeikai.

— Kokio velnio nori dabar?

— Vaje, koks žavingas pasisveikinimas, — tarė Mironas. — Reikės ir man tokiu pasinaudoti.

— Jėzau, tu tikra rakštis subinėj.

— Žinai, — tarė Mironas, — aš niekaip negaliu suprasti, kodėl tavęs nekviečia į vakarėlius.

Džeikas išsipūtė nosį. Garsiai. Trijose apygardose žąsys išsilakstė į visas puses.

— Kol dar manęs mirtinai nesužeidė tavo kandūs juokai, — burbtelėjo jis, — sakyk, ko nori.

— Ar dar tebeturi Kroso bylos kopiją? — paklausė Mironas.

— Aha.

— Norėčiau pasikalbėti su koroneriu ir policininku, kuris nušovė Jelerį, — pasakė Mironas. — Ar gali tai suorganizuoti?

— Maniau, kad skrodimo nebuvo.

— Oficialiai ne, bet senatorius prasitarė, kad kažkas jam padėjo.

— Gerai, — tarė Džeikas. — Bet aš pažįstu policininką, kuris šaudė. Džimis Bleinas. Geras žmogus, bet jis nesikalbės su tavimi.

— Aš neketinu kalti jo prie kryžiaus.

— Kokia paguoda, — tarė Džeikas.

— Man tik reikia informacijos.

— Džimis nepriims tavęs, esu tuo tikras. Ir kam išvis tau to reikia?

— Matau ryšį tarp Valeri ir Aleksandro Kroso nužudymų.

— Kokį ryšį?

Mironas paaiškino. Kai jis baigė, Džeikas tarė:

— Aš vis dar nesuprantu, bet jei man išdegs, paskambinsiu tau.

Jis padėjo ragelį.

Mironui pasisekė rasti vietą per du kvartalus nuo viešbučio. Jis įėjo vidun, tarsi būtų jo svečias, ir pasikėlė liftu į trečią aukštą. Sustojo priešais 322 kambario duris ir pasibeldė.

— Kas ten? — Dinos Jeler balsas buvo linksmas, dainingas.

— Pasiuntinukas, — atsiliepė Mironas. — Jums atsiuntė gėlių.

Ji atidarė duris plačiai šypsodamasi. Kaip ir tą pirmą kartą, kai jie susipažino. Nepamačius gėlių — tiksliau, pamačius Mironą — šypsena dingo. Vėlgi kaip tą pirmą kartą.

— Kaip jums patinka jūsų kambarys? — pasiteiravo Mironas.

Ji nė nesistengė slėpti nusivylimo.

— Ko jums reikia?

— Negaliu patikėti, kad atvažiavote į miestą ir nepaskambinote man. Ne toks subrendęs žmogus įsižeistų.

— Neturiu jums ko pasakyti. — Ji pamėgino uždaryti duris.

— Spėkite, su kuo aš ką tik kalbėjausi?

— Man nerūpi.

— Su Liusinda Elrait.

Durys sustojo vietoje. Kol Dina dvejojo, Mironas įslydo pro plyšį.

Dina atsitokėjo.

— Su kuo?

— Liusinda Elrait. Jūsų sūnaus mokytoja.

— Aš neprisimenu jo mokytojų.

— Bet ji prisimena jus. Sakė, kad buvote nuostabi motina Kerčiui.

— Ir ką?

— Ji taip pat sakė, kad Kertis buvo puikus mokinys, vienas geriausių, kokius ji kada nors turėjo. Dar sakė, kad jo laukė šviesi ateitis. Kad jis niekada neturėjo jokių nemalonumų.

Dina Jeler įsirėmė ranka į klubus.

— Ką norite tuo pasakyti?

— Jūsų sūnus neturėjo jokių nemalonumų su policija. Jis puikiai mokėsi, nebuvo nė karto paliktas po pamokų. Jis buvo vienas geriausių mokinių klasėje, jei ne *pats* geriausias. Jūs buvote gerai informuota apie jo veiklą. Buvote puiki motina, auginanti šaunų jauną vyrą.

Ji nukreipė žvilgsnį. Būtų žiūrėjusi pro langą, bet buvo užtrauktos žaliuzės. Tyliai burzgė televizorius. Rodė sunkvežimių reklamą, kuriuos reklamavo muilo operų žvaigždė. Muilo operų žvaigždė ir sunkvežimiai — koks reklamos genijus sugalvojo tokį derinį?

— Tai ne jūsų reikalas, — sušnabždėjo ji.

— Ar jūs mylėjote savo sūnų, ponia Jeler?

— Ką?

— Ar mylėjote savo sūnų?

— Išeikite. Tučtuojau.

— Jei nors kiek jis jums rūpėjo, padėkite man išsiaiškinti, kas jam atsitiko.

Moteris piktai dėbtelėjo į jį.

— Nekalbėkite niekų, — atrėžė ji. — Jums rūpi ne mano sūnus. Jūs stengiatės sužinoti, kas nužudė tą baltąją merginą.

— Galbūt. Bet Valeri Simpson ir jūsų sūnaus mirtys yra susijusios. Štai kodėl man reikia jūsų pagalbos.

Ji papurtė galvą.

— Jūs manęs negirdite, ar ne? Jau sakiau: Kerčio nebėra. Niekas negali to pakeisti.

— Jūsų sūnus nebuvo linkęs vogti. Jis buvo ne iš tų, kurie nešiojasi ginklus ar grasina ginklu policijai. Jūs užauginote ne tokį žmogų.

— Nesvarbu, — atsiliepė ji. — Jis mirė. Jo nebeprikelsi.

— Ką jis tą vakarą veikė teniso klube?

— Nežinau.

— Iš kur staiga gavote tiek pinigų?

Paukšt! Dina Jeler krūptelėjusi pakėlė galvą. Senas temos pakeitimo būdas. Visados suveikia.

— Ką?

— Jūsų namas Čeri Hilse, — tarė Mironas. — Jis nupirktas už grynuosius prieš keturis mėnesius. Ir jūsų sąskaita „First Jersey". Visi įnašai grynaisiais padaryti per paskutinįjį pusmetį. Iš kur tie pinigai, Dina?

Jos veidas persikreipė iš pykčio. Paskui ji staiga atsipalaidavo ir keistai šyptelėjo.

— Gal aš juos pavogiau, — tarė ji, — kaip ir mano sūnus. Įskųsite mane?

— O gal tai atlygis?

— Atlygis? Už ką?

— Jūs man pasakykite.

— Ne, — tarė ji. — Aš neprivalau jums nieko sakyti. Išeikite.

— Ko atvykote į Niujorką?

— Apžiūrėti miesto įdomybių. Prašau išeiti.

— Vienas tų įdomybių — Dveinas Ričvudas?

Dvigubas paukšt. Ji sustingo.

— Ką?

— Dveinas Ričvudas. Vyras, kuris buvo jūsų kambaryje vakar naktį.

Ji įsmeigė į Mironą akis.

— Jūs mus sekėte?

— Ne. Tik jį.

Dina Jeler žiūrėjo į Mironą apimta siaubo,

— Kas jūs per žmogus? — lėtai ištarė ji. — Gal susijaudinate stebėdamas kitus žmones, ar ką? Tikrindamas jų sąskaitas? Sekiodamas paskui kaip seklys Morka? — Ji atidarė duris. — Negi visiškai neturite gėdos?

Jos žodžiai sutrikdė Mironą.

— Aš bandau rasti žudiką, — paprieštaravo jis, tačiau netgi jam pačiam tai skambėjo neįtikinamai. — Galbūt žmogų, kuris nužudė jūsų sūnų.

— Ir jums nė motais, jei ką nors skaudinate, ar ne?

— Tai netiesa.

— Jei tikrai norite padaryti ką nors gera, tada tiesiog pamirškite viską.

— Ką norite pasakyti?

Ji papurtė galvą.

— Kertis miręs. Valeri Simpson irgi. Erolas... — Ji užsikirto. — To gana.

— Ko gana? O dėl Erolo?

Bet ji tik purtė galvą.

— Tiesiog pamirškite viską, Mironai. Visų labui. Palikite viską ramybėje.

35 skyrius

Džesika pajuto šaltą metalą prie smilkinio.

— Ko jūs norite? — paklausė ji.

Aronas davė ženklą. Vyras už jos nugaros užėmė jai burną laisvąja ranka. Jis stipriai prisispaudė prie jos. Džesika pajuto karš-

tas seiles ant kaklo. Jai buvo sunku kvėpuoti. Ji ėmė sukinėti galvą. Krūtinė trūkčiojo negaudama oro. Ją apėmė panika.

Aronas pakilo nuo sofos. Juodaodis žengė artyn nenuleisdamas ginklo.

— Nematau reikalo įžangai, — ramiai ištarė Aronas. Jis nusivilko savo baltą švarką. Po juo marškinių nebuvo, todėl atsidengė beplaukis, raumeningas kūnas. Vyras trumpai pasirąžė. Jo krūtinės raumenys susiraukšlėjo lyg stadiono minia, daranti bangą. — Jei vis dar galėsi kalbėti, kai mes baigsime, nepamiršk pasakyti Mironui, kad tai mano darbas. — Jis sutraškino sąnarius. — Nemėgstu, kai mano darbas lieka nepastebėtas.

— Gal jai sulaužyti žandikaulį? — paklausė vyras su tinkliniais marškiniais. — Kad ji negalėtų rėkti.

Aronas akimirką pagalvojo.

— Ne, — pasakė jis. — Man patinka vienas kitas klyktelėjimas.

Visi trys nusijuokė.

— Aš būsiu antras, — tarė juodaodis.

— Pasvajok, — atrėžė vyras su tinkliniais marškiniais.

— Tu visada eini pirma manęs, — suinkštė juodaodis.

— Gerai, mesim burtus.

— Turi monetą? Aš niekada nesinešioju smulkių.

— Užsičiaupkit! — riktelėjo Aronas.

Tyla.

Džesika įnirtingai muistėsi, tačiau vyras su tinkliniais marškiniais buvo per stiprus. Jai pavyko įkąsti jam į pirštą. Šis aiktelėjo, išvadino kale ir skaudžiai atlenkė jos galvą. Nugarą nudiegė skausmas. Jos akys išsiplėtė.

Aronas buvo beatsisagstąs kelnes, kai tai atsitiko.

Šūvis. O gal net keli. Džesika išgirdo tik vieną, bet jų turėjo būti daugiau. Ranka, gniaužianti jos burną, atsileido ir nuslydo. Ginklas prie smilkinio nukrito ant grindų. Atsigręžusi pamatė,

kad vyras už jos nugaros nebeturi veido — tiksliau sakant, nebeturi nė galvos. Jis mirė gerokai anksčiau nei jo kojos tai suvokė ir sulinko ant grindų.

Ir, rodos, tuo pačiu metu per kambarį nuskriejo juodaodžio pakaušis. Jis irgi sudribo ant grindų it kruvinas skuduras.

Arono vikrumas buvo neįtikėtinas. Pirmoji kulka dar nebuvo pasiekusi taikinio, kai jis jau klūpojo už sofos išsitraukęs ginklą. Viskas — šūviai, griūvantys vyrai, Arono šuolis į priedangą — truko mažiau nei dvi sekundes. Aronas pašoko atstatęs ginklą į Viną, kuris savo ruožtu taikėsi į jį. Džesika stovėjo sustingusi. Vinas tikriausiai įėjo per terasos langą, nors kaip jis ten galėjo patekti ir kiek laiko išbuvo, Džesika nenumanė.

Vinas nerūpestingai šyptelėjo ir nežymiai linktelėjo.

— Oho, Aronai, gana neblogai atrodai.

— Stengiuosi palaikyti formą, — pasakė Aronas. — Malonu, kad pastebėjai.

Abu vyrai stovėjo atstatę vienas į kitą ginklus. Nė vienas nemirksėjo. Abu nesiliovė šypsoję̨si. Džesika vis dar negalėjo pajudėti. Jos kūnas drebėjo it purtomas karštinės. Pajuto kažką lipnaus ant veido ir suprato, kad tai tikriausiai to vyro, gulinčio prie jos kojų, smegenys.

— Man šovė mintis, — tarė Aronas.

— Mintis?

— Kaip išeiti iš šio aklagatvio. Tikiuosi, ji tau patiks, Vinai.

— Malonėk pasakyti, — tarė Vinas.

— Mudu abu padėsime ginklus tuo pačiu metu.

— Kol kas skamba nelabai viliojamai, — tarė Vinas.

— Aš dar nebaigiau.

— Koks aš nemandagus. Prašau tęsti.

— Mudu esame žudę plikomis rankomis, — tarė Aronas. — Ir abu žinome, kad tai mums patinka. Labai patinka. Mudu žino-

me, kad šiame pasaulyje tokių priešininkų maža. Ir abu žinome, kad mums retai metamas rimtas iššūkis.

— Ir?

— Siūlau maksimalų išbandymą. — Arono šypsena praplatėjo. — Tu ir aš. Kovosime vienas su kitu. Ką pasakysi?

Vinas prikando viršutinę lūpą.

— Įdomu, — tarė jis.

Džesika bandė kažką pasakyti, bet liežuvis jos neklausė. Ji tik stovėjo sustingusiu veidu; auka, kuri kažkada dėvėjo tinklinius marškinius, kraujavo nesitampydama.

— Su viena sąlyga, — pasakė Vinas.

— Kokia?

— Nesvarbu, kuris laimės, Džesika bus laisva.

Aronas gūžtelėjo.

— Man tai kas. Frenkas pričiups ją kitą kartą.

— Galbūt. Bet ne šįvakar.

— Ką gi, gerai, — pasakė Aronas. — Bet ji negali išeiti, kol mes nebaigėme.

Vinas linktelėjo jai.

— Lauk prie durų, Džesika. Kai kova baigsis, bėk.

— Bet privalai laukti, kol ji baigsis, — pridūrė Aronas.

Džesika prisivertusi prakalbo:

— Kaip aš žinosiu, kada ji baigsis?

— Vienas mūsų bus negyvas, — pasakė Vinas.

Ji nykiai linktelėjo. Negalėjo liautis drebėjusi. Abu vyrai tebestovėjo taikydamiesi vienas į kitą.

— Žinai taisykles? — paklausė Aronas.

— Žinoma.

Nepaleisdami ginklų abu vyrai nuleido rankas ant grindų. Tuo pačiu metu jie nusuko vamzdžius į priešingas puses. Abu kartu patraukė rankas nuo ginklų. Abu tuo pačiu metu atsitiesė. Abu paspyrė ginklus į kampą.

Aronas išsišiepė.

— Baigta, — tarė jis.

Vinas linktelėjo.

Jie lėtai prisiartino vienas prie kito. Arono šypsena virto maniakiška grimasa. Jis atsistojo į kažkokią keistą kovinę padėtį — drakono, o gal žiogo — ir pamojo kaire ranka. Jo kūnas buvo lieknas ir raumeningas. Jis palinko virš Vino.

— Tu pamiršai pagrindinę Rytų kovos menų taisyklę, — tarė Aronas.

— Kokią?

— Geras didelis žmogus visada nugalės gerą mažą žmogų.

— O tu pamiršai pagrindinę Vindzoro Horno Lokvudo III taisyklę.

— Tikrai?

— Jis visada nešiojasi du ginklus.

Beveik nerūpestingai Vinas siektelėjo kojos dėklą, išsitraukė ginklą ir iššovė. Aronas pasilenkė, tačiau kulka spėjo pataikyti jam į galvą. Antroji kulka irgi susmigo į galvą. Kaip ir trečioji, spėjo Džesika.

Didysis žmogus sudribo ant žemės. Vinas priėjo ir nužvelgė nejudančią figūrą kraipydamas galvą kaip šuo, išgirdęs keistą garsą.

Džesika tylėdama stebėjo jį.

— Tu sveika? — paklausė jis.

— Taip.

Vinas tebežiūrėjo į ant grindų tysantį kūną. Paskui papurtė galvą ir sucaksėjo liežuviu.

— Kas yra? — paklausė Džesika.

Vinas atsisuko į ją. Jo lūpose žaidė beveik drovi šypsena. Jis truktelėjo pečiais.

— Deja, nemoku sąžiningai kautis.

Jis vėl pažiūrėjo į kūną ir pradėjo juoktis.

36 skyrius

Džesika nenorėjo apie tai kalbėtis. Norėjo mylėtis. Mironas suprato. Taip žmogų veikia mirtis ir smurtas. Toji plonytė linija. Susidūrus su giltine, norisi „vėl pasitvirtinti gyvenimą“.

Kai išseko jėgos, Džesika padėjo galvą jam ant krūtinės it vėduoklę paskleisdama savo nuostabius plaukus. Ilgą laiką neištarė nė žodžio. Mironas glostė jai nugarą. Pagaliau ji prakalbo:

— Jis tuo mėgaujasi, ar ne?

Mironas žinojo, kad ji kalba apie Viną.

— Taip.

— O tu? — paklausė ji.

— Ne taip kaip Vinas.

Ji kilstelėjo galvą ir pažiūrėjo į jį.

— Man regis, vengi tiesaus atsakymo.

— Dalis manęs nekenčia to labiau nei gali įsivaizduoti.

— O kita dalis? — nesiliovė ji.

— Tai didžiausias išbandymas. Negaliu neigti, kad nejaučiu adrenalino. Bet ne taip kaip Vinas. Jis trokšta to. Jam to reikia.

— O tau ne?

— Norėčiau galvoti, kad nekenčiu to.

— Bet iš tiesų yra priešingai?

— Nežinau, — pasakė Mironas.

— Buvo baisu, — tarė ji. — Vinas buvo baisus.

— Jis išgelbėjo tau gyvybę.

— Taip.

— Toks Vino darbas. Jis puikiai jį išmano — geriausiai iš visų, mano nuomone. Jam viskas yra arba juoda, arba balta. Jis neturi jokių moralinių dviprasmybių. Jei peržengi ribą, nebus jokio bausmės atidėjimo, jokio pasigailėjimo, jokios galimybės išsisukti.

Tu lavonas. Taškas. Tie žmonės atėjo su blogais ketinimais. Vinas neketino jų teisinti. Jie pasirinko. Tą akimirką, kai jie įžengė į tavo butą, jie buvo pasmerkti.

— Skamba kaip masinio keršto teorija, — tarė ji. — Tu nužudai vieną mūsų, mes nužudysime dešimt jūsiškių.

— Šalčiau, — tarė Mironas. — Vino tikslas yra ne pamokyti. Greičiau naikinti. Jie jam — tik įkyrios blusos.

— Ir tu pritari tam?

— Ne visada. Bet aš suprantu tai. Aš nesilaikau Vino moralės kodeksų. Mudu tai žinome. Tačiau jis mano geriausias draugas ir aš patikėčiau jam savo gyvybę.

— Arba manąją, — pasakė Džesika.

— Taip.

— O koks tavo moralės kodeksas? — paklausė ji.

— Jis lankstus. Tuo ir užbaikime.

Džesika linktelėjo. Ji vėl padėjo galvą jam ant krūtinės. Jis jautė jos kūno šilumą.

— Jų galvos, — ji prabilo, — ištiško kaip melionai.

— Vinas patobulina kulkas, kad poveikis būtų kuo didesnis.

— Kur jis padėjo kūnus? — paklausė ji.

— Nežinau.

— Ar jie bus rasti?

— Jei tik jis norės to.

Po kelių minučių Džesika užsimerkė ir jos kvėpavimas pagilėjo. Mironas stebėjo, kaip ji grimzta į miegą. Ji prisiglaudė arčiau, tokia trapi ir gležna. Jis žinojo, kas bus rytoj. Ji tebebus ištikta šoko — ne apdujusi, bet viską neigianti. Ji dirbs dienos darbus, tarsi nieko nebūtų įvykę, iš visų jėgų stengsis elgtis normaliai, tačiau pakeliui į viršūnę palūš. Viskas bus šiek tiek kitaip nei vakar. Nieko drastiška, tiesiog smulkmenos. Maisto skonis bus kitoks. Kitaip kvepės oras. Spalvos įgaus beveik nepastebimą skirtingą atspalvį.

Šeštą ryto Mironas išlipo iš lovos ir nusiprausė po dušu. Kai jis grįžo, Džesika jau sėdėjo lovoje.

— Kur eini? — paklausė ji.

— Pas Pavelą Menansį.

— Taip anksti?

— Jie manys, kad Aronas bus pašalinęs problemą vakar vakare. Man gali pavykti užklupti juos nepasirengusius.

Ji užsitempė antklodę.

— Galvojau apie tai, ką tu pasakei aną vakarą per vakarienę. Apie ryšį su Aleksandro Kroso nužudymu.

— Ir?

— Tarkim, tu teisus. Tarkim, tą vakarą prieš šešerius metus atsitiko kažkas kita.

— Pavyzdžiui?

Ji atsisėdo tiesiau ir atsirėmė į galvūgalį.

— Tarkim, Erolas Sveidas nenužudė Aleksandro Kroso, — tarė ji.

— Uhu.

— Tarkim, Valeri pamatė, kas iš tiesų atsitiko Aleksandrui Krosui. Ir tai, ką ji pamatė, buvo paskutinis lašas jos sudirgusiai psichikai. Ji jau buvo sugniuždyta to, ką jai padarė Pavelas Menansis. Bet tai, ką ji pamatė, tapo galutine jos nervinio išsekimo priežastimi.

— Tęsk, — linktelėjo Mironas.

— Praėjo keleri metai. Valeri sustiprėja. Ji sparčiai taisosi. Netgi vėl nori žaisti tenisą. Tačiau labiau už viską ji nori atsikratyti savo giliausios baimės: tiesos, kas iš tiesų nutiko tą naktį.

Jis suprato, kurlink ji suka.

— Ją reikėjo nutildyti, — pasakė jis.

— Taip.

Mironas užsitempė kelnes. Per pastaruosius keletą mėnesių jo drabužiai pamažu keliavo į Džesikos butą. Dabar čia jų buvo beveik trečdalis.

— Jei tu teisi, — tarė jis, — mes turime du žmones, kurie būtų norėję nutildyti Valeri: Pavelą Menansį ir tą, kuris nužudė Aleksandrą Krosą.

— Arba kažką, kas nori tuos du apsaugoti.

Mironas baigė rengtis. Džesei nepatiko jo kaklaraištis ir liepė pakeisti jį. Jis pakluso. Pasirengęs išeiti, Mironas tarė:

— Šįryt būsi saugi, bet aš noriu, kad kuriam laikui išvyktum iš miesto.

— Ilgam?

— Nežinau. Keletui dienų. Gal ilgiau. Iki ši situacija taps kontroliuojama.

— Mat kaip, — nutęsė ji.

— Ketini prieštarauti?

Ji išlipo iš lovos ir nutipeno per kambarį. Nuoga. Mirono burna išdžiuvo. Jis ėmė sekioti ją akimis. Būtų galėjęs spoksoti visą dieną. Džesika vaikščiojo lengvai kaip pantera. Kiekvienas judesys buvo elastingas, grakštus ir velniškai jaudinantis. Ji užsimetė šilkinį chalatėlį.

— Šioje vietoje turėčiau pasipiktinti ir pasakyti, kad neketinu keisti savo gyvenimo, — pasakė ji. — Bet aš bijau. Be to, aš rašytoja, kuriai praverstų kelios dienos vienumoje. Todėl išvyksiu. Nesiginčydama.

Jis apkabino ją.

— Tu nesiliauji stebinusi, — tarė Mironas.

— Ką?

— Elgiesi protingai. Kas būtų galėjęs pagalvoti?

— Stengiuosi išlaikyti paslaptingumą, — atsakė ji.

Jie pasibučiavo. Aistringai. Jos oda buvo nuostabiai šilta.

— Gal dar pabūk? — sušnabždėjo ji.

Jis papurtė galvą.

— Noriu pakliūti pas Pavelą anksčiau, nei Eikai supras, kas atsitiko.

— Tada dar vieną bučinį.

Jis atsitraukė.

— Nebent supakuotum mane į ledą.

Jis pasiuntė jai bučinį ir išėjo iš miegamojo. Ant plytų sienos palei duris buvo prilipę kraujo krešulių. Tinklinių Marškinių — Li — galvos prisiminimas.

Lauke Vino niekur nebuvo matyti, bet Mironas žinojo, kad jis kažkur netoliese. Džesė bus saugi, kol jie išgabens ją.

Pavelas Menansis gyveno 7-ojoje aveniu, „Omni Park Central" viešbutyje priešais Karnegio filharmoniją. Mironas būtų mieliau ėjęs su pastiprinimu, bet buvo geriau, kad Vinas nėjo kartu. Viną ir Valeri siejo ryšys, stipresnis nei šeimos draugų. Mironas nežinojo, koks tas ryšys. Vinui rūpėjo labai mažai žmonių, tačiau dėl tų kelių išrinktųjų jis galėjo padaryti bet ką. Likęs pasaulis jam nieko nereiškė. Valeri kažkaip pateko į tą apsauginį ratą. Mironui teks gerokai pasistengti, kad suvaldytų savo pyktį. Jei Vinas eitų kartu — jei Vinas užsimanytų apklausti Pavelą apie jo „romaną" su Valeri — vaizdas būtų nekoks.

Pavelas buvo apsistojęs 719 kambaryje. Mironas žvilgtelėjo į laikrodį. Pusė septynių. Vestibiulyje beveik nieko nebuvo. Valytoja plovė grindis. Išvargusi šeimyna stovėjo prie administratoriaus stalo pasirengusi išvykti. Trys zirziantys vaikai. Sprendžiant iš tėvų išvaizdos, jiems būtų ne pro šalį pailsėti. Mironas ryžtingai patraukė prie lifto, tarsi čia gyventų. Jis nuspaudė septinto aukšto mygtuką.

Koridorius buvo tuščias. Priėjęs Pavelo kambarį Mironas pasibeldė. Niekas neatsiliepė. Jis dar kartą pabeldė. Jokio atsakymo. Dar kartą. Nieko. Mironas jau ketino leistis į apačią ir paskambinti į numerį iš vestibiulio, kai jo dėmesį patraukė kažkoks garsas. Jis pasiklausė. Garsas buvo vos girdimas. Jis prispaudė prie durų ausį.

— Ei? — šūktelėjo jis.

Verksmas. Silpnas. Vis stiprėjantis. Mažos mergaitės kūkčiojimas.

Šį kartą Mironas patrankė į duris. Verksmas įgavo stiprybės, tapo panašesnis į raudą.

— Ar tu sveika? — paklausė Mironas. Vėl tik verksmas, be jokių žodžių. Po minutėlės jis ėmė dairytis viešbučio patarnautojos vežimėlio ir jos atsarginių raktų. Tačiau buvo pusė septintos ryto. Patarnautojos dar nedirbo.

Mironas nebus spynų rakinimo meistras. Vinas kur kas geriau tai išmanė. Be to, jis neturėjo įrankių. Iš kambario vėl atsklido verksmas.

— Atidaryk duris, — šūktelėjo jis. Jam atsiliepė tik dar garsesni kūkčiojimai.

Velniop viską, pagalvojo jis.

Mironas atkišo petį ir trenkėsi į duris. Petį nudiegė skausmas, tačiau spyna pasidavė. Nors kūkčiojimai netilo, akimirką Mironas pamiršo apie juos — ant lovos tysojo Pavelas Menansis. Jo akys buvo plačiai atmerktos, tačiau nematančios. Veide sustingusi nuostabos išraiška. Ant krūtinės, kur įsmigo kulka, margavo tamsios išdžiūvusio kraujo dėmės.

Jis buvo nuogas.

Kurį laiką Mironas stebeilijosi į jį, kol atsinaujinęs verksmas pažadino iš sustingimo. Jis pasuko dešinėn. Garsas sklido iš vonios kambario. Mironas prisiartino prie jo. Ant grindų gulėjo plastikinis „Feron“ firmos krepšys. Toks pat, kokiu naudojasi tenisininkai. Toks pat, kokį rado Valeri nužudymo vietoje.

Krepšyje buvo skylė.

Vonios kambario durys buvo užremtos kėde. Mironas nuspyrė ją į šoną ir atidarė duris. Ant grindų susirietusi į kamuoliuką sėdėjo jauna mergina. Ji buvo įsispraudusi į kampą prie tualeto. Mironas tučtuojau atpažino ją. Tai buvo Dženeta Kofman, naujoji Pavelo globotinė. Keturiolikos metų.

Ji irgi buvo nuoga.

Dženeta pažiūrėjo į jį. Jos akys buvo didelės, raudonos ir užtinusios. Apatinė lūpa virpėjo.

— Mes tik kalbėjomės apie tenisą, — ištarė ji geibiai. — Jis mano treneris. Mes tik kalbėjomės apie varžybas. Daugiau nieko.

Mironas linktelėjo. Dženeta vėl pravirko. Jis pasilenkė ir apvyniojo ją rankšluosčiu. Tada ištiesė jai ranką, bet mergina susigūžė ir atsitraukė.

— Viskas gerai, — ištarė jis nežinodamas, ką dar pasakyti. — Dabar viskas bus gerai.

37 skyrius

Dženeta Kofman liovėsi verkti. Ji sėdėjo ant dvivietės sofos prie lango. Nugara į lovą ir į Pavelo lavoną. Mironui pavyko sužinoti tik tiek, kad ji buvusi vonioje, kai kažkas užrėmė duris kėde ir nužudė Pavelą. Ji nieko nematčiusi. Ir ji vis tvirtino: jiedu su treneriu kalbėjosi apie tenisą. Mironas nusprendė nesigilinti į smulkmenas, pavyzdžiui, kodėl tas pokalbis vyko išsirengus nuogai.

Jis jau buvo paskambinęs policijai. Ji turėtų pasirodyti bet kurią minutę. Bet ką jam daryti su Dženeta? Pirmiausia jam norėjosi apsaugoti ją nuo viso šito; antra, jis žinojo, kad jai teks gyventi toliau su tuo, kas atsitiko, kad ji negali paprasčiausiai apsimesti, jog nieko neįvyko. Tad ką Mironui daryti — kliudyti policijos tyrimui ar atiduoti ją negailestingiems farams ir, dar blogiau, spaudai? Ko ji pasimokys nuslėpusi tiesą? Bet vėlgi, kas atsitiks šiai jaunai mergaitei, jei istorija iškils į viešumą?

Mironas vis negalėjo apsispręsti.

— Jis buvo geras treneris, — tyliai tarė Dženeta.

— Tu nieko bloga nepadarei, — pasakė Mironas, dar kartą

suvokęs, kaip apgailėtinai tai nuskambėjo. — Kad ir kas nutiktų, nepamiršk to. Tu nieko bloga nepadarei.

Ji lėtai linktelėjo, bet Mironas abejojo, ar ji išvis jį girdėjo.

Po dešimties minučių atvyko policija, vadovaujama Dimontės. Rolis atrodė apgailėtinai. Jis buvo nesiskutęs. Jo marškiniai buvo išsipešę iš kelnių ir netvarkingai susagstyti. Plaukai išsiplaikstę. Po akimis kabėjo maišeliai. Užtat batai buvo nepriekaištingai nublizginti. Jis iškart užsipuolė Mironą:

— Sugrįžai į nusikaltimo vietą, mulki?

— Aha, — atsiliepė Mironas. — Kaip tik taip.

Iš už kampo išlindo reporterių būrelis. Ėmė žybčioti fotoaparatų blykstės.

— Varykit tuos žąsinus apačion! — subliuvo Dimontė. Keletas uniformuotų policininkų ėmė stumti juos atgal. — Į apačią, pasakiau! Kad nė vieno neliktų šiame aukšte.

Dimontė atsisuko į Mironą. Įėjo Krinskis ir atsistojo šalia jo. Jis jau buvo pasirengęs bloknotą.

— Sveikas, Krinski, — tarė Mironas.

Krinskis linktelėjo.

— Tai kas, po galais, atsitiko? — piktai pasiteiravo Dimontė.

— Atėjau pasimatyti su juo. Ir radau jį štai tokį.

— Neknisk man proto, šikniau.

Mironas nesivargino atšauti tuo pačiu. Visur šmirinėjo farai. Koroneris chirurginiu skalpeliu pjovė skylę Pavelo kūne. Kepenų srityje, suprato Mironas. Bando nustatyti kepenų temperatūrą, kad sužinotų mirties laiką.

Dimontė pastebėjo ant grindų „Feron“ krepšį.

— Lietei jį?

Mironas papurtė galvą.

Dimontė pasilenkė ir pažiūrėjo į kulkos skylę.

— Gražu, — pasakė jis.

— Tai dabar paleisi Rodžerį Kvinsį?

— Kodėl turėčiau?

— Iki šiol neturėjai nieko prieš jį. Dabar turi dar mažiau.

Dimontė patraukė pečiais.

— Gali būti, kad jį kas nors mėgdžioja. Arba — jis spragtelėjo pirštais — arba kas nors nori, kad Kvinsis būtų paleistas. — Šypsena. — Pavyzdžiui, tu, Bolitarai.

— Aha, — atsiliepė Mironas, — kurgi ne.

Dimontė prisiartino prie jo. Jis nutaisė nuožmų žvilgsnį ir nužvelgė Mironą. Tada, tarsi staiga prisiminęs, skubiai išsitraukė dantų krapštuką ir įsikišo į burną. Dėbtelėjo dar kartą ir sukando krapštuką.

— Aš anksčiau klydau, — tarė Mironas.

— Dėl ko?

— Kad dantų krapštukas toks tipiškas dalykas. Iš tiesų tai labai bauginantis ženklas.

— Tęsk, kloune.

— Tam dar per anksti, Roli.

— Klausyk, šikniau, noriu žinoti, ką čia veiki.

— Jau sakiau. Atėjau susitikti su Pavelu.

— Kodėl?

— Pasikalbėti apie mano žaidėjo treniravimą.

— Pusę septynių ryto?

— Aš anksti keliuosi. Todėl mane ir vadina ponu saulės spindulėliu.

— Turėtų vadinti ponu meluojančia mėšlo krūva.

— Oooch, — atsiduso Mironas. — Skaudėjo.

Dimontė vėl ėmė energingai kramtyti krapštuką. Galėjai beveik girdėti, kaip kažkas braška jo galvoje.

— Taigi, Bolitarai, — prakalbo jis su šypsena, — atėjai į viešbutį pasikalbėti apie reikalus. Pasikėlei liftu į aukos aukštą. Pasibeldei į duris. Niekas neatsiliepė. Kol kas viskas teisingai?

— Aha.

— Ir tada išlaužei duris, taip?

Mironas neatsiliepė.

Dimontė atsisuko į Krinskį.

— Kaip tau tai, Krinski? Ateini, lyg niekur nieko išlauži duris?

Krinskis pakėlė akis nuo bloknoto, papurtė galvą ir vėl įsigilino į užrašus.

— Visada taip darai, kai niekas neatidaro durų, šikniau? Išlauži?

— Aš jų neišlaužiau. Įstūmiau petimi.

— Neskiesk nesąmonių, Bolitarai. Tu atėjai ne kalbėtis. Ir duris išlaužei ne todėl, kad niekas jų neatidarė.

Koroneris patapšnojo Dimontei per petį.

— Kulka į širdį. Taiklus šūvis. Mirtis ištiko iškart.

— Mirties laikas? — paklausė Rolis.

— Jis negyvas šešias, gal septynias valandas.

Dimontė pažiūrėjo į laikrodį.

— Dabar septynios. Vadinasi, jis buvo nužudytas tarp vidurnakčio ir pirmos ryto.

Mironas pasisuko į Krinskį.

— Ir jis nė nepamatė, kaip pasinaudojai jo pirštais.

Krinskis sutramdė šypseną.

Dimontė piktai nudelbė Mironą.

— Turi alibi, Bolitarai?

— Aš buvau su drauge.

— Tąja Džesika Kulver?

— Teisingai. — Mironas luktelėjo, kol Krinskis pakels akis. Kai jis tai padarė, Mironas pridūrė: — Jos numeris 555-8420.

Krinskis užsirašė.

— Gerai, Bolitarai, gana tampyti mane už kiaušų. Kodėl išlaužei duris?

Mironas dvejojo. Jis pažiūrėjo į Dimontę.

— Na? — paragino šis.

— Eime su manimi, — tyliai tarė Mironas. Jis pasisuko išeiti iš kambario.

— Ei, kur eini, velniai rautų?

— Nors kartą, Roli, nebūk šiknius. Tiesiog užsičiaupk ir sek paskui mane.

Mirono nuostabai Dimontė užsičiaupė. Jie tylėdami nuėjo koridoriumi. Krinskis liko nusikaltimo vietoje. Mironas sustojo priešais duris, išsitraukė raktą ir atrakino. Dženeta Kofman sėdėjo ant lovos. Ji buvo apsisiautusi viešbučio chalatu. Jei ir suvokė, kad jie atėjo, tai to neparodė. Dženeta siūbavo pirmyn atgal niūniuodama sau po nosimi.

Dimontė klausiamai pažvelgė į Mironą.

— Tai Dženeta Kofman.

— Teniso žaidėja?

Mironas linktelėjo.

— Žudikas užrėmė ją vonios kambaryje, tada nušovė Menansį. Išgirdau ją verkiant, kai pasibeldžiau į duris. Todėl išlaužiau.

Dimontė pažiūrėjo į Mironą.

— Nori pasakyti, ji ir Menansis?..

Mironas linktelėjo.

— Jėzau, kiek jai metų?

— Man regis, keturiolika.

Dimontė užsimerkė.

— Nuovadoje turime specialistę, — tyliai ištarė jis. — Gydytoją. Ji gerai išmano tokius dalykus. Pasikalbėsiu su Manhatano policija, kad išvestų ją paslapčia, kad kaip nors paslėptų nuo reporterių. Kurį laiką nesakysime žiniasklaidai ir aukos vardo.

— Ačiū.

— Esu ir anksčiau matęs tokių dalykų, Bolitarai. Tai mergaitei reikės pagalbos.

— Žinau.

— O gal ji pati nukepė jį? Jei atvirai, man tai nė kiek nerūpėtų, bet...

Mironas papurtė galvą.

— Vonios durys buvo užremtos iš išorės. Ji negalėjo to padaryti.

Dimontė lėtai pakramtė krapštuką.

— Apdairus žudikas, — tarė jis.

— Kodėl taip manai?

— Nenorėjo, kad mergaitė pamatytų, kas atsitiko. Pasirūpino, kad ji turėtų alibi užremdamas duris kėde. O geriausia tai, kad išgelbėjo ją nuo dar didesnio Menansio pragaro. — Jis pažiūrėjo į Mironą. — Tikriausiai prikabinčiau tam vyrukui medalį, jei jis nebūtų nužudęs ir Valeri Simpson.

— Aš irgi, — pritarė Mironas. Stebėdamasis.

38 skyrius

Biuras buvo už dešimties kvartalų. Mironas nusprendė eiti pėsčiomis. 6-ojoje aveniu automobilių srautas nejudėjo, nors degė žalia šviesoforo šviesa ir nesimatė jokių statybų. Vairuotojai maigė signalus. Lyg tai padėtų. Iš taksi išlipo gražiai apsirengęs vyriškis. Jis dėvėjo dryžuotą kostiumą, auksinį „Tag Heuer“ laikrodį, avėjo „Gucci“ batais. O ant galvos buvo žalia vėjo malūnėlio formos kepurė ir plastikinės elfo ausys. Niujorkas — mano miestas.

Nekreipdamas dėmesio į išmetamąsias dujas, Mironas pamėgino apsvarstyti visą situaciją. Visuotinė versija — pagrindinė versija, jei norite — būtų maždaug tokia: Pavelas Menansis išnaudojo Valeri Simpson. Atgavusi dvasinį ryžtą ji nutarė demaskuoti trenerį. Demaskavimas būtų padaręs žalą finansinei „TruPro“ ir

brolių Eikų gerovei. Todėl jie pašalino, kol Valeri nespėjo padaryti jokios žalos. Viskas suėjo. Viskas buvo logiška.

Iki šio ryto.

Pagrindinę versiją suardė rimta kliūtis — Pavelas Menansis buvo nužudytas panašiu būdu kaip ir Valeri Simpson. Remiantis pagrindine versija, Valeri Simpson ir Pavelas Menansis buvo nužudyti skirtingais tikslais. Kam žudyti Valeri Simpson, kad apsaugotum Pavelą Menansį, jei kita auka pats Menansis? Tai nepelninga nei „TruPro", nei broliams Eikams.

Žinoma, gali būti, jog Frenkas Eikas nusprendė, kad Menansis kelia per didelę riziką, kad jo demaskavimas neišvengiamas, todėl nuostolius reikia mažinti nieko nelaukiant. Bet jei Frenkas būtų norėjęs Pavelo mirties, jis būtų pavedęs tai Aronui. Pavelas buvo nužudytas tarp vidurnakčio ir pirmos ryto. Aronas prieš vidurnaktį jau buvo negyvas. Mironas kurį laiką vartė tai mintyse ir nusprendė, kad Aronas negalėjo nužudyti Menansio, nes pats jau buvo negyvas. Tuo labiau kad jei Frenkas būtų ketinęs nužudyti Pavelą, jis nebūtų gąsdinęs Mirono Džesikos užpuolimu.

Priešais jį gatvėje blyškaus veido moteris su portatyviniu megafonu šaukė, kad ji neseniai akis į akį sutiko Jėzų. Ji įgrūdo Mironui lankstinuką.

— Jėzus atsiuntė mane atgal su šia žinia, — pasakė ji.

Mironas linktelėjo, pažiūrėjo į rašalo dėmes ant lankstinuko.

— Gaila, kad jis neparūpino jums padoraus spausdintuvo.

Moteris keistai nužvelgė jį ir pakėlė prie burnos megafoną. Mironas įgrūdo lankstinuką kišenėn ir nužingsniavo toliau. Jo mintys grįžo prie nagrinėjamos problemos.

Ne Frenkas Eikas stovi už Pavelo žmogžudystės, galvojo jis. Priešingai, Frenkas Eikas norėjo išgelbėti Pavelą, nes šis reiškė „TruPro" didelius pinigus. Frenkas Eikas netgi nupirko Aroną, kad saugotų Pavelą. Jis įsakė Aronui užpulti Džesiką ir apsaugoti Pavelą. Kokia prasmė žudyti pagrindinę „TruPro" teniso kortą?

Tai ką mes turime?

Dvi galimybes. Pirmiausia mes turime reikalą su dviem žudikais, turinčiais du atskirus planus. Pavelo žudikas pasinaudojo proga ir paliko „Feron" krepšį, kad įtarimas kristų ant Valeri žudiko. Antra, tarp Valeri ir Pavelo buvo kažkoks kitas ryšys, ne toks akivaizdus. Mironas buvo linkęs pritarti šiai galimybei, kuri, žinoma, atvedė jį prie ankstesnės versijos — Aleksandro Kroso nužudymo.

Tą vakarą prieš šešerius metus „Old Ouks" teniso klube buvo ir Valeri, ir Menansis. Abu dalyvavo Aleksandro Kroso vakarėlyje. Ir ką? Tarkim, Džesika buvo teisi šįryt. Tarkim, Valeri Simpson kažką matė tą vakarą, galbūt netgi tikrąjį žudiką. Gali būti, kad ji ketino atskleisti tiesą. Gali būti, kad dėl to ji buvo nužudyta. Bet kaip tai ją sieja su Pavelu Menansiu? Net jei jis matė tą patį, jis ištisus metus tylėjo. Kodėl Pavelui būtų kilęs noras dabar prabilti? Juk ne todėl, kad būtų norėjęs padėti vargšelei Valeri. Tai kas juos sieja? Ir kuo čia dėtas Dveinas Ričvudas? Kaip jis įsiterpia į šią lygtį, jei išvis? O Dina Jeler? Ir kur Erolas Sveidas? Ar jis dar gyvas?

Jis nuėjo tris kvartalus į rytus ir pasuko į Park aveniu. Priešais, atrodytų, gatvės vidury, dunksojo didingi (o gal pretenzingi) Helmslio rūmai, o gal Helmslio pilis — žodžiu, kažkoks Helmslis; virš jo it rūpestingas tėvas rymojo „MetLife" pastatas. Visą amžinybę „MetLife" pastatas buvo Niujorko įžymybė ir vadinosi „Pan Am". Mironas negalėjo priprasti prie pokyčio. Kiekvieną kartą pasukęs už kampo jis vis tikėjosi pamatyti „Pan Am" logotipą.

Priešais Mirono pastatą šurmuliavo žmonės. Jis praėjo pro modernią skulptūrą, puošiančią įėjimą. Skulptūra buvo bjauri. Ji priminė milžinišką virškinamąjį traktą. Kartą Mironas ieškojo jos pavadinimo, tačiau, kaip įprasta Niujorke, kažkas buvo nušvilpęs pavadinimo lentelę. Protu nesuvokiama, kam buvo reikalinga bjaurios skulptūros pavadinimo lentelė. Gal jie pardavė ją? Gal

egzistuoja kokia nors meno kūrinių pavadinimų plokštelių juodoji rinka — tiems, kurie negali įsigyti vogtų meno kūrinių, todėl tenkinasi lentelėmis?

Įdomi teorija.

Jis įėjo į vestibiulį. Trys „Lock — Horne" administratorės sėdėjo ant kėdžių už aukšto stalo su plastikinėmis šypsenomis veiduose. Jos buvo pakankamai išsidažiusios, kad palaikytum jas pardavėjomis iš „Bloomie" kosmetikos parduotuvės. Žinoma, jos nevilkėjo baltų chalatų kaip tikrosios „Bloomie" merginos, tad galėjai suprasti, kad jos nėra profesionalios kosmetologės. Visgi visos trys buvo patrauklios — tikri modeliai, kurioms šis darbas pasirodė smagesnis (ir teikiantis daugiau galimybių pabendrauti su svarbiais asmenimis) nei pardavėjų. Mironas praėjo pro jas, nusišypsojo, linktelėjo. Nė viena nė nežvilgtelėjo į jį. Chm. Jos tikriausiai žino, kad jis turi Džesiką. Taip, tikriausiai dėl to.

Kai liftas sustojo jo aukšte, patraukė pas Esperansą. Jos balta bliuzelė sudarė puikų kontrastą tamsiai lygiai odai. Ji puikiai tiktų vienai tų „Bain de Soleil" reklamų. Santa Fe įdegis be saulės.

— Sveika, — tarė jis.

Esperansa prispaudė telefoną prie peties.

— Čia Džeikas. Kalbėsi?

Jis linktelėjo. Mergina padavė jam ragelį.

— Sveikas, Džeikai.

— Kerčio Jelerio skrodimą atliko kažkokia mergina, — tarė Džeikas. — Ji priims tave.

— Kažkokia mergina? — pakartojo Mironas.

— *Mea culpa*, kad nesu politiškai jautrus, — atsiliepė Džeikas. — Kartais vis dar vadinu save juodžiu.

— Tai todėl, kad tingi sakyti afroamerikietis, — tarė Mironas.

— Afrikos ar afro?

— Gal Afrikos, — atsakė Mironas.

— Kai abejoji, — tarė Džeikas, — paklausk baltaodžio.

— Baltaodžio, — pakartojo Mironas. — Štai žodis, kurį tikrai retai girdžiu.

— O gaila. Kad ir kaip būtų, medicinos eksperto padėjėja vardu Amanda Vest. Ji noriai sutiko pasikalbėti. — Džeikas padiktavo jam adresą.

— O kaip dėl to policininko? — paklausė Mironas. — Džimio Bleino?

— Nieko neišeis.

— Jis vis dar dirba?

— Ne. Išėjo į pensiją.

— Turi jo adresą?

— Taip, — tarė Džeikas.

Tyla. Esperansa sėdėjo įsmeigusi akis į kompiuterio ekraną.

— Galėtum pasakyti? — paprašė Mironas.

— Ne.

— Aš jam neįkyrėsiu, Džeikai.

— Pasakiau ne.

— Juk žinai, kad pats galiu susižinoti adresą.

— Gerai, bet aš tau nesakysiu. Džimis geras vyras, Mironai.

— Aš irgi, — atsiliepė Mironas.

— Galbūt. Bet kartais per tavo mažuosius kryžiaus žygius nukenčia nekalti žmonės.

— Ką tai turėtų reikšti?

— Nieko. Tiesiog palik jį ramybėje.

— Ir kodėl jį taip gini? — nesiliovė Mironas. — Aš tik noriu užduoti jam porą klausimų.

Tyla. Esperansa nepakėlė akių.

— Nebent jis padarė kažką, ko neturėjo, — tęsė Mironas.

— Nesvarbu, — tarė Džeikas.

— Net jei jis...

— Net jei. Viso, Mironai.

Ragelyje stojo tyla. Akimirką Mironas spoksojo į jį.

— Keista.

— Uhu. — Esperansa tebežiūrėjo į savo kompiuterio ekraną. — Pranešimai ant tavo stalo. Visa krūva.

— Ar matei Viną?

Esperansa papurtė galvą.

— Pavelas Menansis negyvas, — pasakė Mironas. — Kažkas jį nužudė.

— Tas tipas, kuris išnaudojo Valeri Simpson?

— Aha.

— Vaje, man širdis plyšta. Tikiuosi, naktį gerai miegosiu. — Pagaliau Esperansa atplėšė akis nuo ekrano. — Ar žinojai, kad jis buvo tame vakarėlio svečių sąraše, kurį man davei?

— Taip. Ar radai dar kokių nors įdomių vardų?

Ji šyptelėjo.

— Vieną.

— Kokį?

— Mąstyk: šuniukas, — tarė Esperansa.

Mironas papurtė galvą.

— Mąstyk: „Nike", — tęsė ji. — Pagalvok apie Dveino ryšį su „Nike".

Mironas sustingo.

— Nedas Tanvelas?

— Atsakymas teisingas. — Visi žmonės Mirono gyvenime buvo žaidimų vedėjai. — Sąraše jis E. Tanvelas. Pasirodo, jo tikrasis vardas yra Edvardas. Taigi aš pasidomėjau. Spėk, kas pirmasis pasiūlė Valeri Simpson kontraktą su „Nike".

— Nedas Tanvelas.

— Ir spėk, kas gavo per marmūzę, kai jos karjera ėmė smukti?

— Nedas Tanvelas.

— Oho, — sausai metė Esperansa, — tu tarsi aiškiaregys. — Ji vėl įsmeigė akis į kompiuterio ekraną ir ėmė spausdinti.

Mironas patylėjo, tada:

— Dar kas nors?

— Tik nepagrįsti gandai.

— Kokie?

— Kaip paprastai tokioje situacijoje, — atsakė Esperansa žiūrėdama į ekraną. — Kad Nedas Tanvelas ir Valeri Simpson buvo daugiau nei draugai.

— Paskambink Nedui, — paprašė Mironas. — Pasakyk jam, kad aš noriu...

— Aš jau susitariau, — atsiliepė ji. — Jis bus čia šįvakar septintą.

39 skyrius

Gydytoja Amanda Vest dabar dirbo vyriausiąja patologe Šv. Juozapo medicinos centre Doilestaune, netoli nuo Filadelfijos. Mironas įsuko į ligoninės automobilių stovėjimo aikštelę. Per radiją skambėjo klasikinė „Doobie Brothers“ daina „Kinijos giraitė“. Mironas kartu dainavo priedainį, kuriame iš esmės kartojosi tie patys žodžiai „o, o, Kinijos giraite“. Dabar jis dainavo garsiau stebėdamasis — ne pirmą kartą — kas iš tiesų toji Kinijos giraitė.

Imant iš prižiūrėtojo bilietą suskambo telefonas.

— Džesika paslėpta, — tarė Vinas.

— Ačiū.

— Pasimatysime rytoj per varžybas.

Klankt. Netikėta, netgi kaip Vinui.

Viduje Mironas pasiteiravo administratorės, kur morgas. Moteris pažiūrėjo į jį, tarsi jis būtų pamišėlis, ir atsakė:

— Aišku, kad rūsyje.

— A, tiesa. Kaip seriale *Kvinsis.*

Nusileido liftu. Aplinkui nebuvo matyti nė vieno žmogaus. Jis susirado duris, ant kurių buvo parašyta MORGAS, ir, pasinaudojęs savo dedukciniais metodais, iškart suvokė, kad tai tikriausiai morgas. Mironas mediumas. Jis giliai įkvėpė ir pasibeldė.

Atsiliepė draugiškas moters balsas:

— Įeikite.

Patalpa buvo maža ir atsidavė stipriais valikliais. Aplinkui vien metalas. Pusę kambario užėmė du priešpriešiais stovintys stalai, abu metaliniai. Metalinės kėdės. Metalinės lentynos. Daugybė nerūdijančio plieno padėklų ir šiukšliadėžių. Jose jokio kraujo. Jokių organų. Viskas tviska ir blizga. Mironas ne kartą buvo susidūręs su mirtimi, tačiau pavojui praėjus kraujo vaizdas jam vis dar keldavo šleikštulį. Jam nepatiko smurtas, nesvarbu, ką jis anksčiau kalbėjo Džesikai. Jis puikiai moka sudoroti priešą, to nepaneigsi, bet jam tai nepatinka. Taip, smurtas geriausiai atsispindi šiuolaikinio žmogaus tikrąją primityviąją prigimtį, gamtos dėsnius, Džono Loko* teoriją, jei norite. Taip, smurtas yra didžiausias žmogaus išbandymas, jo fizinių jėgų ir gyvuliško gudrumo išmėginimas. Bet vis tiek jis kelia pasibjaurėjimą. Žmogus vystėsi — bent jau taip teigia teorija — tikslingai. Galutinė išvada — smurtas suteikia adrenalino. Bet tiek pat adrenalino gauni sklęsdamas danguje ir delsdamas išskleisti parašiutą.

— Kuo galiu padėti? — pasiteiravo draugiško balso savininkė.

— Ieškau daktarės Vest, — pasakė Mironas.

— Jūs ją radot. — Ji atsistojo ir ištiesė ranką. — Jūs tikriausiai Mironas Bolitaras.

Amanda Vest nusišypsojo plačia, linksma šypsena, kuri nu-

* Džonas Lokas (1632—1704) anglų filosofas, vienas žymiausių materialistinio empirizmo kūrėjų, pirmasis naujaisiais amžiais svarbiausia filosofijos dalimi laikė pažinimo teoriją.

švietė šį kambarį. Ji buvo šviesiaplaukė, žvitri, su miela riesta nosimi — visiška priešingybė tam, ko jis tikėjosi. Nesinorėtų klijuoti stereotipų, bet ji atrodė šiek tiek per daug įdegusi, per daug žvali kaip žmogus, visą dieną vartantis pūvančius kūnus. Jis pamėgino įsivaizduoti jos linksmą veidą skrodžiant lavoną. Sunkiai sekėsi.

— Jūs norėjote pasikalbėti apie Kertį Jelerį? — paklausė ji.

— Taip.

— Laukiau šešerius metus, kol kas nors pasidomės, — tarė ji. — Eime. Aname kambaryje erdviau.

Ji atidarė duris už savęs.

— Nedrąsu?

— O... ne, viskas gerai. — Ponas kietuolis.

Amanda Vest vėl nusišypsojo.

— Čia nėra į ką žiūrėti. Tiesiog kai kurie žmonės baidosi stalčių.

Jis įžengė į kambarį. Stalčiai. Visa siena — didžiuliai stalčiai. Nuo grindų iki lubų. Penki stalčiai į viršų. Aštuoni nuo sienos iki sienos. Iš viso keturiasdešimt stalčių. Ponas daugybos lentelė. Čia galėtų tilpti keturiasdešimt lavonų. Keturiasdešimt pūvančių kūnų, kurie gyveno savo gyvenimus, turėjo šeimas, mylėjo ir buvo mylimi, kurie stengėsi, kovojo, svajojo. Baidytis? Stalčių? Tikriausiai juokaujate.

— Džeikas sakė, kad prisimenate Kertį Jelerį, — tarė jis.

— Žinoma. Tai buvo mano svarbiausia byla.

— Atleiskite, jei nuskambės ne į temą, — tarė Mironas, — bet jūs atrodote siaubingai jauna, kad prieš šešerius metus būtumėte buvusi medicinos ekspertė.

— Į temą, — tarė ji linksmai šypsodamasi. Mironas atsakė jai tokia pačia linksma šypsena. — Buvau ką tik baigusi ordinatūrą ir dirbau morge dvi naktis per savaitę. Vyriausiasis patologas užsiėmė su Aleksandro Kroso kūnu. Abu kūnai buvo atvežti beveik tuo pačiu metu. Tad aš apžiūrėjau Kertį Jelerį. Neturėjau progos

atlikti visą skrodimą — nors jo ir nereikėjo, kad suprasčiau, kaip jis buvo nužudytas.

— Ir kaip jis buvo nužudytas?

— Nušautas. Dviem šūviais. Viena kulka pataikė po kairiuoju šonkauliu — ji atsilenkė ir parodė ant savęs — o kita — į veidą.

— Ar galite pasakyti, kuri buvo mirtina?

— Šūvis į šonkaulius nepadarė daug žalos, — atsakė ji. Amanda Vest, nutarė Mironas, labai miela. Kalbėdama ji dažnai kraipo galvą. Džesė irgi taip daro. — Bet kulka į galvą nuplėšė jo veidą, tarsi jis būtų buvęs kaukė. Nebuvo nosies. Abu skruostikauliai buvo sutraiškyti. Atrodė siaubingai. Buvo šauta iš labai arti. Neturėjau galimybės atlikti visų tyrimų, bet, manyčiau, ginklas buvo prispaustas prie veido arba buvo šauta iš pėdos atstumo.

Mironas beveik pašoko.

— Jūs sakote, kad policininkas šovė jam į veidą iš arti?

Į nerūdijančio plieno kriauklę lašėjo vanduo skleisdamas aidą po visą kambarį.

— Aš tik pateikiu jums faktus, — ramiai atsakė Amanda Vest. — Išvadas darykite patys.

— Kas dar žino apie tai?

— Nesu tikra. Tą naktį ten buvo tikras zoologijos sodas. Paprastai dirbu viena, bet tą kartą šalia manęs buvo dar bent tuzinas vyrukų. Nė vienas jų nedirbo koronerio tarnyboje.

— Kas jie buvo?

— Farai ir vyriausybės agentai, — atsakė ji.

— Vyriausybės agentai?

Ji linktelėjo.

— Taip man buvo pasakyta. Jie dirbo senatoriui Krosui. Slaptoji tarnyba ar kažkas panašaus. Jie viską konfiskavo — audinių pavyzdžius, kulkas, kurias ištraukiau, viską. Paaiškino, kad tai nacionalinio saugumo klausimas. Toji naktis buvo tikras košmaras. Netgi Jelerio motina kartą įsiveržė į patalpas. Ji ėmė šaukti ant manęs.

— Kodėl ji šaukė?

— Ji primygtinai reikalavo, kad nebūtų daromas skrodimas. Norėjo tučtuojau atgauti sūnų. Ir jos noras buvo patenkintas. Policija sutiko. Jiems nerūpėjo skrodimo rezultatai, tad visi liko patenkinti. — Ji vėl nusišypsojo. — Keista, ar ne?

— Motina nenorėjo skrodimo?

— Taip.

Mironas gūžtelėjo.

— Esu girdėjęs, kad kartais tėvai nenori skrodimo.

— Taip, nes jie nori išsaugoti kūną įprastoms laidotuvėms. Bet šis vaikinas nebuvo palaidotas. Jis buvo kremuotas. — Ji vėl nusišypsojo, šį kartą dar saldžiau.

— Štai kaip, — nutęsė Mironas. — Vadinasi, visi įkalčiai apie policijos galimai neteisėtus veiksmus sudegė kartu su Kerčiu Jeleriu.

— Taip, — tarė ji.

— Jūs manote — ką — kažkas ją privertė?

Amanda Vest pasiduodama kilstelėjo rankas.

— Ei, aš pasakiau, kad tai keista. Ne juokingai keista, o įtartinai keista. Visa kita jūsų rankose. Aš tik medicinos ekspertė.

Mironas linktelėjo.

— Radote dar ką nors?

— Taip, — tarė ji. — Tai irgi pasirodė keista. Labai keista.

— Juokingai keista ar įtartinai keista?

— Jums spręsti, — tarė ji lygindama laboratorinį chalatą. — Nesu balistikos žinovė, bet šį tą išmanau apie kulkas. Iš Jelerio ištraukiau dvi kulkas. Vieną iš šonkaulių, kitą iš galvos.

— Ir?

— Abi kulkos buvo skirtingų kalibrų. — Amanda Vest kilstelėjo smilių. Šypsenos nebuvo likę nė šešėlio. Jos veidas buvo rimtas ir ryžtingas. — Supraskite, ką sakau, pone Bolitarai. Kalbu ne apie du skirtingus ginklus. Kalbu apie skirtingus kalibrus. O

keisčiausia, kad visi Filadelfijos policijos pareigūnai naudoja to paties kalibro ginklus.

Mironas pajuto nugara perbėgantį šaltuką.

— Taigi viena iš dviejų kulkų buvo iššauta iš ne policininko ginklo.

— Ir, — tęsė ji, — visi tie slaptosios tarnybos vyrai buvo ginkluoti.

Tyla.

— Kaip manote, — paklausė gydytoja, — tai juokingai keista ar įtartinai keista?

Mironas pažiūrėjo į ją.

— Ar girdite mane juokiantis?

40 skyrius

Mironas nutarė nekreipti dėmesio į Džeiko patarimą. Ypač išklausęs Amandą Vest.

Rasti pareigūno Džimio Bleino dabartinį adresą nebuvo lengva. Jis buvo palikęs tarnybą prieš dvejus metus. Visgi Esperansa išsiaiškino, kad Bleinas gyvena vienas prie kažkokio ežeriūkščio Pokonuose. Mironas dvi valandas važiavo per dykynę, kol rado reikiamą kelią — bent jau jis taip tikėjosi. Jis žvilgtelėjo į laikrodį. Užteks laiko pasikalbėti su Džimiu Bleinu ir grįžti laiku į biurą pokalbiui su Nedu Tanvelu.

Namas buvo paprastas, bet žavus, toks, kokio gali tikėtis Pokonuose. Žvyruotas kiemas. Fasadinę verandą saugantys mediniai žvėriukai. Oras buvo sunkus ir tykus. Viskas — vėjarodis, Jungtinių Amerikos Valstijų vėliava, supamasis krėslas, lapai ir žolės stiebai — stovėjo bauginamai nejudrūs, tarsi negyvi daiktai būtų gebėję užgniaužti kvapą. Lipdamas verandos laiptais Mironas pastebėjo modernią rampą invalido vežimėliui, kuri taip pat vedė

prie priekinių durų. Rampa atrodė it ne savo vietoje, kaip spurga sveiko maisto parduotuvėje. Skambučio nebuvo, tad jis pasibeldė.

Niekas neatsiliepė. Įdomu. Mironas skambino prieš dešimt minučių, išgirdo vyro balsą ir padėjo ragelį. Gal jis vidiniame kieme? Mironas apėjo aplink namą. Įžengus į vidinį kiemą, jį pasitiko ežeras. Vaizdas buvo nuostabus. Saulės spinduliai atsispindėjo ramiame — vėlgi, baugiai nejudriame — vandenyje ir vertė Mironą markstytis. Ramybė. Taika. Mironas pajuto, kaip pradeda atsipalaiduoti įsitempę pečiai.

Invalido vežimėlyje veidu į ežerą sėdėjo vyras. Prie jo kojų gulėjo senbernaras. Šuo irgi buvo neraminamai nejudrus. Prisiartinęs Mironas pamatė, kad vyras drožinėja medį.

— Sveiki! — šūktelėjo Mironas.

Vyras beveik nė nepakėlė akių. Jis buvo su raudonais marškinėliais ir beisbolo kepuraite, užtraukta ant vėjo nugairinto veido. Jo kojos netgi karštyje buvo apdengtos pledu. Šalia buvo nešiojamasis telefonas.

— Sveikas. — Jis vėl ėmėsi drožinėjimo. Jei nustebo ar susierzino pamatęs svečią, tai tikrai to neparodė.

— Graži diena, — tarė Mironas. Ponas malonusis kaimynas.

— Aha.

— Jūs Džimis Bleinas?

— Aha.

Net jei jis nesėdėtų invalido vežimėlyje, būtų sunku įsivaizduoti šį vyruką dirbantį Filadelfijos miesto gelmėse aštuoniolika metų. Bet vėlgi, esant čia, sunku įsivaizduoti Filadelfijos gelmes.

Tyla. Nei paukščiai čiulba, nei svirpliai svirpia, tik peilis drožia medį.

Po kurio laiko Mironas pasiteiravo:

— Ar šiemet čia daug lijo? — Mironas Bolitaras, Žemės druska. Ponas žemdirbio kalendorius.

— Lijo.

— Čia jūsų šuo?

— Aha. Vardu Fredas.

— Sveikas, Fredai. — Mironas pakasė šuniui už ausies. Šis pavizgino uodegą nejudindamas jokios kitos kūno dalies. Tada garsiai nusiperdė.

— Gražiai jūs čia įsikūrę, — vėl pamėgino Mironas. Tikrai, vos ne du seni bičiuliai, tauškiantys niekus. Ebas ir ponas Hanis iš *Žaliųjų hektarų*. Mironas beveik tikėjosi pamatyti ant savęs džinsinį kombinezoną.

— Aha. — Čakšt, čakšt.

— Pone Bleinai, aš esu...

— Mironas Bolitaras, — užbaigė už jį Bleinas. — Žinau, kas jūs. Laukiau jūsų.

Ko čia stebėtis.

— Jums paskambino Džeikas?

Bleinas linktelėjo nepakeldamas akių nuo drožinio.

— Jis sakė, kad jūs užsispyręs. Sakė, kad neklausysite jo.

— Aš tik noriu užduoti keletą klausimų.

— Bet aš nebūtinai norėsiu atsakyti.

— Aš čia ne tam, kad persekiočiau jus, pone Bleinai.

Jis vėl linktelėjo.

— Džeikas sakė ir tai. Sakė, kad jūs tvarkoj. Sakė, kad jums patinka kovoti su neteisybėmis.

— Ką dar jis sakė?

— Kad nemokate nekišti nosies, kur nereikia. Kad esate baisus šmaikštuolis. Ir kad esate tikra rakštis užpakalyje.

— Jis pamiršo paminėti, kad esu puikus šokėjas, — tarė Mironas.

Pirmą kartą nuo jo pasirodymo Džimis Bleinas liovėsi drožęs.

— Bandote atitaisyti neteisybę, padarytą Kerčiui Jeleriui?

— Bandau išsiaiškinti, kas jį nužudė.

— Tai paprasta, — tarė Bleinas. — Aš.

— Ne, aš taip nemanau.

Jis akimirkai sustingo. Nužvelgė Mironą ir vėl ėmė drožinėti.

— Ar galite papasakoti, kas atsitiko tą naktį? — paprašė Mironas.

— Vaikinas išsitraukė ginklą. Aš jį nušoviau. Viskas.

— Iš kokio atstumo jūs šovėte į jį?

Jis gūžtelėjo drožinėdamas.

— Iš trisdešimties, gal keturiasdešimties pėdų.

— Kiek šūvių paleidote?

— Du.

— Ir jis parkrito?

— Ne. Jis nusvirduliavo už kampo su tuo kitu — man regis, Sveidas buvo jo pavardė. Jie dingo.

— Jūs iššaunate žmogui į veidą ir į šonkaulius, o jis vis tiek bėga?

— Aš nesakiau, kad jie bėgo. Jie abu buvo prie kampo. Ir dingo už jo. Tuo metu nežinojau, bet Jeleriai gyveno netoliese. Jie tikriausiai įlipo per langą.

— Su kulka kaukolėje?

Džimis Bleinas vėl patraukė pečiais.

— Tikriausiai jam padėjo tasai Sveidas, — tarė jis.

— Viskas buvo ne taip, — pasakė Mironas. — Jūs jo nenužudėte.

Bleinas vėl nužvelgė jį ir įniko drožinėti.

— Jau antrą kartą tai sakote, — pastebėjo jis. — Gal paaiškintumėte, ką tai reiškia.

— Į Jelerį pataikė dvi kulkos.

— Ką tik sakiau, kad šoviau du kartus.

— Tačiau iš jo buvo ištrauktos dviejų skirtingų kalibrų kul-

kos. Vienas iš šūvių — į galvą — buvo padarytas iš arti. Iš mažesnio nei pėda atstumo.

Džimis Bleinas nieko neatsakė. Jis tylėdamas kruopščiai drožė. Regis, kažkokį žvėrį, panašų į vieną tų, verandoje.

— Dviejų skirtingų kalibrų, sakote? — Jis stengėsi kalbėti nerūpestingai, tačiau balsas jį išdavė.

— Tas vaikis, į kurį šoviau, nebuvo turėjęs jokių reikalų su policija, — tęsė Bleinas. — Jūs žinote, kiek tokių yra? Toje miesto dalyje?

Mironas linktelėjo.

— Aš jį patikrinau, — tęsė Bleinas. — Savo iniciatyva. Jo vardas buvo Kertis Jeleris. Šešiolikos metų. Puikus mokinys. Geras vaikas. Jis turėjo šansą į gerą gyvenimą iki tos nakties.

— Jūs jo nenužudėte, — pasakė Mironas.

Bleinas ėmė dar įnirtingiau mojuoti peiliu. Tankiai mirksėdamas.

— Kaip jūs sužinojote apie kulkas?

— Man papasakojo teismo eksperto padėjėja, — tarė Mironas. — Jūs to nežinojote?

Jis papurtė galvą.

— Bet dabar viskas aišku, — tarė jis. — Apkaltino mane. Kodėl ne? Taip lengviau. Šaudyta teisėtai. Niekas nieko neklausinėjo. Vidaus reikalų skyrius nė dorai išprakaituoti nespėjo. Tai nepakenkė mano reputacijai. Niekam nepakenkė. Jų nuomone, jokios žalos nepadaryta.

Mironas laukė, ką dar jis pasakys, bet Bleinas tylėdamas drožė toliau. Pamažu ryškėjo dvi ilgos ausys. Galbūt jis drožė triušį.

— Ar žinote, kas iš tiesų nužudė Kertį Jelerį? — paklausė Mironas.

Ilgą laiką buvo girdėti tik medžio girgždėjimas. Fredas vėl nusiperdė ir pavizgino uodegą. Mironas negalėjo atitraukti akių nuo ežero. Jis žiūrėjo į sidabrinį vandenį. Hipnotizuojantis poveikis.

— Jokios žalos nepadaryta, — pakartojo Džimis Bleinas. — Taip jie visi tikriausiai galvojo. Senukas Džimis. Mes neleisime, kad jį nubaustų. Jo byla liks švari. Niekas niekada nesužinos. Prakeikimas, kai kurie netgi girs jį — už tokią drąsą. Sakys, kad jis išgelbėjo savo partnerio gyvybę. Senukas Džimis išeis į pensiją kaip didvyris. Išskyrus vieną dalyką.

Mironui knietėjo paklausti kokį, bet jis nujautė sulauksiąs atsakymo.

— Aš mačiau to vaikino kūną, — tęsė Bleinas. — Mačiau Kertį Jelerį gulintį savo kraujyje. Mačiau, kaip motina laikė jį glėbyje ir verkė. Šešiolikos metų. Jei jis būtų buvęs chuliganas, narkomanas ar... — Jis nutilo. — Bet jis nebuvo. Tik ne šis vaikis. Jis buvo vienas iš gerųjų. Vėliau sužinojau, kad jis nė pirštu nepalietė senatoriaus sūnaus. Jį subadė tas kitas — Sveidas.

Akimirkai ežere ėmė pašėlusiai taškytis dvi antys, paskui liovėsi. Bleinas padėjo į šoną drožinį, tačiau netrukus persigalvojo ir vėl nusitvėrė.

— Aš daug kartų atgaminau tą naktį mintyse. Suprantat, buvo tamsu. Galbūt tas Jeleris visai neketino šauti. Gal tai, ką mačiau, nebuvo netgi ginklas. O gal tai visiškai nesvarbu. Galbūt aš šoviau teisėtai, tačiau vis tiek negalėjau suvesti visų galų. Vis girdėdavau motinos riksmus. Matydavau, kaip ji spaudžia kruviną sūnaus galvą sau prie krūtinės. Galvodavau apie tai, bet policininkui negalima daug galvoti. Nes po ketverių metų, kitą kartą, kai toks vaikis atkišo į mane ginklą, aš galvojau apie dar vieną verkiančią motiną. Galvojau ilgai ir skausmingai. Per ilgai.

Jis parodė sau į kojas.

— Ir štai rezultatas. — Jis pakeitė įrankius ir drožė toliau. — Ne, jokios žalos nepadaryta.

Tyla.

Dabar Mironas suprato, kodėl Džeikas taip spyrėsi. Džimis

Bleinas išgyveno pakankamai. Jei jis ir padarė klaidą Kerčio Jelerio byloje, tai sumokėjo už ją milžinišką kainą. Bėda ta, kad Džimis Bleinas nepadarė nieko bloga. Jis nenužudė Kerčio Jelerio — iššovęs teisėtai ar neteisėtai. Džimis Bleinas buvo tik dar viena tos nakties auka.

Po kurio laiko Mironas pamėgino dar kartą.

— Ar žinote, kas nužudė Kertį Jelerį?

— Ne, tikrai ne.

— Bet turite minčių.

— Galbūt tik minčių.

— Gal pasidalytumėte jomis?

Bleinas pažiūrėjo į Fredą, tarsi ieškotų atsakymo. Šuo tysojo it kilimėlis.

— Henris ir aš — jis buvo mano partneris — sulaukėme skambučio po vidurnakčio, — pradėjo jis. — Du įtariamieji buvo pavogę automobilį iš kiemo, esančio per tris kvartalus nuo „Old Ouks" klubo. Tamsiai mėlyną kadilaką. Po dvidešimties minučių pastebėjome automobilį, atitinkantį apibūdintą, išsukantį iš Ruzvelto kelio. Kai ėmėme važiuoti paskui vogtą automobilį, įtariamieji padidino greitį. Tada mes ėmėme juos persekioti.

Jo balsas pasikeitė. Dabar jis vėl buvo policininkas, skaitantis savo užrašus, kuriuos taip dažnai skaitydavo praeityje.

— Mudu nusekėme paskui automobilį į skersgatvį netoli nuo Hanting Park aveniu. Toliau gaudynės vyko pėsčiomis. Tuo metu nežinojome tų jaunuolių vardų, todėl neturėjome jokio adreso. Turėjome tik jų automobilį. Mes vijomės juos keletą kvartalų. Kai pasukome už kampo, vairuotojas išsitraukė ginklą. Mano partneris liepė jam nejudėti ir mesti ginklą. Jeleris atsakė nutaikydamas ginklą į Henrį. Tada paleidau du šūvius. Vaikinas susvirduliavo ir dingo iš akių už gretimo kampo. Kai su Henriu pribėgome tą patį kampą, jų jau nebuvo matyti. Nusprendėme, kad jie slapstosi ne-

toliese ir, prieš pradėdami paiešką, iškvietėme pastiprinimą. Mes apsupome rajoną kaip galėjome. Tačiau pirmieji atvyko ne policininkai, o vadinamieji slaptosios tarnybos vyrukai.

— Senatoriaus Kroso žmonės?

Bleinas linktelėjo.

— Jie vadinasi „nacionalinio saugumo agentais", bet greičiausiai tai buvo mafijos vyrukai.

— Senatorius Krosas tvirtina neturįs jokių ryšių su mafija, — tarė Mironas.

Džimis Bleinas kilstelėjo antakį.

— Rimtai?

— Taip.

— Bredlis Krosas dirba mafijai, — pasakė Bleinas. — Tiksliau, Perečių šeimai. Krosas mėgsta lošti iš didelių sumų. Taip pat žinau, kad jis du kartus buvo areštuotas su prostitutėmis. Vienas jo ankstesnių oponentų — tada, kai jis buvo tik kongresmenas — baigė gyvenimą upėje per preliminarius rinkimus.

— Ir tai buvo Kroso darbas?

— Niekas negalėjo to įrodyti. Bet mes žinojome.

Mironas kurį laiką tylėdamas svarstė. Akivaizdu, kad mylimas senatorius jam melavo. Ko čia stebėtis. Jis apmovė Mironą kaip vaiką. Vėlgi nieko nuostabaus. Vinas buvo teisus: Mironas visada klysta gerai galvodamas apie žmones.

— Kas buvo toliau?

— Senatoriaus parankiniai prisistatė beveik akimirksniu. Klausėsi mūsų radijo. Mums buvo liepta visapusiškai bendradarbiauti su jais. Dviejų vaikų paieškai buvo mestos didelės pajėgos. Stebiuosi, kad mes pirmi juos pastebėjome. Paprastai mafiozai sugeba tai geriau už mus, suprantat?

Mironas suprato. Mafija pranašesnė už policiją. Jie arčiau miesto papilvės. Jie gali sumokėti dolerį virš. Jiems nereikia jau-

dintis dėl taisyklių, įstatymų ar konstitucinių teisių. Jie gali sukelti nuoširdžią baimę.

— O paskui? — paklausė Mironas.

— Mes ėmėme šukuoti rajoną su prožektoriais, tikrindami šiukšlių konteinerius, viską iš eilės. Policininkai ir mafiozai ranka rankon. Kurį laiką nieko neradome. Paskui išgirdome šūvius. Aš ir Henris pasileidome prie kažkokio apleisto namo šalia tos vietos, kur šoviau į Jelerį. Tačiau ten jau buvo senatoriaus žmonės.

Bleinas nutilo. Jis pasilenkė ir pakasė Fredui paausį. Senbernaras nesiteikė pajudėti, tik pastukseno uodega. Tebekasydamas šunį Bleinas tarė:

— Toliau jūs žinote, ką mes radome. — Jo balsas suskambo tyliai ir liūdnai. — Jeleris buvo negyvas. Jo motina laikė jį glėbyje. Ji perėjo per visas fazes. Iš pradžių ji vis šaukė jo vardą. Kartais netgi meiliai. Tarsi žadindama jį į mokyklą. Paskui glostė jam galvą ir supo liepdama eiti miegoti. Mes stovėjome aplinkui ir žiūrėjome. Netgi mafiozai jai netrukdė.

— O tie kiti šūviai? — paklausė Mironas.

— Ką kiti šūviai?

— Jūs negalvojote, kas galėtų šaudyti?

— Gal ir galvojau, — atsiliepė Bleinas. — Bet nusprendžiau, kad tikriausiai senatoriaus žmonės šaudė Sveidui pavymui. Netikėjau, kad jie būtų tokie buki, kad prisipažintų, bet kaip tik taip pagalvojau.

— Jums nešovė mintis, kad jie galėjo nušauti Jelerį?

— Ne.

— Kodėl ne?

— Juk pasakojau, kaip jo motina perėjo visas fazes.

— Taip.

— Kai ji suprato, kad jos sūnus neatsibus, ėmė badyti visus pirštais ir rėkti. Norėjo žinoti, kas nušovė jos vaiką. Norėjo pažiūrėti žudikui į akis, tam žmogžudžiui, kuris šaltakraujiškai nušovė

jos sūnų vidury gatvės. Šaukė, kad Sveidas atitempė jį tokį. Jau nušautą ir negyvą.

— Ji taip sakė? Kad Sveidas atitempė jį ir kad jis buvo jau nušautas?

— Taip.

Tyla. Nė vanduo neraibuliuoja. Paukščiai nečiulba. Netgi nesigirdi drožiamo medžio girgždesio. Po kelių minučių Bleinas pakėlė galvą ir prisimerkė. Paskui tarė:

— Šalta.

— Ką?

— Toji motina. Šalta. Jei ji melavo apie tai, kas nužudė jos sūnų. Aš vis stebėjausi, kodėl nebuvo jokio atbalsio. Motina nekėlė jokio triukšmo. Nesikreipė į žiniasklaidą. Nepateikė kaltinimų. Nereikalavo paaiškinimo. — Jis papurtė galvą. — Kas galėjo priversti ją taip pasielgti su savo kūnu ir krauju? Kaip jie galėjo taip greitai prispausti ją? Pinigais? Grasinimais? Kaip?

— Nežinau, — atsakė Mironas.

Džimis Bleinas baigė drožti. Tai buvo triušis. Gana dailus. Pagaliau virptelėjo paukštis, tačiau garsas nebuvo smagus. Greičiau kranksėjimas nei giesmė. Bleinas apsuko invalido vežimėlį.

— Gal norite ko užkąsti? — paklausė. — Kaip tik ketinau ruošti pietus.

Mironas pažiūrėjo į laikrodį. Jau vėlu. Laikas grįžti į biurą pokalbiui su Nedu Tanvelu.

— Ačiū, bet man metas važiuoti.

— Ką gi, tada kitą kartą. Kai baigsite visa tai.

— Taip, — atsiliepė Mironas.

Bleinas nupūtė nuo triušio drožles.

— Vis tiek nesuprantu, — tarė jis.

— Ko?

Jis sukiojo baigtą rankų darbą apžiūrinėdamas jį iš visų pusių.

— Kaip galėjo motina būti tokia abejinga? — paklausė jis. — Kiek pinigų jie jai pasiūlė? Kiek baimės įvarė? Po galais, ar yra pasaulyje tiek pinigų ir tiek baimės, kad motina šitaip pasielgtų su savo sūnumi? — Jis papurtė galvą ir numetė medinį triušį sau ant kelių. — Tiesiog nesuprantu.

Mironas irgi nesuprato.

41 skyrius

Mironas grįžo į savo fordą ir pasuko į rytus. Keletą mylių važiavo nematydamas nė vieno automobilio. Tik medžius. Daug medžių. Taip, puikioji gamta. Mironas nebuvo gamtos vaikas. Jis nemedžiojo ir nežvejojo. Pomėgis atrodė suprantamas, tiesiog tai buvo ne jam. Būdamas vienas miškuose jis prisimindavo Nedą Bytį filme *Išgelbėti*. Jam reikėjo žmonių. Reikėjo judesio. Triukšmo. Miesto triukšmo, o ne kiaulės žviegimo.

Dabar jis žinojo apie Aleksandro Kroso ir Kerčio Jelerio mirtis daug daugiau nei prieš dvidešimt keturias valandas, tačiau vis dar nežinojo, kaip tai susiję su tuo, kas atsitiko Valeri Simpson. Ir tuo, ko jis ieško. Kapstytis po šešerių metų senumo sensacingą nužudymo bylą gali būti visai įdomu, tačiau neprasminga. Jam reikia Valeri Simpson žudiko. Jis norėjo rasti žmogų, kuris nusprendė nutraukti tą jauną, iškankintą gyvybę. Vadinkite tai neteisybės ištaisymu. Vadinkite tai gelbėtojo ar didvyrio kompleksu. Ar riteriškumu. Nesvarbu. Mironas žiūrėjo į tai žymiai paprasčiau: Valeri to nusipelnė.

Keliai tebebuvo tušti. Medžiai abipus plento susiliejo į žalią sieną. Mironas ėmė dėlioti faktus, kuriuos žinojo. Erolą Sveidą ir Kertį Jelerį pastebėjo Džimis Bleinas ir jo partneris. Prasidėjo gaudynės. Nesigilinant į tai, ar šaudyta buvo teisėtai, Džimis Bleinas šovė į Kertį Jelerį. Viena Bleino kulka tikriausiai pataikė Ker-

čiui Jeleriui tarp šonkaulių, tačiau svarbiausia, kad kažkas kitas šovė Jeleriui į galvą iš arti. Kažkas, kas turėjo kito kalibro ginklą. Kažkas kitas, ne policininkas.

Tad kas nušovė Kertį Jelerį?

Dabar atsakymas atrodė gana akivaizdus. Senatoriaus Kroso žmonės — banditai ar apsaugininkai, kad ir kas jie būtų — turėjo ginklus. Tai patvirtino Amanda Vest ir Džimis Bleinas. Ir jie tikrai turėjo galimybę. Motyvą irgi. Nesvarbu, ar senatorius Krosas melavo Mironui. Kad ir kaip pažiūrėsi, vis tiek senatoriui būtų patogiau, jei Kertis Jeleris ir Erolas Sveidas mirtų. Gyvi įtariamieji gali kalbėti. Gyvi įtariamieji gali papasakoti apie narkotikų vartojimą. Gyvi įtariamieji gali paneigti teiginį, kad Aleksandras Krosas mirė kaip didvyris. Mirusieji nieko nekalba. Dar svarbiau — mirusieji negali nieko paneigti.

O dėl Erolo Sveido — paslaptingojo „pabėgėlio" — Mironas buvo beveik tikras, kad jis nužudytas, tikriausiai per tą susišaudymą, kurį girdėjo Džimis Bleinas. Senatoriaus žmonės galėjo paslėpti kūną ir atsikratyti juo vėliau. Neįrodyta, bet tikriausiai taip ir buvo. Erolas Sveidas beveik neturėjo šansų išsigelbėti. Jis nebuvo labai protingas. Buvo gana aukštas. Mironas iš asmeninės patirties žinojo, kaip sunku pasislėpti, kai esi toks didelis. Galimybė, kad Sveidas taip ilgai slapstosi nuo policijos — o ką jau kalbėti apie pogrindinę mafiozų armiją — yra, kaip sakoma, statistiškai nereikšminga.

Saulė jau slinko vakarop. Jos spinduliai buvo dar pakankamai aukštai, kad spigintų Mironui į akis, bet pakankamai žemai, kai praslystų pro saulės skydelį. Mironas prisimerkė ir sumažino greitį. Jis vėl ėmė galvoti apie tai, kas įvyko po susišaudymo. Kertis Jeleris kažkaip atsidūrė motinos glėbyje, ir kažkas kažkaip sugebėjo ją įkalbėti. Gavusi pinigų arba prigrasinta — tikriausiai buvo panaudoti abu metodai — Dina Jeler sutiko nekelti pretenzijų dėl sūnaus mirties.

Žinoma, šis scenarijus nėra tobulas. Kad ir dėl pinigų. Dinos Jeler sūnus buvo nužudytas prieš šešerius metus, tačiau pirma didelė suma įplaukė į jos sąskaitą prieš penkis mėnesius. Kodėl tiek laukta? Gali būti, kad ji norėjo išlaukti, slėpė pinigus po čiužiniu ar dar kur. Nors mažai tikėtina. Kita vertus, jei pinigai iš tiesų švieži, kyla kitas klausimas: kodėl staiga Dina pradėjo gauti pinigų? Kodėl staiga buvo nužudyta Valeri? Ir koks čia Pavelo vaidmuo?

Geri klausimai. Kol kas be atsakymų, bet geri. Gal Nedas Tanvelas žinos ką nors, kas galėtų padėti.

Mirono dėmesį patraukė kažkoks šmėstelėjimas. Jis apsidairė. Staiga galinio vaizdo veidrodėlyje išniro automobilis. Didelis automobilis. Juodas su tamsintu priekiniu langu, kad negalėtum matyti vidaus. Su Niujorko numeriais.

Juodas automobilis pasuko dešiniau, dingo iš galinio vaizdo veidrodėlio ir atsirado keleivio pusės veidrodėlyje. Mironas stebėjo, kaip jis artėja. Vaizdas veidrodyje priminė jam, kad daiktai gali būti arčiau nei atrodo. Ačiū už patarimą. Juodasis automobilis padidino greitį. Kai jis prisigretino, Mironas pamatė, kad tai limuzinas. *Lincoln Continental.* Labai ilgas limuzinas. Šoniniai langai irgi buvo tamsinti, kad negalėtum matyti, kas viduje. Tarsi žiūrėtum į didžiulius lakūno akinius. Jų atspindyje Mironas galėjo matyti save. Jis nusišypsojo ir pamojavo. Jo atspindys nusišypsojo ir pamojavo jam. Dailus šmikis.

Dabar limuzinas važiavo lygiagrečiai su Mirono automobiliu. Galinis langas vairuotojo pusėje ėmė pamažu vertis. Mironas tikėjosi išvysti kokio nors pagyvenusio vyro galvą. Įsivaizduokite jo nuostabą, kai vietoje jos pasirodė ginklas.

Ginklas iššovė dukart be jokio perspėjimo, taikydamasis į priekinę ir galinę keleivio pusės padangas. Mirono automobilis susimėtė. Jis suspaudė vairą bandydamas suvaldyti mašiną. Automobilis nuslydo nuo kelio. Mironas pasuko vairą vengdamas susidūrimo su medžiu. Fordas čiūžtelėjo į šoną ir sustojo.

Iš limuzino iššoko du vyrai ir patraukė į jo pusę. Abu buvo su mėlynais kostiumais. Vienas užsimaukšlinęs beisbolo kepuraitę. Dalykiniai kostiumai, beisbolo kepurės — įdomi stiliaus kombinacija. Jie buvo ginkluoti. Jų veidai rūstūs ir ryžtingi. Mirono širdis pašoko iki gerklės. Jis buvo neginkluotas. Jis nemėgo nešiotis ginklų — ne dėl moralinių priežasčių, bet todėl, kad jie buvo gremėzdiški, nepatogūs, ir jis retai jais naudodavosi. Vinas buvo jį perspėjęs, bet kas klauso Vino tokiais klausimais? Dabar Mironui atsirūgs jo nerūpestingumas. Jis mynė ant kojos įtakingiems žmonėms ir turėjo būti geriau pasiruošęs. Bent jau galėjo įsimesti kokį pistoletą į daiktadėžę.

Šiek tiek per vėlu sau priekaištauti. Nors gali būti, kad daugiau tokios galimybės nebeturės.

Vyrai prisiartino. Nežinodamas ką dar daryti, Mironas pasilenkė prie grindų ir griebė automobilio telefoną.

— Nešk čionai savo subinę, — paliepė vienas.

— Tik žengk žingsnį, ir aš patiesiu tave vietoje, — atsiliepė Mironas. Ponas blefas.

Tyla.

Mironas skubiai surinko numerį ir nuspaudė mygtuką. Tą pačią akimirką pasigirdo trakštelėjimas ir šnypštimas — galvažudys su beisbolo kepuraite nulaužė automobilio anteną. Negerai. Nepakeldamas galvos, atidarė daiktadėžę ir pasikniso viduje. Nieko, išskyrus žemėlapius ir automobilio dokumentus. Jo akys karštligiškai bėgiojo grindimis ieškodamos kokio nors ginklo. Vienintelis dalykas, už kurio užkliuvo žvilgsnis, buvo žiebtuvėlis. Vargu ar jis padės prieš du ginkluotus galvažudžius. Žemėlapiai, dokumentai, žiebtuvėlis. Jei Mironas staiga netaps MakGaiveriu*, jam gresia rimtas pavojus.

Pasigirdo žingsniai. Mironas įtemptai mąstė ieškodamas išei-

* Vyrukas iš serialo, išsisukantis iš įvairių situacijų.

ties. Veltui. Tada išgirdo, kaip vėl atsidarė limuzino durelės. Kažkas tyliai nusikeikė. Nuskambėjo kaip „šūdas". Paskui giliai atsiduso.

— Bolitarai, aš neketinu žaisti sumautų žaidimų.

Mironas sustingo išgirdęs balsą. Krūtinę užgulė sunkumas. Niujorko akcentas. Tiksliau, Bensonhursto rajono. Frenkas Eikas.

Negerai.

— Velniai rautų, lipk iš mašinos, subingalvi. Nesirengiu tavęs žudyti.

— Tavo vyrai peršovė mano padangas, — atsišaukė Mironas.

— Būtent, jei būčiau norėjęs tave nudėti, jie būtų šovę į tavo sumautą galvą.

Mironas pagalvojo apie tai.

— Logiška, — pritarė jis.

— Taigi, o ką pasakysi į tai? Turiu du kalašnikovus. Jei norėčiau tave nudėti, liepčiau Biliui ir Toniui suvarpyti tą šūdo gabalą, kurį vadini mašina.

— Irgi tiesa, — tarė Mironas.

— Tai išlipk, velniai rautų, — subliovė Frenkas. — Negaliu stypsoti čia visą dieną. Subingalvis.

Mironui neliko nieko kita. Jis atidarė automobilio dureles ir išlipo. Frenkas Eikas dribtelėjo atgal ant galinės sėdynės. Bilis ir Tonis piktai dėbsojo į Mironą.

— Eikš čionai, — šūktelėjo Frenkas.

Mironas nuėjo prie limuzino. Bilis ir Tonis užstojo jam kelią.

— Duok man savo ginklą, — tarė tas, su beisbolo kepuraite.

— Tu Bilis ar Tonis?

— Ginklą. Tučtuojau.

Mironas prisimerkęs apžiūrėjo kepuraitę.

— Minutėlę. Supratau. Plaukų transplantai, taip?

— Ką?

— Dėvi kepuraitę prie kostiumo. Slepi naujai persodintus plaukus.

Vyrai susižvalgė. *Bingo*, pagalvojo Mironas.

— Gerai, subingalvi, — tarė kepurėtasis. — Ginklą.

Subingalvis. Galvažudžių savaitės žodis.

— Nepasakei „prašau".

Iš vidaus atsklido Frenko balsas:

— Jėzau Kristau, Bili, jis neturi jokio ginklo. Jis tik tampė jus už kiaušų.

Bilio žvilgsnis tapo dar nuožmesnis. Mironas šyptelėjo, atsuko į dangų delnus ir gūžtelėjo.

Tonis atidarė dureles. Mironas atsisėdo ant galinės sėdynės. Tonis su Biliu perėjo į priekį. Frenkas paspaudė mygtuką, ir nusileidusi pertvara atskyrė juos nuo priekinių vietų. Limuzine buvo baras ir televizorius su vaizdo magnetofonu. Interjere vyravo karališka raudona spalva, tiksliau, kraujo raudonumo, kuri, žinant Frenko reputaciją, tikriausiai padėjo sumažinti valymo išlaidas.

— Gražūs ratai, Frenkai, — tarė Mironas.

Frenkas dėvėjo savo įprastus apdarus — porą dydžių per mažą sportinį veliūro kostiumą. Šis buvo žalias su geltonais papuošimais. Priešakinis užtrauktukas buvo pusiau atsegtas — kaip tų vyrukų iš septintojo dešimtmečio diskotekų. Jo pilvas buvo toks didelis, kad galėjai įtarti nešiojant dvynius. Jis buvo plikas. Keletą akimirkų jis spoksojo į Mironą, tada prabilo:

— Tau patinka šliaužioti virš mano šiknos plyšio, Bolitarai?

Mironas sumirksėjo.

— Vaje, Frenkai, kokia apetitiška mintis.

— Tu išprotėjęs nuokruša, ar žinai tai? Ko tu vis nerimsti, a?

— Palauk, juk ne aš atsiunčiau banditus, kad išprievartautų tavo merginą, — tarė Mironas.

Frenkas dūrė pirštu jam į krūtinę.

— O ką — tu to nesitikėjai? Neprisiprašei?

Mironas nutylėjo. Kvaila kalbėtis apie Džesiką su šiuo žmo-

gumi. Kad ir kaip sunku, negalima leistis į asmeniškumus. Reikia atskirti, liautis galvojus apie Frenką kaip apie žmogų, kuris bandė siaubingai nuskriausti tavo gyvenimo meilę. Reikia nepamiršti, kad tokios mintys geriausiu atveju nieko neduos. Blogiausiu — reikš savižudybę.

— Aš tave perspėjau, — tęsė Frenkas. — Netgi atsiunčiau Aroną, kad žinotum, jog aš rimtai nusiteikęs. Ar žinai, kiek kainuoja Arono diena?

— Jau nebedaug, — atsiliepė Mironas.

— Cha cha, mirštu iš juoko, — atšovė Frenkas, bet jis nesijuokė. — Stengiausi būti pakantus tau. Leidau pasiimti jaunąjį Kreiną. O kaip atsidėkojai man? Kišdamas nosį į mano reikalus.

— Aš ieškau žudiko, — pasakė Mironas.

— Ir tai turėtų man rūpėti? Nori žaisti sumautą Betmeną — puiku, žaisk, tik kad tai nekainuotų man pinigų. Tu kirtai per mano piniginę, vadinasi, peržengei liniją. Pavelas man reiškė pinigus.

— Pavelas taip pat miegojo su nepilnametėmis, — tarė Mironas.

Frenkas sudėjo rankas.

— Ei, man nerūpi, ką vyrukas veikia savo miegamajame.

— Tu toks pažangus, Frenkai. Tai dabar balsuoji už demokratus?

— Klausyk, subingalvi, nori išgirsti, ar žinojau apie Pavelą? Puiku, aš žinojau. Žinojau, kad Pavelas dulkino mergiotes. Tai kas? Aš dirbu su tokiais, šalia kurių Pavelas Menansis atrodo kaip Motina Teresė. Savo darbe negaliu būti išrankus. Todėl užduodu sau vieną paprastą klausimą: ar šis vyrukas uždirba man pinigų? Jei atsakymas teigiamas, tada viskas gerai. Tokia mano taisyklė. Pavelas uždirbdavo man pinigų. Istorijos pabaiga.

Mironas tylėjo. Jis laukė, kada Eikas prašneks apie reikalą, kuris, kaip jis nuoširdžiai tikėjosi, nebus kulka į kaktą.

Frenkas išsitraukė kramtomosios gumos dėžutę. „Dentyne“. Įsimetė vieną į burną.

— Bet aš čia ne tam, kad filosofuočiau su tavim. Reikalas tas, kad Pavelas negyvas. Jis nebeuždirba man pinigų, todėl mano taisyklė nebegalioja. Supranti?

— Taip.

— Aš paprastas verslininkas, — tęsė Frenkas. — Pavelas nebegali uždirbti man daugiau pinigų. Taigi mudu nebeturime dėl ko pyktis. Todėl gyvenk. Tavo mirtis man būtų nebenaudinga. Supranti?

Mironas linktelėjo.

— Pasidavei sentimentams, Frenkai?

Frenkas palinko į priekį. Jo akys buvo mažos ir juodos.

— Ne, subingalvi. Kitą kartą nelauksiu. Galėsi slėpti savo merginą kiek norėsi. Aš ją rasiu. Arba nudėsiu ką nors kitą. Tavo mamytę, tėtuką, draugus — prakeikimas, gal netgi tavo sumautą kirpėją.

— Jo vardas Pjeras. Ir jam labiau patinka būti vadinamam „grožio techniku“.

Frenkas pažvelgė jam tiesiai į akis.

— Tu ką, velniai griebtų, šaipaisi iš manęs?

— Tu ką tik pagrasinai mano tėvams, — atsakė Mironas. — Kaip dar galėčiau atsiliepti?

Frenkas lėtai linktelėjo ir atsilošė.

— Viskas baigta. Šį kartą. — Jis paspaudė mygtuką, ir pertvara pakilo.

— Taip, pone Eikai? — tarė Bilis.

— Iškviesk kelių pagalbą, kad nutemptų Bolitaro automobilį.

— Klausau, pone Eikai.

Frenkas atsigręžė į Mironą.

— Nešdinkis iš mano automobilio.

— Tai nė neapsikabinsime?

— Lauk.

— Gal galiu užduoti vieną greitą klausimą?

— Kokį?

— Ar tu liepei nužudyti Valeri, kad apsaugotum Pavelą?

Frenkas nusišiepė atidengdamas sugedusius šeško dantis.

— Lipk lauk, — tarė jis. — Arba tavo kiaušai taps mano užkandžiu.

— Ką gi, ačiū. Buvo malonu paplepėti, Frenkai, susiskambinsime. — Jis atidarė dureles ir išlipo.

Frenkas pasislinko per sėdynę ir iškišo galvą pro atviras dureles.

— Perduok Vinui, kad mes pasikalbėjom, gerai?

— Kodėl?

— Ne tavo reikalas. Tiesiog pasakyk Vinui. Supratai?

— Supratau, — atsiliepė Mironas.

Frenkas uždarė dureles. Limuzinas nuvažiavo.

42 skyrius

Kelių pagalba atvažiavo gana greitai. Mironas pasiekė biurą pusę septintos. Nedo dar nebuvo. Esperansa perdavė jam pranešimus. Jis nuėjo į savo kabinetą ir perskambino skambinusiesiems.

Vidaus telefonu paskambino Esperansa.

— Skambina kalė. Trečia linija.

— Liaukis ją taip vadinusi. — Jis pakėlė ragelį. — Tu grįžai į savo butą?

— Taip, — atsakė Džesika. — Neilgai reikėjo laukti.

— Aš dirbu greitai, — tarė jis.

— Bet aš niekada nesiskundžiu, — pasakė ji.

— Oi!

— Tai kas atsitiko? — paklausė ji.

— Kažkas nužudė Pavelą Menansį. Eikas nebeturi ko saugoti.

— Viskas taip paprasta?

— Tai verslas. Šie vyrukai tvarko reikalus labai paprastai.

— Nėra naudos, nėra reikalo žudyti.

— Pagrindinė taisyklė, — pasakė Mironas.

— Atvažiuosi šįvakar? — paklausė ji.

— Taip.

— Bet su viena sąlyga.

— Kokia gi?

— Jokių kalbų apie Valeri Simpson, nužudymus ir panašiai. Pamiršime viską.

— Tai ką tada veiksime? — paklausė Mironas.

— Dulkinsimės iki pamišimo.

— Gal ir nebloga mintis, — tarė Mironas.

Esperansa kyštelėjo galvą pro duris.

— Jis čiaaaa.

Mironas linktelėjo Esperansai ir tarė Džesikai:

— Paskambinsiu tau vėliau.

Jis padėjo ragelį. Atsistojo. Vakaras vienumoje su Džesika. Skamba nuostabiai. Kartu ir baugiai. Reikalai per sparčiai juda į priekį. Jis nebegali jų kontroliuoti. Džesė grįžo, ir viskas tapo geriau nei kada nors. Minutėlę jis svarstė. Daugiausia apie tai, ar išgyventų dar vieną išsiskyrimą, ar pakeltų tokį skausmą dar kartą. Taip pat galvojo, ką galėtų padaryti, kad apsisaugotų, bet nieko nesugalvojo, tik pasigailėjo, kad nesugeba geriau statyti gynybinių sienų.

Nedas Tanvelas įšoko į jo kabinetą ištiesęs ranką — kaip vėluojantis pokalbių šou dalyvis pro užuolaidas. Mironas beveik tikėjosi pamatyti jį mojuojantį miniai. Jis energingai pakratė Mironui ranką.

— Sveikas, Mironai!

— Labas, Nedai. Sėskis.

Nedo šypsena išblėso išgirdus Mirono balsą.

— Tikiuosi, Dveinui neatsitiko nieko bloga, a?

— Ne.

Nedo balse suskambo panika.

— Jis nesusižeidė?

— Ne, Dveinas gyvas ir sveikas.

— Puiku. — Veide vėl pasklido šypsena. Gerą žmogų sunku nuliūdinti. — Tas vakarykštis žaidimas — jis žaidė fantastiškai. Fantastiškai, Mironai. Sakau tau, tas jo revanšas — visi tik ir kalba apie tai. Pasirodymas buvo nepakartojamas. Tiesiog nepakartojamas. Mes nebūtume galėję surežisuoti geriau. Aš vos nenuleidau.

— Uhu. Sėskis, Nedai.

— Taip. — Nedas atsisėdo. Mironas vylėsi, kad jis nepaliks dėmių ant kėdės. — Liko vos keletas valandų, Mironai. Svarbi diena. Šeštadienio pusfinalis. Didžiulė gyva minia, milžiniška televizijos žiūrovų auditorija. Kaip manai, Dveinas turi šansą prieš Kregą? Spauda taip nemano.

Tomas Kregas, antroji teniso raketė ir šių varžybų geriausias servuotojas, šiuo metu buvo karjeros viršūnėje.

— Taip, — atsiliepė Mironas. — Manau, Dveinas turi šansą.

Nedo akys spindėjo.

— Oho. Jei tik jis laimėtų... — Jis nutilo, papurtė galvą ir nusišiepė.

— Nedai?

Vyras pakėlė galvą. Išpūtęs akis.

— Taip?

— Ar gerai pažinojai Valeri Simpson?

Nedas dvejojo. Akys pritblėso.

— Aš?

Mironas linktelėjo.

— Šiek tiek.

— Tik šiek tiek?

— Taip. — Jis sutrikęs šyptelėjo, pabandė išlaikyti šypseną. — O ką?

— Aš girdėjau kitaip.

— Tikrai?

— Girdėjau, kad kaip tik tu įkalbėjai „Nike" pasirašyti su ja kontraktą. Kad tvarkei jos sąskaitą.

Jis pasimuistė kėdėje.

— Na taip.

— Tada tikriausiai gana gerai ją pažinojai.

— Galbūt galėčiau taip sakyti. Kodėl klausi, Mironai? Kas čia tokio?

— Ar pasitiki manimi, Nedai?

— Besąlygiškai, Mironai. Tu tai žinai. Bet ši tema man skaudi. Supranti?

— Kalbi apie jos mirtį?

Nedas susiraukė it atsikandęs citrinos.

— Ne, — tarė jis. — Kalbu apie jos karjeros nuosmukį. Ji buvo pirmoji, su kuria „Nike" pasirašė kontraktą. Tikėjausi, kad ji užkels mane į viršūnę. Vietoj to ji grąžino mane penkeriais metais atgal. Buvo skaudu.

Dar vienas ponas jautrusis.

— Kai ji šleptelėjo, — tęsė Nedas, — spėk, kam skaudėjo labiausiai? Nagi, spėk.

Mirono nuomone, klausimas buvo retorinis, bet Nedas viltingai žiūrėjo į jį.

— Tikriausiai tau, Nedai?

— Velniškai teisingai, man. Aš buvau nusviestas į patį dugną. Tiesiog numestas ir paliktas. Turėjau kopti iš naujo. Viskas dėl Valeri ir jos kritimo. Nesuprask manęs klaidingai, Mironai. Dabar man sekasi gerai — pastuksenk į medį. — Jis pabarbeno krumpliais į stalą.

Mironas irgi pabeldė į medį. Bet Nedas sarkazmo nesuprato.

— Ar pažinojai Aleksandrą Krosą? — paklausė Mironas.

Nedas dar labiau išplėtė akis.

— Ei, kas čia vyksta?

— Pasitikėk manimi, Nedai.

— Aš pasitikiu, Mironai, iš tiesų, bet...

— Klausimas paprastas: ar pažinojai Aleksandrą Krosą?

— Gali būti, kad buvau jį kokį kartą sutikęs, neprisimenu. Per Valeri, žinoma. Jiedu buvo lyg ir pora.

— O judu su Valeri?

— Ką mudu su Valeri?

— Judu buvote pora?

Nedas ištiesė ranką, tarsi stabdytų Mironą.

— Minutėlę. Klausyk, Mironai, tu man labai patinki, išties. Tu sąžiningas vyrukas. Atviras kaip ir aš...

— Ne, Nedai, tu nesi atviras. Tu vengi atsakyti man. Tu pažinojai Aleksandrą Krosą. Tiesą sakant, tu buvai „Old Ouks" klube tą vakarą, kai jis buvo nužudytas.

Nedas prasižiojo, bet iš jo burnos neišsprūdo nė garsas. Jis tik papurtė galvą.

— Žiūrėk. — Mironas atsistojo ir padavė jam svečių sąrašą. — Pažymėta geltonu žymekliu. E. Tanvelas. Edvardas — Nedas.

Nedas pažiūrėjo į sąrašą, pakėlė akis ir vėl nuleido.

— Tai buvo labai seniai, — ištarė jis. — Ką tai turi bendra su šia diena?

— Kodėl meluoji apie tai?

— Nemeluoju.

— Tu kažką slepi, Nedai.

— Neslepiu.

Mironas įsmeigė į jį žvilgsnį. Nedo akys ėmė lakstyti į šalis ieškodamos saugios vietos, bet nerasdamos.

— Mironai, paklausyk, tai visai ne tas, apie ką galvoji.

— Aš nieko negalvoju. — Po akimirkos: — Ar miegojai su ja?

— Ne! — Nedas pagaliau pakėlė akis ir pažiūrėjo į jį. — Tie prakeikti gandai vos nepadarė galo mano karjerai. Tai melas, kurį tas šliužas Menansis paskleidė apie mane. Tai melas, Mironai, prisiekiu.

— Taip kalbėjo Pavelas Menansis?

Nedas linktelėjo.

— Jis šlykštus kalės vaikas.

— Buvo.

— Ką?

— Pavelas Menansis negyvas. Vakar naktį jį kažkas nužudė. Nušautas į krūtinę. Panašiai kaip Valeri. — Mironas akimirką patylėjo. Tada bedė pirštu į Nedą. — Kur buvai vakar naktį?

Nedo akys buvo du golfo kamuoliukai.

— Juk nemanai...

Mironas gūžtelėjo.

— Jei neturi ko slėpti...

— Neturiu!

— Tada papasakok, kas atsitiko.

— Nieko neatsitiko.

— Ko tu man nesakai, Nedai?

— Nieko nebuvo, Mironai. Prisiekiu.

Mironas atsiduso.

— Tu pripažįsti, kad Valeri Simpson žiauriai sugadino tau karjerą. Pripažįsti, kad tau vis dar „skauda" dėl to, ką ji padarė. Taip pat sakai, kad Pavelas Menansis skleidė apie tave gandus. Dar daugiau, tu išvadinai dar šviežią nužudymo auką — cituoju — „šlykščiu kalės vaiku."

— Liaukis, Mironai, tai tik žodžiai. — Nedas bandė apsiginti šypsena, bet Mirono veidas išliko rūstus. — Tai nieko nereiškia.

— Gal taip, o gal ne. Bet man įdomu, kaip tavo viršininkai iš „Nike" reaguos į viešumą.

Šypsena liko veide, tačiau ji nebuvo linksma.

— Ei, negi kalbi rimtai? Negali skleisti tokių gandų.

— Kodėl? — paklausė Mironas. — Ketini nužudyti ir mane?

— Aš nieko nenužudžiau! — sušuko Nedas.

Mironas apsimetė išsigandęs.

— Aš nežinau...

— Na, gerai, Valeri tą vakarą išsivedė mane į lauką, viskas. Mes pasibučiavome, bet toliau nėjome, prisiekiu.

— Pala, pala, — tarė Mironas. — Pradėk nuo pradžių. Tu buvai vakarėlyje.

Nedas nuslydo ant kėdės krašto ir ėmė paskubomis berti žodžius:

— Taip, aš buvau vakarėlyje. Valeri irgi. Mes kartu atvažiavome. Ji buvo labai susijaudinusi, nes Aleksandras ketino paskelbti apie jų sužadėtuves. Bet kai jis persigalvojo, ji labai supyko.

— Kodėl jis persigalvojo?

— Dėl tėvo. Jis privertė Aleksandrą atšaukti sužadėtuves.

— Senatorius Krosas?

— Uhu.

— Kodėl? — paklausė Mironas.

— Iš kur man, velniai rautų, žinoti? Valeri man sakė, kad tas tipas tikra rakštis. Ji nekentė jo. Bet kai Aleksandras ir tą kartą nusileido jo norui, ji įsiuto. Ji norėjo keršto. Nedidelio atlygio.

— O tu buvai po ranka?

Nedas spragtelėjo pirštais.

— Taip, kaip tik aš buvau po ranka. Viskas. Tai buvo ne mano kaltė, Mironai. Aš pasipainiojau netinkamoje vietoje netinkamu metu. Juk supranti, tiesa?

— Ir judu išėjote į lauką, — priminė Mironas.

— Mes išėjome į lauką ir susiradome vietą už pastoginės. Mes tik bučiavomės, prisiekiu. Nieko daugiau. Tik bučiavomės. Tada išgirdome kažkokį triukšmą ir liovėmės.

Mironas atsisėdo.

— Kokį triukšmą?

— Iš pradžių lyg kažkas mušinėjo teniso kamuoliukus. Paskui išgirdome pasipiktinusius balsus. Vienas jų buvo Aleksandro. O tada pasigirdo tas siaubingas riksmas.

— Ką tu darei? — paklausė Mironas.

— Aš? Iš pradžių nieko. Valeri irgi šaukė. Vėliau puolė bėgti. Aš nusekiau paskui ją. Akimirkai pamečiau iš akių. O kai išbėgau iš už vingio, ji tiesiog stovėjo ir žiūrėjo į kažką. Pribėgęs pamačiau, į ką ji žiūrėjo. Aleksandras gulėjo ant žolės ir plūdo kraujais. Jo draugai jau buvo benubėgą. Šalia kūno stovėjo aukštas juodaodis. Vienoje rankoje jis laikė teniso raketę, kitoje — didelį peilį.

Mironas palinko į priekį.

— Tu matei žudiką?

Nedas linktelėjo.

— Iš arti savo akimis.

— Ir tai buvo aukštas juodaodis?

— Taip.

— Kiek jų ten buvo?

— Du. Abu juodaodžiai.

Tiek apie sąmokslo teoriją. Nebent Nedas meluotų, kuo Mironas abejojo.

— Kas buvo paskui?

Nedas patylėjo.

— Ar matei Valeri jos karjeros viršūnėje? Aikštėje?

— Taip.

— Ar pastebėjai tą žvilgsnį jos akyse?

— Kokį žvilgsnį?

— Kai kurie sportininkai jį turi. Laris Berdas turėjo. Džo Montana. Maiklas Džordanas. Gal ir tu turėjai. Žodžiu, Valeri veide buvo tas žvilgsnis. Žemesnysis juodaodis ėmė šaukti ant aukštesniojo kažką panašaus į „pažiūrėk, ką padarei“, „ar išprotė-

jai" ir taip toliau. Paskui jie puolė bėgti. Bėgo tiesiai į mus. Aš irgi nestovėjau vietoje. Aš ne kvailys. Bet Valeri tiesiog stovėjo ir laukė. Kai jie prisiartino, ji garsiai riktelėjo ir puolė ant žemesniojo. Negalėjau patikėti tuo, ką mačiau. Ji susigrūmė su juo, ir jiedu pargriuvo ant žemės. Vyrukas trenkė jai teniso rakete ir pabėgo.

— Tu gerai įsižiūrėjai į juos?

— Gana gerai, manyčiau.

— Ar esi matęs Erolo Sveido nuotrauką?

— Taip, aišku, ją kurį laiką vis rodydavo per žinias.

— Ar tai buvo tas pats vyrukas, kurį matei?

— Be abejonės, — nedvejodamas atsakė Nedas. — Tikrai jis.

Mironas susimąstė. Jie buvo tą naktį ten. „Old Ouks" klube. Mironas klydo. Liusinda Elrait klydo. Sveidas ir Jeleris nebuvo atsitiktiniai praeiviai, kuriuos pakišo.

— Ir ką darėte vėliau? — paklausė Mironas.

— Jos karjera jau ir taip kabojo ant plauko. Mums nereikėjo tokio viešumo. Todėl nusivedžiau ją atgal į vakarėlį. Niekam nieko nesakėme. Valeri ir taip jau buvo be žado — iš baimės, bet ko čia stebėtis. Pats pagalvok. Ji išsiveda mane į lauką, kad atkeršytų savo vaikinui, o jį tą pačią akimirką nužudo. Keista, ar ne?

— Labai, — linktelėjo Mironas.

Ir to galėjo užtekti, pagalvojo Mironas, kad sutrikusi siela žengtų paskutinį žingsnį bedugnės link.

43 skyrius

Mironas ir Džesė laikėsi pažado. Nekalbėjo apie žmogžudystes. Apsikabinę žiūrėjo *Nepažįstamieji traukinyje* per AMC kanalą ir valgė tailandietišką maistą. Paskui mylėjosi. Paskui apsikabinę žiūrėjo *Langas į kiemą* ir laižė ledus. Ir vėl mylėjosi.

Mironui svaigo galva. Vieną naktį jis iš tiesų pamiršo apie Va-

leri Simpson ir Aleksandro Kroso, Kerčio Jelerio ir Erolo Sveido pasaulį. Kaip gera. Per gera. Jis ėmė galvoti apie priemiestį ir krepšinio lanką kieme, bet paskui prisivertė pamiršti tokias mintis.

Po keleto valandų ryto saulė spirte išspyrė jį į realų pasaulį. Šis trumpas atotrūkis buvo tikras rojus, ir akimirką, gulėdamas lovoje su Džesika, jis gundėsi apsikabinti ją ir niekur neiti. Kam kažkur eiti? Ar gali kas nors prilygti tam, ką jis turi čia?

Atsakymo nebuvo. Džesika tarytum skaitydama jo mintis apsikabino jį truputį stipriau, bet neilgam. Jie abu tylėdami apsirengė ir nuvažiavo į Flašing Medous. Šiandien svarbių varžybų diena. Paskutinis JAV atvirųjų antradienis. Moterų finalas ir vyrų pusfinalis. Pirmieji turėjo žaisti antroji raketė Tomas Kregas ir turnyro didžiausias netikėtumas Dveinas Ričvudas.

Kai jie praėjo pro vartus, Mironas padavė Džesikai bilieto šaknelę.

— Susitiksime viduje. Noriu pasikalbėti su Dveinu.

— Dabar? — nustebo ji. — Prieš svarbiausias jo karjeros varžybas?

— Tik sekundėlei.

Ji truktelėjo pečiais, abejodama nužvelgė jį ir paėmė bilietą.

Mironas nuskubėjo į žaidėjų poilsio kambarį, parodė savo pažymėjimą apsaugininkui prie vartų ir įėjo į vidų. Kambarys buvo gana neįspūdingas, turint galvoje, kad tai buvo svarbiausio šalies turnyro žaidėjų poilsio patalpa. Jame atsidavė vaikiška pudra. Dveinas sėdėjo vienas kampe. Atlošęs galvą klausėsi muzikos iš ausinuko. Mironas negalėjo pasakyti, atsimerkęs ar užsimerkęs, nes, kaip paprastai, Dveinas buvo su akiniais nuo saulės.

Jam prisiartinus, vaikinas išjungė muziką ir pakreipė galvą į Mirono pusę. Jo akiniuose nuo saulės Mironas matė savo paties atspindį. Tai priminė jam Frenko limuzino langus.

Dveino veidas buvo it sustingusi kaukė. Jis neskubėdamas nusitraukė ausines ir paliko kyboti jas ant kaklo kaip pasagą.

— Ji išėjo, — lėtai ištarė Dveinas. — Vanda paliko mane.

— Kada? — paklausė Mironas. Klausimas buvo kvailas ir nereikšmingas, bet jis nežinojo, ką dar pasakyti.

— Šį rytą. Ką tu jai pasakei?

— Nieko.

— Girdėjau, ji buvo pas tave, — tarė Dveinas.

Mironas nutylėjo.

— Pasakei, kad matei mane viešbutyje?

— Ne.

Dveinas pakeitė kasetę nešiojamame grotuve.

— Dink iš čia, — tarė jis.

— Tu jai rūpi, Dveinai.

— Keistai išreiškia savo rūpestį.

— Ji tik nori žinoti, kas negerai.

— Viskas gerai.

Akiniai nuo saulės trikdė Mironą. Atrodė, kad Dveinas žiūri tiesiai į jį; atrodė, kad jie palaiko akių kontaktą, bet kas žino?

— Šios varžybos svarbios, — tarė Mironas, — bet ne taip kaip Vanda.

— Manai, nežinau? — atkirto Dveinas.

— Tai papasakok jai tiesą.

Sustingusiame Dveino veide pražydo lėta šypsena.

— Tu nesupranti, — tarė jis.

— Tai paaiškink.

Dveinas vartė grotuvą tai įdėdamas, tai vėl išimdamas kasetę.

— Manai, tiesa viską ištaisys, bet tu nežinai, kokia toji tiesa. Kalbi, lyg sakytum „tiesa tave išlaisvins“, kai net nenutuoki, kokia ta tiesa. Tiesa ne visada išlaisvina, Mironai. Kartais ji gali pražudyti.

— Slėpdamas tiesą nieko nepasieksi, — tarė Mironas.

— Pasiekčiau, jei paliktum viską ramybėje.

— Buvo nužudyti žmonės. To negalima paprasčiausiai imti ir pamiršti.

Dveinas vėl užsidėjo ausines.

— Galbūt taip būtų geriau, — tarė jis.

Tyla.

Abu vyrai neatitraukdami akių žiūrėjo vienas į kitą. Mironas girdėjo silpną ritmą, sklindantį iš grotuvo. Tada tarė Dveinui:

— Tu buvai ten tą naktį, kai buvo nužudytas Aleksandras Krosas. Buvai klube su Jeleriu ir Sveidu.

Žvilgsniai susikryžiavo. Prie durų atsistojo Tomas Kregas. Jis nešėsi keletą rakečių ir didelį krepšį. Šalia jo išdygo apsaugininkai su nešiojamomis radijo stotimis ir ausinėmis. Jie linktelėjo Dveinui.

— Metas pradėti, pone Ričvudai.

Dveinas atsistojo.

— Prašau man atleisti, — tarė jis Mironui. — Turiu eiti žaisti.

Jis išėjo paskui Tomą Kregą. Tomas Kregas mandagiai šyptelėjo. Dveinas atsakė tuo pačiu. Tenisas — toks mandagus sportas. Mironas nulydėjo juos žvilgsniu. Keletą minučių jis sėdėjo ištuštėjusiame poilsio kambaryje. Tolumoje, žaidėjams įžengus į aikštę, pasigirdo džiaugsmingas minios triukšmas.

Šou prasideda.

Mironas susirado savo vietą. Ir kaip tik per varžybas — tiksliau, per ketvirtąjį setą — jis pagaliau suprato, kas nužudė Valeri Simpson.

44 skyrius

Stadiono aikštė buvo sausakimša. Dveinas ir Tomas Kregas dar tik darė apšilimą paeiliui svaidydami vienas kitam aukštus padavimus. Sirgaliai vaikštinėjo vieni prie kitų, būriavosi, šnekučiavosi ir stengėsi būti pastebėti. Buvo ir įprastų įžymybių: Džonis

Karsonas, Alanas Kingas, Deividas Dinkinsas, Renė Ričards, Barbara Straizand, Ivana Tramp.

Prie jų priėjo Džeikas su sūnumi Džerardu.

— Matau, gavote bilietus, — pasakė Mironas.

Džeikas linktelėjo.

— Geros vietos.

— Mano draugams viskas, kas geriausia.

— Ne, — tarė Džeikas. — Kalbu apie tavąsias.

Še tau kad nori.

Džeikas ir Džerardas šnektelėjo su Džesika, tada nusiyrė į savo vietas, kurios, kad ir kaip pažiūrėsi, buvo puikiose pozicijose. Mironas nužvelgė minią. Daugybė pažįstamų veidų. Senatorius Bredlis Krosas su palyda, tarp jos — ir senasis jo sūnaus draugužis Gregoris Kofildas. Frenkas Eikas pasirodė su tuo pačiu sportiniu kostiumu, su kuriuo Mironas matė jį vakar. Frenkas linktelėjo Mironui. Mironas neatsakė tuo pačiu. O, koks netikėtumas — Kenetas ir Helena Van Slaikai irgi čia. Jie sėdėjo keletu eilių toléliau. Mironas pamėgino sugauti Helenos žvilgsnį, tačiau ji iš visų jėgų stengėsi apsimesti nematanti jo. Nedas Tanvelas ir draugai (nemaišyti su Barniu ir jo draugais, nors tai būtų suprantama) sėdėjo savo įprastiniame bokse. Nedas irgi nėrėsi iš kailio, kad nepamatytų Mirono. Šiandien jis atrodė ne toks žvalus.

— Tuoj grįšiu, — tarė Džesika.

Mironas atsisėdo. Henris Hobmanas jau buvo įjungęs žaidimo režimą.

— Labas, Henri, — pasisveikino Mironas.

— Liaukis jaukęs jam protą, — atsiliepė Henris. — Tavo darbas yra stengtis, kad jis būtų patenkintas.

Mironas nesivargino atsakyti.

Pagaliau pasirodė Vinas. Jis vilkėjo kažkokio golfo klubo rožiniais marškinėliais, ryškiai žaliomis kelnėmis, avėjo baltais pusbačiais, o ant pečių buvo užsimetęs geltoną nertinį.

— Sveiki, — tarė Vinas.

Mironas papurtė galvą.

— Kas tave rengia?

— Tai naujausias mados klyksmas.

— Tu pasauliui badai akis.

— Prašau man atleisti, mesjė San Lorenai. — Vinas atsisėdo. — Ar kalbėjaisi su Dveinu?

— Persimetėme keliais žodžiais.

Sugrįžo Džesika. Ji pasveikino Viną bučiniu į žandą.

— Ačiū tau, — sušnabždėjo jam.

Vinas neatsakė.

Užgrojus himną, visi atsistojo. Kai jis baigėsi, balsas su anglišku akcentu per garsiakalbį paprašė visus tylos minute pagerbti didįjį Pavelą Menansį. Minia nuleido galvas. Nuščiuvo. Kažkas šnirptelėjo. Vinas pavartė akis. Po poros minučių prasidėjo varžybos.

Žaidimas buvo nepakartojamas. Abu žaidėjai buvo stiprūs smūgiuotojai, bet niekas nesitikėjo nieko panašaus. Tempas buvo tarsi iš kitos planetos. Gerokai greitesnės planetos. IBM padavimo greičio matuoklis vertė minią aikčioti. Pasikeitimai smūgiais truko neilgai. Žaidėjai darė klaidų, tačiau kartu siuntinėjo vienas kitam įspūdingus smūgius. Tai buvo senas tradicinis tenisas, pakeltas dešimtuoju laipsniu. Dveinas žaidė nieko aplinkui nematydamas. Jis mušinėjo kamuoliuką su neįprastu įniršiu, tarsi šis būtų asmeniškai jį įžeidęs. Mironas nebuvo matęs jo žaidžiant geriau.

Vinas pasilenkė prie jo ir sušnabždėjo:

— Matyti, kad pokalbis buvo trumpas ir nereikšmingas.

— Vanda paliko jį.

— A, — linktelėdamas tarė Vinas. — Tai viską paaiškina. Nebėra grandinių.

— Nemanau, kad dėl to, Vinai.

— Jei taip sakai.

Mironas nesivargino aiškinti. Būtų tas pats, kas aklajam pasakoti apie spalvas.

Dveinas laimėjo pirmąjį setą šeši–du. Antrasis virto papildomu, kurį laimėjo Tomas Kregas. Kai prasidėjo trečiasis, Vinas pasiteiravo:

— Tai ką išsiaiškinai?

Mironas papasakojo jam stengdamasis kalbėti kuo tyliau. Vienu metu jį nutildė Ivana Tramp. Vinas mostelėjo ranka jos pusėn.

— Aš jai patinku. Labai.

— Nusileisk ant žemės, — pasakė Mironas.

Trečiojo seto metu žaidėjams keičiantis pusėmis Vinas tarė:

— Vadinasi, iš pradžių galvojome, kad Valeri buvo pašalinta, nes žinojo kažką kompromituojančio apie Pavelą Menansį. Dabar mes manome, kad ji buvo pašalinta, nes kažką pamatė tą naktį, kai buvo nužudytas Aleksandras Krosas.

— Gali būti, — tarė Mironas.

Kitą kartą žaidėjams keičiantis pusėmis Mironas pajuto ranką ant peties. Jis atsisuko, apsidairė — įdėmiai apsidairė — ir nustebo.

— Daktare Abramson.

— Sveiki, Mironai.

— Malonu jus matyti, daktare.

— Ir man, — tarė ji. — Jūsų klientas labai gerai žaidžia. Tikriausiai džiaugiatės.

— Atleiskite, — atsiliepė Mironas. — Negaliu nei patvirtinti, nei paneigti, kad Dveinas Ričvudas yra mano klientas.

Ji nenusišypsojo.

— Ar jums juokinga?

— Ko gero, ne, — atsakė Mironas. — Nežinojau, kad mėgstate tenisą.

— Ateinu kiekvienais metais. — Ji pastebėjo Viną. — Sveiki, pone Lokvudai.

Vinas linktelėjo.

— Daktare Abramson.

— Čia mano draugė Džesika Kulver, — pasakė Mironas.

Moterys paspaudė viena kitai rankas ir apsikeitė mandagiomis šypsenomis.

— Malonu, — tarė daktarė Abramson. — Ką gi, netrukdysiu jums. Tik norėjau pasisveikinti.

— Gal galime vėliau pasikalbėti? — paklausė Mironas.

— Ne, nemanau. Viso geriausio.

— Ar žinote, kad Kenetas ir Helena Van Slaikai irgi čia?

— Taip. Taip pat žinau, kad jie ką tik trumpam išėjo.

Mironas pažiūrėjo į jų vietas. Tuščios. Jis šyptelėjo.

— Jūs sumani psichiatrė. Ateinate pasisveikinti, kai jie nemato.

— Ir atsisveikinti, — tarstelėjo ji su šypsena. Tada apsisuko ir nuėjo. Varžybos vėl prasidėjo. Van Slaikai sugrįžo, kai žaidėjai vėl keitėsi pusėmis. Mironas pasilenkė prie Vino.

— Iš kur pažįsti daktarę Abramson?

— Aš lankydavau Valeri, — atsakė jis.

— Dažnai?

Vinas neatsakė. Gal gūžtelėjo pečiais, o gal ir ne. Kad ir kaip būtų, taip jis pasakė Mironui nekišti nosies ne į savo reikalus. Mironas pažvelgė į Džesiką. Ši irgi truktelėjo pečiais.

Aikštėje Dveinas klydo vis dažniau, tačiau vis dar pasiųsdavo pakankamai neatmušamų smūgių, kad išlaikytų persvarą. Trečiąjį setą jis laimėjo septyni–penki. Jis pirmavo du–vienas. Nuo JAV atvirųjų finalo jį skyrė vienas setas. „Nike" boksas šurmuliavo. Rankos tapšnojo Nedo nugarą. Netgi Nedas dabar atrodė pagyvėjęs. Gerą žmogų sunku nuliūdinti.

Senatorius Krosas stebėjo tylomis. Niekas jo nekalbino, ir jis su niekuo nesikalbėjo. Netgi per pertraukas. Jo akys tik kartą susidūrė su Mirono akimis. Jis ilgai žiūrėjo, bet nesujudėjo. Helena ir

Kenetas Van Slaikai šnekučiavosi su aplinkiniais žmonėmis, tačiau abu atrodė sutrikę. Frenkas Eikas pasikasė tarpkojį ir ėmė taukšti su Rojumi O'Konoru, „TruPro" prezidentu. Frenkas jautėsi patogiai. Rojus atrodė lyg jį pykintų. Ivana Tramp žvalgėsi aplinkui. Kai tik ji pažvelgdavo į Vino pusę, šis imdavo siųsti jai bučinius.

Kito seto metu Mironui pagaliau nušvito akys. Viskas prasidėjo nuo nereikšmingo dalyko, sakinio, kurį ištarė Džimis Bleinas, ir kuris niekaip netilpo į bendrą schemą. Kažkas apie gaudynes pėsčiomis Filadelfijoje. Visa kita kriste sukrito į savo vietas. Kai savo vietą pasiekė ir paskutinė detalė, jis atsitiesė.

Vinas ir Džesika susižvalgė. Mironas žvelgė tiesiai prieš save.

— Kas yra? — paklausė Džesika.

Mironas atsigręžė į Viną.

— Man reikia pasikalbėti su Gregoriu Kofildu.

— Kada?

— Nedelsiant, per kitą pertrauką. Ar gali nuvilioti jį į šalį?

Vinas linktelėjo.

— Bus padaryta.

45 skyrius

Per pirmuosius kelis turnyro raundus įprasta, kad vienu metu vyksta penkiolika ar daugiau mačų. Geriausi žaidėjai paprastai žaidžia Stadiono arba Centrinės tribūnos aikštėse, o kitos varžybos vyksta mažesnėse aikštėse, kai kurios netgi neturi sėdimų vietų. Šiandien tos aikštės buvo tokios tuščios, kad Mironas beveik tikėjosi pamatyti jose vėjyje siūruojančią žolę. Jis laukė prie šešioliktos aikštės, vidutinio dydžio, kuri turėjo daugiausia vietų po Stadiono ir Centrinės tribūnos, tačiau mažiau nei dauguma gimnazijų sporto salių.

Jis prisėdo ant aliuminio suolelio pirmoje eilėje. Saulė jau buvo aukštai danguje ir svilino visu pajėgumu. Retkarčiais jis išgirsdavo džiaugsmingus šūksnius iš Stadiono aikštės. Kartais teniso sirgaliai šaukdavo taip, tarsi ypač puikūs momentai būtų sukėlę jiems orgazmą. Iš pradžių jie lėtai aimanuodavo och — och — och, paskui greičiau och — och, o užbaigdavo garsiu atodūsiu ir plojimais.

Keista mintis.

Ir blaškanti.

Jis išgirdo Gregorį Kofildą gerokai anksčiau nei pamatė jį. Tas pats šleikštus piniguočių akcentas, kuris buvo būdingas ir Vinui, tarė:

— Vindzorai, kur, po galais, mes einame?

— Jau beveik atėjome, Gregori.

— Ar išties nebuvo galima palaukti, seni?

Senis. Nė vienam jų dar nebuvo nė trisdešimt penkerių, o jis jau sakė *senis*.

— Ne, Gregori, nebuvo.

Jie pasirodė iš už kampo. Gregoris išplėtė akis pamatęs Mironą, bet tučtuojau susitvardė. Jis nusišypsojo ir atkišo ranką.

— Sveikas, Mironai.

— Labas, Gregai.

Jo veidas akimirkai persikreipė. Jis Gregoris, o ne Gregas.

— Kas čia vyksta, Vindzorai? Maniau, norėjai pasikalbėti su manimi akis į akį.

Vinas truktelėjo pečiais.

— Aš melavau, — tarė jis. — Su tavimi nori pasikalbėti Mironas. Jam reikia tavo pagalbos.

Gregoris atsigręžė į Mironą.

— Noriu pasikalbėti su tavimi apie tą vakarą, kai buvo nužudytas Aleksandras Krosas.

— Aš nieko apie tai nežinau, — atsakė Gregoris.

— Tu žinai labai daug, bet aš turiu tik vieną klausimą.

— Atleiskite, — tarė Gregoris. — Man reikia grįžti. — Jis pasisuko eiti. Vinas užstojo jam kelią. Gregoris sutriko.

— Tik vieną klausimą, — tarė Mironas.

Gregoris nekreipė į jį dėmesio.

— Prašau pasitraukti man iš tako, Vindzorai.

— Ne, — atrėmė Vinas.

Gregoris negalėjo patikėti savo ausimis. Jis šyptelėjo ir perbraukė ranka per savo susitaršiusius plaukus.

— Ar tu ketini jėga sulaikyti mane?

— Taip.

— Prašau, Vindzorai, tai jau nebejuokinga.

— Mironui reikia tavo pagalbos.

— O aš nepasirengęs jam ją suteikti. Dabar prašau pasitraukti.

Vinas nepajudėjo.

— Ar tu, Gregori, sakai man, kad nepadėsi?

— Kaip tik taip ir sakau.

Vino delnas šmėstelėjo ore ir kirto į saulės rezginį. Iš Gregorio burnos išsiveržė oras. Pabalęs ir apstulbęs, jis suklupo ant vieno kelio. Mironas papurtė galvą, tačiau jis suprato, ko siekia Vinas. Tokiems žmonėms kaip Gregoris — tiesą sakant, daugumai žmonių — smurtas yra abstraktus dalykas. Jie skaito apie jį. Mato filmuose ir laikraščiuose. Bet jis niekada nepaliečia jų. Paprasčiausiai neegzistuoja jų pasaulyje. Vinas parodė Gregoriui, kaip greitai tai gali pasikeisti. Gregoris patyrė fizinį skausmą nuo kito žmogaus rankos. Dabar jis pasikeis. Ne tik čia, ne tik šiai dienai.

Gregoris susiėmė už krūtinės. Jis vos neverkė.

— Neversk manęs smogti dar kartą, — pasakė Vinas.

Mironas žengė prie jo, bet nepadėjo atsistoti.

— Gregori, mes viską žinome apie tą vakarą, — tarė jis. — Aš turiu tik vieną klausimą. Man nerūpi, ką jūs ten veikėte. Nerūpi,

jei šniaukėte ar leidotės nelegalias medžiagas. Manęs tai nė kiek nedomina. Kad ir ką pasakytum, niekuo tavęs neapkaltinsiu — nebent meluotum.

Gregoris pažiūrėjo į jį. Jo veidas buvo baltas kaip drobė.

— Jie neplėšikavo klube, ar ne? — paklausė Mironas.

Gregoris tylėjo.

— Erolas Sveidas ir Kertis Jeleris neįsilaužė į klubą, — tarė Mironas. — Ir nepardavinėjo narkotikų. Aš teisus? Jei taip, tiesiog linktelėk.

Gregoris pažiūrėjo į Viną, tada vėl į Mironą. Jis linktelėjo.

— Papasakok, ką jie ten veikė, — tarė Mironas.

Gregoris nieko neatsakė.

— Tiesiog pasakyk, — spyrė jį Mironas. — Aš jau žinau atsakymą. Tik noriu, kad tu pasakytum. Ką jie tą vakarą veikė klube?

Gregorio kvėpavimas darėsi normalus. Jis ištiesė ranką. Mironas paėmė ją. Gregoris atsistojo ir pažiūrėjo jam į akis.

— Ką jie ten veikė? — vėl paklausė Mironas. — Pasakyk.

Ir tada Gregoris Kofildas ištarė tai, ko Mironas ir tikėjosi.

— Jie žaidė tenisą.

46 skyrius

Mironas pasileido prie automobilio.

Dveinas ketvirtajame sete pirmavo keturi–du. Nuo JAV atvirųjų finalo jį teskyrė du geimai, tačiau tai nebeatrodė svarbu. Dabar Mironas žinojo, kas atsitiko. Žinojo, kas atsitiko Aleksandrui Krosui, Kerčiui Jeleriui, Erolui Sveidui, Valeri Simpson ir galbūt netgi Pavelui Menansiui.

Jis čiupo automobilio telefoną ir ėmė rinkti numerius. Jo antrasis skambutis buvo Esperansai. Ji pakėlė ragelį.

— Aš su Liuse, — tarė ji. Esperansa jau antrą mėnesį susitikinėjo su moterimi, vardu Liusė. Atrodė, kad jų santykiai rimti. Kurgi ne, pagalvojo Mironas, dar prieš keletą mėnesių Esperansos santykiai atrodė rimti su vyruku, vardu Maksas. Iš pradžių Maksas, paskui Liusė. Nėra kada nuobodžiauti.

— Ar turi susitikimų žurnalą? — paklausė Mironas.

— Turiu kopiją kompiuteryje.

— Tą paskutinę dieną, kai Valeri Simpson lankėsi mūsų biure, kas buvo prieš ją?

— Sekundėlę. — Jis išgirdo klavišų klanksėjimą.— Dveinas. Kaip jis ir manė.

— Ačiū.

— Tu ne varžybose?

— Ne.

— O kur?

— Automobilyje.

— Vinas su tavimi? — paklausė ji.

— Ne.

— O ragana?

— Aš vienas.

— Tada užvažiuok manęs. Liusė šiaip ar taip jau rengiasi išeiti.

— Ne.

Jis padėjo ragelį ir įjungė radiją. Dveinas pirmavo penki–du. Liko vienas geimas. Jis surinko Amandos Vest namų numerį. Tada paskambino Džimiui Bleinui. Viskas atitiko. Mironas pajuto šaltuką, glostantį jo nugarą.

Drebančia ranka paskambino Liusindai Elrait. Senoji mokytoja atsiliepė po pirmo signalo.

— Ar galite mane šiandien priimti? — paklausė Mironas.

— Taip, žinoma.

— Turėčiau būti po poros valandų.

— Aš būsiu namuose, — atsakė Liusinda. Ji nieko neklausė, neprašė paaiškinti. Tiesiog atsisveikino: — Viso.

Dveinas laimėjo paskutinį setą šeši–du. Jis pateko į JAV atvirųjų finalą, tačiau žiūrovams neilgai teko tuo džiaugtis dėl keleto priežasčių. Pirma, iškart po įspūdingos Dveino pergalės prasidėjo moterų finalas. Antra, nepaprastasis Dveinas Ričvudas išskubėjo nedavęs jokių interviu. Radijo laidų vedėjai atrodė apstulbę.

Mironas nė kiek nesistebėjo.

Jis pasiekė Liusindos Elrait butą greičiau nei per dvi valandas. Jo vizitas truko vos penkias minutes, tačiau tai buvo paskutinis patvirtinimas, kurio jam reikėjo. Daugiau abejonių neliko. Jis grįžo į automobilį nešinas knyga. Po pusvalandžio įsuko į kitą kiemą. Nuėjo prie namo durų ir paskambino. Šį kartą jį pasitiko be šypsenos. Irgi nieko nuostabaus.

— Aš žinau, kas atsitiko Eroliui Sveidui, — tarė Mironas. — Jis negyvas.

Dina Jeler sumirksėjo.

— Tą patį sakiau jums, kai buvote užsukęs pirmą kartą.

— Bet, — tarė Mironas, — nepasakėte, kad jį nužudėte jūs.

47 skyrius

Mironas nelaukė, kol jį pakvies. Prasistūmė pro ją. Ir vėl jį pribloškė šio namo beasmeniškumas. Nė vienos nuotraukos. Nė vieno prisiminimo. Bet dabar jis žinojo kodėl. Televizorius rodė teniso varžybas. Nieko nuostabaus. Moterys buvo įpusėjusios pirmąjį setą.

Dina Jeler sekė paskui jį.

— Jums tikriausiai labai sunku, — tarė jis.

— Kas?

— Stebėti Dveiną per televizorių. O ne stadione.

— Tai buvo tik trumpas nuotykis, — atsiliepė ji bespalviu balsu. — Tai nieko nereiškė.

— Dveinas buvo tik vienos nakties nuotykis?

— Kažkas panašaus.

— Aš taip nemanau, — tarė Mironas. — Dveinas Ričvudas yra jūsų sūnus.

— Apie ką čia kalbate? Aš turėjau tik vieną sūnų.

— Tas tiesa.

— Ir jis miręs. Jie jį nužudė, pamenate?

— O tai jau netiesa. Buvo nužudytas Erolas Sveidas. Ne Kertis.

— Nesuprantu, apie ką čia šnekate, — tarė Dina. Tačiau ji kalbėjo neįtikinamai. Jos balsas buvo pavargęs, tarsi kartotų tai, ką turi kartoti — o galbūt ji ką tik suprato, jog Mironas nepatikės melu.

— Aš jau žinau tiesą. — Mironas parodė jai knygą. — Ar žinote, kas tai?

Ji bereikšmiu žvilgsniu pažiūrėjo į knygą.

— Tai Kerčio gimnazijos metraštis. Ką tik gavau jį iš Liusindos Elrait.

Dina Jeler atrodė tokia trapi, kad stipresnis vėjo gūsis būtų galėjęs trenkti ją į sieną. Mironas atvertė metraštį.

— Nuo tada Dveinas pasikeitė nosį. Galbūt ir ką kita, nesu tikras. Jo plaukai kitokie. Dabar jis žymiai stambesnis, bet, suprantama, jis juk nebe tas kaulėtas šešiolikmetis. Be to, viešumoje visada nešioja tamsius akinius. Visada. Kas galėtų jį atpažinti? Kas galėtų net pagalvoti, kad Dveinas Ričvudas buvo įtariamasis žmogžudyste, nužudytas prieš šešerius metus?

Dina nusvirduliavo prie stalo. Atsisėdo. Silpnu rankos mostu parodė į kėdę priešais save. Mironas irgi atsisėdo.

— Kertis buvo puikus sportininkas, — tęsė Mironas vartydamas puslapius. — Jis buvo dar tik gimnazijos antros klasės moksleivis, tačiau jau priklausė futbolo ir krepšinio komandoms. Gimnazija, kurioje jis mokėsi, neturėjo teniso komandos, bet, kaip man sakė Liusinda, tai nesustabdė jo. Jis žaisdavo, kai tik galėdavo. Jam nepaprastai patiko šis sportas.

Dina Jeler tylėjo.

— Suprantate, aš iš pat pradžių nepatikėjau ta apiplėšimo versija, — pasakė Mironas. — Jūs paskubėjote apšaukti sūnų vagimi, Dina, tačiau faktai sakė ką kita. Jis buvo geras vaikas. Neturėjo jokių nuobaudų. Ir buvo protingas. Ten nebuvo ko vogti. Tada pagalvojau, kad galbūt jie pardavinėjo narkotikus ir kažkas neišdegė. Tai atrodė įtikinamiausia versija. Aleksandras Krosas vartojo narkotikus. Erolas Sveidas jais prekiavo. Tačiau tai nepaaiškino, kodėl ten buvo jūsų sūnus. Kurį laiką netgi maniau, kad Kerčio ir Erolo išvis nebuvo klube, kad jie tapo tik atpirkimo ožiais. Tačiau ganėtinai patikimas liudytojas prisiekia matęs juos abu. Taip pat teigia tą vakarą girdėjęs teniso kamuoliukų kaukšėjimą. Be to, jis matė Kertį ir Erolą nešinus raketėmis. Kodėl? Jei plėši, tai imi kiek paneši. Jei prekiauji narkotikais, nesinešioji rakečių. Ir atsakymas tampa akivaizdus: jie žaidė tenisą. Jie peršoko per tvorą ne tam, kad apiplėštų klubą — tiesiog Kertis norėjo pažaisti tenisą.

Dina pakėlė galvą. Jos akys buvo tuščios. Judesiai lėti.

— Ten buvo lauko kortas, — tarė ji. — Tą savaitę jis žiūrėjo Vimbildoną* per televizorių. Jis tik norėjo pažaisti lauko korte, daugiau nieko.

— Deja, korte svaiginosi Aleksandras Krosas ir jo draugužiai, — tęsė Mironas. — Jie išgirdo Kertį ir Erolą. Kas buvo toliau, nėra labai aišku, bet aš manau, kad čia galime patikėti senatoriaus

* Seniausias teniso turnyras pasaulyje.

Kroso žodžiais. Gerokai apsinešęs Aleksandras sukėlė konfliktą. Galbūt jam nepatiko, kad pora juodaodžių žaidžia jo aikštėje. O gal jis iš tiesų pagalvojo, kad jie atėjo apiplėšti klubą. Nesvarbu. Svarbu tai, kad Erolas Sveidas išsitraukė peilį ir nužudė jį. Tai galėjo būti savigyna, tačiau aš tuo abejoju.

— Jis išsigando, — pasakė Dina. — Kvailas vaikėzas, pamatė būrelį baltųjų vaikinų ir ėmė mosikuoti peiliu. Erolas nebuvo labai protingas.

Mironas linktelėjo.

— Tada jie pabėgo, bet Valeri Simpson užpuolė Kertį. Jie susigrūmė. Valeri gerai įsidėmėjo Kertį. Labai gerai. Kai kovoji su žmogumi, kuris, tavo manymu, nužudė tavo sužadėtinį, tu nepamiršti veido. Kerčiui pavyko išsiveržti. Jiedu su Erolu peršoko per tvorą ir nubėgo gatve. Viename kieme rado automobilį. Erolas jau keletą kartų buvo areštuotas už automobilių vagystes. Jam nebuvo sunku įsilaužti ir sujungti laidus. Tai ir patraukė mano dėmesį. Pasikalbėjau su policininku, kuris tariamai nušovė jūsų sūnų. Jo vardas Džimis Bleinas. Džimis pasakė, kad jis šovė į *vairuotoją*, o ne į keleivį. Bet Kertis negalėjo vairuoti. Tai būtų buvę nelogiška. Vairuotojas buvo patyręs vagis, o ne tas gerasis vaikis. Tada man nušvito akys: Džimis Bleinas nenušovė Kerčio Jelerio. Jis šovė į Erolą Sveidą.

Dina Jeler sėdėjo sustingusi it akmuo.

— Kulka pataikė Erolui tarp šonkaulių. Padedamas Kerčio, jis sugebėjo pasislėpti už kampo ir įšliaužti per avarinį išėjimą. Jie pateko į jūsų butą. Tuo metu jau visur kaukė sirenos. Jie buvo beapsupą visą rajoną. Erolas ir Kertis tikriausiai buvo siaubingai išsigandę. Aplinkui virė tikras pragaras. Jie papasakojo jums, kas atsitikę. Jūs supratote, ką tai reiškė — turtingas baltasis nužudytas prabangiame turtingų baltųjų klube. Jūsų sūnus pasmerktas. Net jei Kertis tik stovėjo šalia — net jei Erolas prisipažintų policijai, kad tai jo kaltė — Kerčiui galas.

— Aš žinojau ne tik tai, — įsiterpė Dina. — Po nužudymo buvo praėjusi beveik valanda. Per radiją jau buvo pranešta, kas auka. Ne šiaip turtingas baltasis jaunuolis, bet Jungtinių Valstijų senatoriaus sūnus.

— Jūs taip pat žinojote, — tęsė Mironas, — kad Erolas jau ne kartą buvo įklimpęs. Žinojote, kad tai jo kaltė. Žinojote, kad šį kartą jis sės iki gyvenimo pabaigos. Erolo gyvenimas buvo baigtas, ir už tai jis galėjo kaltinti tik save. Bet Kertis buvo nekaltas. Kertis buvo geras vaikas. Jis visą laiką elgėsi teisingai, o dabar dėl pusbrolio kvailumo jo gyvenimas nueis šuniui ant uodegos.

Dina pakėlė galvą.

— Bet visa tai tiesa, — kiek atgijusi patvirtino ji. — Juk negalite to paneigti, a? Negalite?

— Ne, — tarė Mironas. — Negaliu. Tolesni jūsų veiksmai tikriausiai buvo nelabai apgalvoti. Jūs buvote girdėjusi du šūvius. Tačiau Erolą buvo kliudžiusi tik viena kulka. Ir Kertis nebuvo turėjęs jokių reikalų su policija. Jie neturėjo jo nuotraukos. Neturėjo išvaizdos aprašymo. — Mironas nutilo. Dina žiūrėjo tiesiai jam į akis. — Kieno tai buvo ginklas, Dina?

— Erolo.

— Turėjo jį prie savęs?

Ji linktelėjo.

— Jūs paėmėte ginklą. Prispaudėte prie Erolo skruosto. Ir iššovėte.

Ji vėl linktelėjo.

— Šūvis ištaškė jam veidą, — tęsė Mironas. — Aš daug galvojau ir apie tai. Kodėl kažkas šovė jam iš arti į veidą? Kodėl ne į pakaušį ar į širdį? Todėl, kad jūs nenorėjote, kad kas nors atpažintų jo veidą. Jūs norėjote padaryti iš jo neatpažįstamą gniutulą. O tada suvaidinote didžiąją sceną. Apkabinote jį ir verkėte, kol prisistatė policija ir senatoriaus parankiniai. Iš tiesų viskas labai paprasta.

Paklausiau medicinos ekspertės, kaip jie atpažino Kerčio kūną. Ji pajuokiamai purkštelėjo išgirdusi tokį keistą klausimą. Kaip visada, atsakė ji. Atpažino artimiausi giminės. Jūs, Dina. Motina. Ko gi jiems dar reikėtų? Kam kiltų klausimų? Policija džiaugėsi, kad jūs nenorėjote detalaus skrodimo, todėl per daug nesiaiškino. O jūs, užtvirtindama savo planą, pasielgėte gudriai — liepėte tučtuojau kremuoti kūną. Net jei kas nors panorėtų atnaujinti tyrimą — vieninteliai įkalčiai būtų pelenai.

Taigi Kertis išsisuko lengvai. Prasidėjo Erolo Sveido, šešių pėdų keturių colių vyruko, kuris nė kiek nepriminė jūsų sūnaus, medžioklė. Niekas neieškojo Kerčio Jelerio. Jis buvo miręs.

— Nebuvo taip jau lengva, — tarė Dina. — Mudu buvome atsargūs. Šio reikalo ėmėsi įtakingi žmonės. Žinoma, policijos irgi bijojau, bet ne taip, kaip tų vyrų, kurie dirbo senatoriui. O paskui laikraščiai Krosų sūnų padarė didvyriu. Kertis žinojo tiesą. Jei senatorius būtų sučiupęs mano vaiką... — Ji patraukė pečiais ir papurtė galvą.

Mironas linktelėjo. Jis pagalvojo tą patį. Negyvėliai nekalba.

— Tai Kertis kitus penkerius metus gyveno slapstydamasis?

— Galima taip sakyti, — tarė Dina. — Jis klajojo, uždarbiaudavo, kai galėdavo. Kai turėdavau, nusiųsdavau jam pinigų, tačiau liepiau niekada negrįžti į Filadelfiją. Kartais iš anksto susitarę pasikalbėdavome viešaisiais telefonais. Jis užaugo vienas. Gyveno gatvėse, tačiau buvo pakankamai išsilavinęs, kad gautų padorių darbų. Trejus metus dirbo teniso klube netoli Bostono. Ir visą laiką žaisdavo, netgi dalyvavo keliose varžybose už pinigus. Sutaupiau šiek tiek pinigų, kad jis galėtų pasidaryti plastinę operaciją. Šį tą pakeistų, suprantat, jei kartais sutiktų kokį pažįstamą. Kaip ir sakėte, jis kur kas pastambėjo. Ištįso per colį ir priaugo trisdešimt svarų. Visą laiką vaikščiojo su akiniais nuo saulės, nors aš maniau, kad to jau šiek tiek per daug. Niekas jo neatpažins, galvojau. Tik ne po tiek laiko. Blogiausiu atveju kai kas gali pagalvoti, kad jis

primena mirusį vaikiną, kurį jie pažinojo. Juk praėjo penkeri metai. Manėme esą saugūs.

— Štai kodėl į jūsų sąskaitą pastaruoju metu ėmė plaukti pinigai, — pasakė Mironas. — Tai nebuvo atlygis. Pinigus uždirbo profesionalu tampantis Dveinas. Jis nupirko jums šį namą.

Ji linktelėjo.

— Ir kai pamačiau judu tą vakarą viešbutyje, nieko nelaukdamas padariau išvadą, kad jūs — meilužiai. Nors iš tiesų sūnus lankė motiną. Tūsų apsikabinimas, kai jis išėjo iš numerio, buvo ne meilužių atsisveikinimas, o motinos su sūnumi. Iš tikrųjų Dveinas neturėjo jokios kitos moters. Jis vaidino. Vanda visą laiką buvo teisi. Jis myli ją. Niekada jos neapgaudinėjo. Tik ne su jumis. Ir ne su Valeri Simpson.

Dina vėl linktelėjo.

— Jis myli tą merginą. Jiedu su Vanda puiki pora.

— Viskas klostėsi tiesiog puikiai, iki Valeri sutiko Dveiną mano biure, — tęsė Mironas. — Jis buvo be akinių. Mergina pamatė jį iš arti ir atpažino žmogų, kuris, jos nuomone, nužudė jos sužadėtinį. Kaip sakiau, tokių dalykų niekas nepamiršta. Ji pavogė jo kortelę iš mano katalogo ir paskambino jam. Kas buvo toliau, Dina? Ji grasino išduoti jį?

— Kai ką pamiršome, — tarė Dina. — Noriu, kad išsiaiškintume viską, gerai?

Mironas linktelėjo.

— Kertis nežinojo, kad ketinau nužudyti Erolą, — pasakė ji. — Liepiau jam pasislėpti rūsyje. Žinojau, kad kurį laiką jis ten bus saugus. Erolui liepiau likti, neva norėjau pasirūpinti jo žaizda. Kai Kertis išėjo iš kambario, aš nušoviau Erolą.

— Ar Kertis sužinojo tiesą?

— Tada nežinojo, tik vėliau išsiaiškino. Jis neturi nieko bendra su tuo.

— O Valeri? Ji nesirengė tylėti?

— Ne.

Jų akys susitiko.

— Todėl jūs ją nužudėte, — ištarė Mironas.

Kurį laiką Dina tylėjo. Žiūrėjo į savo rankas, tarsi kažko ieškotų.

— Ji nenorėjo nieko girdėti, — tyliai tarė ji. — Dveinas man pasakė, kad Valeri jam skambino. Sūnus bandė įtikinti ją, kad jis ne tas žmogus, apie kurį ji kalba, tačiau mergina nesiklausė. Todėl nuėjau pas ją į viešbutį. Bandžiau perkalbėti, sakiau, kad Dveinas nepadarė nieko bloga, bet ji tik tauškė kažką apie tai, jog daugiau nieko neslėps, kad ji ir taip per daug slepia, kad laikas viską iškelti į dienos šviesą. — Dina Jeler užsimerkė ir papurtė galvą. — Toji mergina nepaliko man kitos išeities. Aš stebėjau jos viešbutį. Pamačiau ją išeinančią. Ji skubėjo į varžybas. Žinojau, kad ji išsigandusi, žinojau, kad ji kažką pasakys, ir supratau, kad nebegaliu laukti, kad turiu sustabdyti ją dabar arba... — Dina sustingo. Tada nukėlė rankas nuo stalo ir pasidėjo ant kelių. — Aš neturėjau kitos išeities.

Mironas tylėjo.

— Padariau tai, ką galėjau padaryti, — tarė ji. — Reikėjo rinktis: jos arba mano sūnaus gyvybė.

— Ir antrą kartą pasirinkote sūnų.

— Taip. Jei jūs mane įduosite, viskas bus veltui. Išaiškės tiesa, ir jie nužudys mano vaiką. Juk žinote, kad taip ir bus.

— Aš jį apginsiu, — tarė Mironas.

— Ne, tai mano darbas.

Kieme sucypė padangos. Mironas atsistojo ir pažvelgė pro langą. Iš automobilio iššoko Dveinas.

— Sulaikykite jį, — tarė Dina staiga pašokusi nuo kėdės. — Prašau.

— Ką?

Ji nubėgo prie durų ir užstūmė sklendę.

— Nenoriu, kad jis matytų.

— Ką matytų?

Bet dabar jau Mironas matė. Moteris atsisuko į jį. Jos rankose buvo ginklas.

— Aš jau nužudžiau du žmones, kad išgelbėčiau jį. Ką reiškia trečias?

Mironas apsidairė ieškodamas saugios vietos, tačiau antrą kartą per šį tyrimą jis pasielgė neapdairiai. Buvo atviroje vietoje. Būtų neįmanoma nepataikyti.

— Nužudydama mane nieko neišspręsite, — pasakė jis.

— Žinau, — atsiliepė ji.

Dveinas ėmė trankyti į duris.

— Atidaryk! Nieko jam nesakyk! — šaukė jis.

Dinos akyse pasirodė ašaros.

— Niekam nesakykite, Mironai. Nebėra prasmės kam nors sakyti. Visi kaltieji bus nubausti.

Ji prisikišo vamzdį prie galvos.

— Nedarykite to, — sušnabždėjo Mironas.

Už durų Dveinas šaukė:

— Mama! Atidaryk, mama!

Dina atsigręžė į balso pusę. Mironas bandė ją sulaikyti, bet veltui. Ji atleido nuleistuką ir pasiaukojo dėl sūnaus paskutinį kartą.

48 skyrius

Laikas ėjo. Pagaliau Mironui pavyko įtikinti Dveiną palikti motiną. Ji būtų to norėjusi, priminė jam Mironas. Kai abu buvo pakankamai toli, jis anonimiškai paskambino į Čeri Hilo policiją. „Man regis, aš girdėjau šūvį", — pasakė jis. Tada padiktavo adresą ir padėjo ragelį.

Jie susitiko aikštelėje prie Naujojo Džersio greitkelio. Dveinas jau nebeverkė.

— Praneši policijai? — paklausė Dveinas.

— Ne, — atsakė Mironas.

— Nepasakysi nė Valeri motinai?

— Aš jai nieko neskolingas.

Tyla. Tada Dveinas vėl ėmė ašaroti.

— Ar tiesa tave išlaisvino, Mironai?

Jis nuleido klausimą negirdomis.

— Papasakok Vandai, — tarė Mironas. — Jei iš tiesų ją myli, papasakok viską. Tai tavo vienintelis šansas.

— Tu nebegali būti mano agentas, — tarė Dveinas.

— Žinau.

— Ji neturėjo kito pasirinkimo. Ji turėjo apsaugoti mane.

— Pasirinkimas buvo.

— Koks? Jei tai būtų buvęs tavo sūnus, ką būtum daręs?

Mironas negalėjo atsakyti. Jis tik žinojo, kad nereikėjo žudyti Valeri Simpson.

— Ar rytoj žaisi?

— Taip, — atsiliepė Dveinas. Jis įsėdo į savo automobilį. — Ir laimėsiu.

Mironas tuo neabejojo.

Buvo vėlu, kai Mironas grįžo į Niujorką. Jis pastatė automobilį Kinio aikštelėje, praėjo pro bjauriąją žarnyno skulptūrą ir įėjo į pastatą. Apsaugos darbuotojas pasisveikino su juo. Buvo šeštadienio vakaras. Pastatas buvo beveik tuščias. Tačiau dar gatvėje Mironas buvo pastebėjęs šviesą viename lange.

Jis pasikėlė į keturioliktą aukštą. Paprastai šurmuliuojantis „Lock-Horne Securities“ biuras buvo tylus. Aplinkui buvo tamsu. Dauguma kompiuterių buvo išjungti ir uždengti plastikiniais dangalais, tačiau keletas veikė, ir jų ekranų užsklandose šokinėjo šviesos spinduliai. Mironas patraukė link šviesos šaltinio kampi-

niame kabinete. Prie stalo sėdėjo Vinas ir skaitė knygą korėjiečių kalba. Mironui įėjus pakėlė galvą.

— Pasakok, — tarė Vinas.

Mironas papasakojo. Visą istoriją.

— Ironiška, — tarė Vinas, kai Mironas baigė.

— Kas?

— Mes vis svarstėme, kaip motinai galėjo taip nerūpėti sūnus, kai iš tiesų viskas buvo atvirkščiai. Ji rūpinosi per daug.

Mironas linktelėjo.

Tyla.

Tada Vinas tarė:

— Tu žinai?

— Taip.

— Iš kur?

— Daktarė Abramson pasufleravo, — atsakė Mironas. — Tu taip dažnai lankydavai Valeri, kad ji įsidėmėjo tavo vardą. Tai privertė mane susimąstyti.

Vinas linktelėjo.

— Ketinau tau pasakyti.

— Tau nereikėjo jo žudyti, — pasakė Mironas.

— Kartais tu toks vaikiškas, — tarė Vinas. — Aš padariau tai, ką turėjau padaryti.

— Nereikėjo.

— Frenkas Eikas būtų nužudęs mus, — tarė Vinas. — Vienintelė priežastis, kuri privertė jį atsitraukti, buvo Pavelo Menansio mirtis — nebeliko dėl ko. Pašalindamas Pavelą, aš atėmiau iš jo motyvą. Mūsų pasirinkimas buvo aiškus: arba mes stojame prieš mafiją ir žūstame, arba patys sunaikiname parazitą. Turi pripažinti, kad paaukojęs tą padugnę išgelbėjau mūsų gyvybes.

— Ką dar padarei Eikui? — paklausė Mironas.

— Ką nori tuo pasakyti?

— Frenkas ne šiaip sau atlėkė paskui mane į miškus, kad pa-

sakytų, jog atšaukia savo šunis. Kažkas jį išgąsdino. Jis liepė papasakoti tau apie mūsų susitikimą.

— A, — tarstelėjo Vinas, — tai. — Jis atsistojo ir nusitvėrė golfo lazdą. Grindimis nuriedėjo keletas golfo kamuoliukų. — Nusiunčiau jam siuntinuką.

— Kokį siuntinuką?

— Jame buvo dešinioji Arono sėklidė. Siuntinio ir Pavelo mirties užteko, kad įtikinčiau jį, jog visiems būtų geriausia, jei paliktume šį reikalą ramybėje.

Mironas papurtė galvą.

— Kuo gi tu skiriesi nuo Dinos Jeler?

— Beveik niekuo, — atsiliepė Vinas. Jis lazda parideno kamuoliuką. — Aš nekaltinu jos už tai, ką ji padarė tą naktį, kai buvo nužudytas Aleksandras Krosas. Jos sprendimas buvo praktiškas. Logiškas. Ji nepasitikėjo teisine sistema. Nepasitikėjo Jungtinių Valstijų senatoriumi. Abiem atvejais ji buvo neabejotinai teisi. O ką ji paaukojo? Savo niekam tikusį sūnėną, kuris ir taip būtų baigęs gyvenimą už grotų. Taigi šiuo atveju mudu tokie patys.

Vinas pasiruošė kitam smūgiui ir patikrino lazdos padėtį.

— Tačiau mes skiriamės, nes antrą kartą ji nužudė nekaltą žmogų. Aš to nepadariau.

— Brauki gana ploną liniją, — pasakė Mironas.

— Visas pasaulis susideda iš plonų linijų, mano drauge. Aš ten buvau. Lankydavau Valeri ligoninėje kiekvieną savaitę. Ar žinojai tai?

Mironas papurtė galvą. Jis tikriausiai artimesnis Vinui už bet kurį kitą, bet to nežinojo. Netgi nežinojo, kad jis pažinojo Valeri Simpson.

Vinas vėl nusitaikė į kamuoliuką.

— Vos pamatęs ją toje Dievo pamirštoje vietoje, panorau sužinoti, kas ją pakeitė. Norėjau žinoti, koks išsigimėlis palaužė jos kažkada tokią gyvą sielą. Tu tai išsiaiškinai. Tai padarė Pavelas

Menansis. Jis taip būtų pasielgęs su Dženeta Kofman, jei nebūčiau jo sustabdęs. — Vinas pažvelgė į Mironą. — Tu jau tai žinai, bet vis tiek pasakysiu: tai, kad Pavelo nužudymas padėjo mums sustabdyti Frenką Eiką, buvo tik papildomas dividendas. Vis tiek būčiau jį nužudęs. Man nereikėjo jokio pasiteisinimo.

— Buvo kitų būdų priversti jį sumokėti, — tarė Mironas.

— Kokių? — nusišaipė Vinas. — Areštuoti? Niekas nebūtų pateikęs jam kaltinimų. Ir net jei viskas būtų paaiškėję dėl tavo tyrimo, kas būtų jam nutikę? Jis tikriausiai būtų parašęs knygą ir pasirodęs *Oprah* laidoje. Būtų papasakojęs pasauliui, kaip buvo išnaudojamas vaikystėje ar kokią nors panašią nesąmonę. — Vinas nusitaikė į kamuoliuką. — Tu ir aš — mudu skirtingi. Abu tai žinome. Bet viskas gerai.

— Negerai.

— Gerai. Jei mes būtume vienodi, mums nieko neišeitų. Tikriausiai dabar jau abu būtume negyvi. Arba pamišę. Mes atsveriame vienas kitą. Todėl tu esi mano geriausias draugas. Todėl aš myliu tave.

Tyla.

— Daugiau taip nedaryk, — tarė Mironas.

Vinas neatsiliepė. Jis rengėsi dar vienam smūgiui.

— Girdėjai?

— Laikas judėti į priekį, — tarė Vinas. — Šis įvykis jau praeityje. O ateities negali numatyti.

Vėl tyla. Vinas parideno kamuoliuką.

— Džesika laukia, — tarė Vinas. — Ji prašė manęs priminti tau apie jos naujuosius aliejus.

Mironas apsisuko ir išėjo. Jis jautėsi susitepęs ir sutrikęs. Tačiau žinojo, kad Vinas teisus — viskas baigta. Tik reikia šiek tiek laiko, kad gyvenimas grįžtų į įprastas vėžes. Jis atsigaus.

Ir, pagalvojo Mironas eidamas lifto pusėn, ar yra geresnis būdas pradėti gijimo procesą nei Džesikos aliejai?

Coben, Harlan

Co-05 Netikėtas smūgis: [romanas] / Harlan Coben; iš anglų kalbos vertė Vilma Krinevičienė. — Kaunas: Jotema, [2009]. — 320 p.

ISBN 978-9955-13-210-3

Stadione, priešais kioską, kur *Moet* šampano taurė kainuoja 7,50 dolerio, šaltakraujiškai nušaunama jauna moteris. Kažkada ji buvo pasiekusi svaiginančias teniso aukštumas. Dabar, JAV atvirųjų varžybų įkarštyje, laikraščių antraštės liaupsina kitą jauną žaidėją iš kitos barikadų pusės. Kai sporto agentas Mironas Bolitaras imasi tirti nužudymą, jis atskleidžia ryšį tarp šių dviejų žaidėjų ir prieš šešerius metus įvykdytą žmogžudystę prabangiame klube.

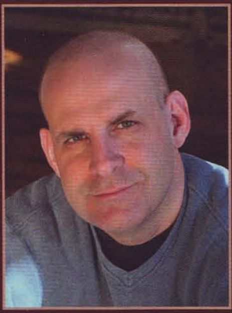
UDK 820(73)-3

Harlan Coben

NETIKĖTAS SMŪGIS

Redaktorius *Jonas Vabuolas*
Viršelio dailininkė *Vilūnė Grigaitė*
Maketavo *Teresė Vasiliauskienė*

SL 250. 20 sp. l. Užsak. Nr. 9.223
UAB „Jotema“, Algirdo g. 54, 50157 Kaunas
Tel. 337695, el. paštas: info@jotema.lt
http://www.jotema.lt
Spausdino AB spaustuvė „Spindulys“, Vakarinis aplinkkelis 24, 48184 Kaunas

„Edgar“, „Shamus“ ir „Anthony“ premijų laimėtojas Harlanas Cobenas yra dvylikos romanų autorius, įskaitant *New York Times* bestselerius „Nekaltas“, „Tik vienas žvilgtelėjimas“, „Kitos progos nebus“, „Pažadėk man“, „Miškai“, „Niekam nesakyk“. Jo knygos išverstos į trisdešimt dvi kalbas ir parduodamos visame pasaulyje.

Stadione, priešais kioską, kur *Moet* šampano taurė kainuoja 7,50 dolerio, šaltakraujiškai nušaunama jauna moteris. Kažkada ji buvo pasiekusi svaiginančias teniso aukštumas. Dabar, JAV atvirųjų varžybų įkarštyje, laikraščių antraštės liaupsina kitą jauną žaidėją iš kitos barikadų pusės. Kai sporto agentas Mironas Bolitaras imasi tirti nužudymą, jis atskleidžia ryšį tarp šių dviejų žaidėjų ir prieš šešerius metus įvykdytą žmogžudystę prabangiame klube.

Greitai Mironas įklimpsta susidūręs su nesąžiningu JAV senatoriumi, pavydžia motina ir mafija. Jis supranta žaidžiąs labai pavojingą žaidimą — su žudiku ir tiesa.

ISBN 978-9955-13-210-3

9 789955 132103

www.jotema.lt